

แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ บ้านหนองหลวง
เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพัฒนาการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยแม่โจ้
พ.ศ. 2567

แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ บ้านหนองหลวง
เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของความสมบูรณ์ของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาพัฒนาการท่องเที่ยว

สำนักบริหารและพัฒนาระบบราชการ มหาวิทยาลัยแม่โจ้

พ.ศ. 2567

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้

แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากะมิต บ้านหนองหลวง
เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

Sengdaeth Touysimeuang

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของความสมบูรณ์ของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพัฒนาการท่องเที่ยว

พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

(อาจารย์ ดร.วุฒิพงษ์ ฉั่วตระกูล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(อาจารย์ ดร.กิริติ ตระการศิริวานิช)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(อาจารย์ ดร.ยุทธการ ไวยอาภา)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ประธานอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

(อาจารย์ ดร.กวินรัตน์ อัฐวงศ์ชยากร)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

สำนักบริหารและพัฒนาวิชาการรับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ ดร.ชัยยศ สัมฤทธิ์สกุล)

รองอธิการบดี

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ชื่อเรื่อง	แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง
ชื่อผู้เขียน	Mr. Sengdaeth Touysimeuang
ชื่อปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาการท่องเที่ยว
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	อาจารย์ ดร.วุฒิพงษ์ ฉั่วตระกูล

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วัดระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สปป. ลาว 2) วัดระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สปป. ลาว และ 3) กำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ กำหนดกลุ่มผู้ให้ข้อมูล 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ประชาชนบ้านหนองหลวงที่เป็นสมาชิกกลุ่มการท่องเที่ยว 2) ผู้นำชุมชนที่เป็นทางการบ้านหนองหลวง ปราชญ์ชาวบ้าน และเจ้าหน้าที่สำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอญ วิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) เพื่อหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (content analysis) สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผลการศึกษาพบว่าแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ภาพรวมมีศักยภาพระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.00) เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 3.55) รองลงมา 4 ด้านที่มีศักยภาพระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านที่พักแรม (ค่าเฉลี่ย 3.18) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.00) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.63) และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (ค่าเฉลี่ย 2.62) ตามลำดับ

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก ภาพรวมมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.72) ได้แก่ ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.99) ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.94) ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่ง

ท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.75) ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.75) ตามลำดับ รองลงมา มี 2 ด้านที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับน้อย ได้แก่ ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.54) และด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.32) ตามลำดับ

การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก ควรมีการกำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดดังนี้ 1) จัดทำแผนการดำเนินงานด้านพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 2) จัดทำแผนด้านการพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 3) จัดทำแผนการใช้ประโยชน์พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 4) การออกใบอนุญาตการดำเนินการท่องเที่ยวให้ผู้ประกอบการท่องเที่ยว 5) กำหนดมาตรฐานและกฎระเบียบการท่องเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว และ 6) จัดทำแผนด้านการตลาดการท่องเที่ยว และแผนการสร้างบุคลากรท่องเที่ยว

คำสำคัญ : การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ, แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ, ตาดคะมิด, สปป.ลาว

Title	GUIDELINE FOR MANAGING THE NATURAL TOURISM DESTINATION: TAD-KAMUET, NONGLUANG VILLAGE, PAKXONG DISTRICT, CHAMPASACK PROVINCE, LAO PEOPLE'S DEMOCRATIC REPUBLIC
Author	Mr. Sengdaeth Touysimeuang
Degree	Master of Arts in Tourism Development
Advisory Committee Chairperson	Dr. Wutthipong Chuatrakul

ABSTRACT

The purposes of this study were to: 1) measure the potential level of the natural tourism destination, Tad-Kamuet, Nong Luang village, Pakxong district, Champasack province, Lao PDR 2) measure the opinion of tourist personnel towards the management of the natural tourism destination, Tad-Kamuet, Nong Luang village, Pakxong district, Champasack province, Lao PDR and 3) determine guideline for managing the natural tourism destination, Tad-Kamuet, Nong Luang village, Pakxong district, Champasack province. The research used both quantitative and qualitative. The instruments are used to collect the data were; a questionnaire and an interview. Two sample groups consisted of 1) local people from Nong Luang village participated in the tourism function, and 2) the community leaders, the folk philosophers and representatives from the Information, Culture and Tourism's Office in Pakxong District. Obtained data were analysed by using descriptive statistics: mean and standard deviation. Besides, content analysis was used for qualitative data.

The potential of the natural tourism destination, Tad-Kamuet, Nong Luang village, Pakxong district, Champasack province, Lao PDR was at a moderate level (mean 3.00). When considering each variable, the attraction in tourism destination was at a high level (mean 3.55), followed by four variables at a moderate level, namely, accommodation (mean 3.18), accessibility (mean 3.00), activity (mean 2.63),

and amenity (mean 2.62) respectively.

The opinion of tourist personnel towards the management of the natural tourism destination, Tad-Kamuets, Nong Luang village, Pakxong district, Champasack province, Lao PDR was at a moderate level (mean 2.72), followed by four variables was a moderate: public relations for tourist destination (mean 2.99), improving tourism destination (mean 2.94), the management of the regulation in tourism destination (mean 2.75) and the promoting and caring for tourism destination (mean 2.75) respectively, and followed by two variables was less level: the promoting of managing tourism destination (mean 2.54) and the managing of tourism destination (mean 2.32) respectively.

The guideline for managing the natural tourism destination, Tad-Kamuets, Nong Luang village, Pakxong district, Champasack province, Lao PDR should be: 1) Create an action plan for tourism destination area, 2) Prepare a development plan for tourism destination area, 3) Prepare a plan for using tourist attraction area, 4) Conduct tourism training program and licensing, 5) Set up tourism regulations and standards, 6) Prepare tourism marketing and tourists personnel development plans.

Keywords : Management Nature Tourism Destination, Natural Tourism Destination, Tad-Kamuets, Lao PDR

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงก่อนอื่นข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.วุฒิพงษ์ ฉั่วตระกูล อาจารย์ที่ปรึกษาหลักที่ได้ให้คำแนะนำปรึกษาและให้วิชาความรู้ตลอด ถึงการปรับปรุงแก้ไขและทบทวนในการถ่ายทอดความรู้เอาใจใส่ดูแลให้กำลังใจลูกศิษย์เสมอต้นเสมอปลาย จนวิทยานิพนธ์ข้าพเจ้าสำเร็จไปด้วยดี ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.กิริติ ตระการศิริวานิช และอาจารย์ ดร.ยุทธการ ไวยอาภา อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมที่ให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุง วิทยานิพนธ์ฉบับนี้และให้คำแนะนำให้มีความสมบูรณ์ ตลอดจนการปรับแก้จุดบกพร่องของวิทยานิพนธ์ ฉบับนี้ให้มีเนื้อหาชัดเจนและครบถ้วนสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ ผศ.ดร.สุริยา สัมจันทร์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้ให้ความกรุณา อย่างสูงในการตรวจวิทยานิพนธ์และเป็นประธานการสอบวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ ตลอดจนการให้ คำแนะนำและการปรับปรุงเพื่อให้เนื้อหาที่มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณอย่างยิ่งคณาจารย์และเจ้าหน้าที่คณะพัฒนาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ทุกท่านที่ได้ช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ และอบรมสั่งสอนและให้ความรู้ตลอดมาจน ข้าพเจ้าได้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรที่กำหนดไว้

ขอขอบพระคุณผู้ให้ทุนการศึกษารัฐบาลไทยภายใต้ความร่วมมือทางวิชาการไทย-ลาว (Thailand International Cooperation Agency: TICA) ที่ให้ทุนการศึกษาในครั้งนี้เพื่ออำนวยความสะดวกให้ข้าพเจ้าสำเร็จไปตามเป้าหมายของการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่สำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซงของ องค์การปกครองบ้านหนองหลวง เมืองปากซง แขวงจำปาสัก ที่ได้ต้อนรับอย่างอบอุ่นและให้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์ให้แก่ข้าพเจ้า

ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา ญาติสนิทที่ให้กำลังใจและความรักความห่วงใยแก่ข้าพเจ้า ด้วยความปรารถนาดีตลอดมาจนข้าพเจ้าสำเร็จในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

Sengdaeth Touysimeuang

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ซ
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ฐ
สารบัญตารางผนวก.....	ท
สารบัญภาพผนวก.....	ฒ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ปัญหาของการวิจัย.....	5
คำถามการวิจัย.....	6
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
ขอบเขตการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ.....	8
ข้อจำกัดด้านการวิจัย.....	9
บทที่ 2 การตรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
การคุ้มครองงานด้านการท่องเที่ยวในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	10
แนวคิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว.....	13
แนวคิดการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว.....	14
แนวคิดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ.....	16

แนวคิดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ.....	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	35
ภาคสรุปกรอบแนวคิดการวิจัย	41
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	43
สถานที่ดำเนินการวิจัย	43
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	43
ตัวแปรและการวัดตัวแปร.....	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
การทดสอบเครื่องมือ.....	48
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	49
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	51
ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	52
ตอนที่ 2 ระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	57
ตอนที่ 3 ระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	74
ตอนที่ 4 การกำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	96
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	104
สรุปผลการวิจัย	104
อภิปรายผลการวิจัย	115
ข้อเสนอแนะ	127

บรรณานุกรม.....	129
ภาคผนวก.....	136
ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย	137
ภาคผนวก ข ผลการทดสอบค่าความเชื่อมั่น.....	159
ภาคผนวก ค เอกสารที่เกี่ยวข้อง	166
ภาคผนวก ง กิจกรรมภายในแหล่งท่องเที่ยว	168
ประวัติผู้วิจัย.....	179

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ตัวแปรระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	24
2 ตัวแปรวัดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	34
3 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามเพศ	52
4 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามอายุ	53
5 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามสถานภาพ	53
6 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามสถานภาพในครัวเรือน	54
7 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามระดับการศึกษา	54
8 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามอาชีพ	55
9 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	55
10 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามระยะเวลาที่อยู่ในพื้นที่	56
11 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือน	56
12 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความคิดเห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมีด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก ภาพรวม	58
13 จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความคิดเห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมีด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว	60
14 จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความคิดเห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมีด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านที่พักแรม	63
15 จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความคิดเห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมีด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	66
16 จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความคิดเห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมีด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	69
17 ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความคิดเห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมีด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	72

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
18	<p>ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความคิดเห็นต่อระดับความคิดเห็นของบุคลากร ท้องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมือง ปากช่อง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ภาพรวม</p> <p style="text-align: right;">75</p>
19	<p>จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของบุคลากรการ ท้องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมือง ปากช่อง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว</p> <p style="text-align: right;">77</p>
20	<p>จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของบุคลากรการ ท้องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมือง ปากช่อง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว</p> <p style="text-align: right;">80</p>
21	<p>จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของบุคลากรการ ท้องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมือง ปากช่อง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว</p> <p style="text-align: right;">83</p>
22	<p>จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของบุคลากรการ ท้องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมือง ปากช่อง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการส่งเสริมดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว</p> <p style="text-align: right;">87</p>
23	<p>จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของบุคลากรการ ท้องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมือง ปากช่อง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว</p> <p style="text-align: right;">90</p>
24	<p>จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของบุคลากรการ ท้องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมือง ปากช่อง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว</p> <p style="text-align: right;">93</p>

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดการวิจัย (conceptual framework)	42
2	โครงสร้างการจัดตั้งกลุ่มการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก	101
3	แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ บ้านหนองหลวง เมืองปาก ซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	103

สารบัญตารางผนวก

ตารางผนวกที่		หน้า
1	ค่าความเชื่อมั่นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว (Reliability)	160
2	ค่าความเชื่อมั่นด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว (Reliability)	162

สารบัญภาพผนวก

ภาพผนวกที่		หน้า
1	เอกสารขอความอนุเคราะห์การลงเก็บข้อมูลของนักศึกษาระดับปริญญาโท	167
2	ข้อห้ามพื้นฐานต่าง ๆ ก่อนการเข้าแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด	169
3	บันได และข้ามแม่น้ำไปหาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด	169
4	สภาพเส้นทางเดินตามแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด	170
5	ข้าวข้ามห้วย และป้ายบอกเส้นทางในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด	170
6	จุดน่าสนใจตามเส้นทางแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด	171
7	ตาดคะมิด และเรือนต้นไม้ในแหล่งท่องเที่ยว	172
8	ป้ายแหล่งท่องเที่ยว และแผนวาดของแหล่งท่องเที่ยวในบ้านหนองหลวง	172
9	ป้ายข้อห้ามเขตป่าสงวนแห่งชาติดงหัวสาว บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ	173
10	ป้ายบอกเส้นทางจากเมืองปากซอถึงบ้านหนองหลวง เมืองปากซอ	173
11	สภาพเส้นทางบ้านหนองหลวง และมีห้วงจุดการสัญจรไม่ดี	174
12	การตอบแบบสอบถามของกลุ่มการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวง เมืองปากซอ	174
13	สภาพห้องน้ำและห้องส้วมบ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก	175
14	การตอบแบบสอบถามของกลุ่มการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวง เมืองปากซอ	175
15	การตอบแบบสอบถามขององค์การปกครองบ้านหนองหลวง เมืองปากซอ	176
16	เข้าพบหัวหน้าสำนักงานแกล่งข้าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอ	177

บทที่ 1

บทนำ

World Tourism Organization and United Nations Development Programme (UNWTO) (2017: 30) รายงานการท่องเที่ยวและเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนปี 2030 ระบุ 5 ประเด็นสำคัญของวาระการประชุม ได้แก่ มนุษย์ โลก ความเจริญรุ่งเรือง สันติภาพ และความร่วมมือ ซึ่งการท่องเที่ยวมีความเกี่ยวพันในประเด็นต่าง ๆ ของมนุษย์ คือ การสร้างอาชีพ สร้างรายได้ให้กับประชาชนเพื่อให้หลุดพ้นจากความยากจน องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติลาว (2550: 1-2) ระบุว่า สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป. ลาว) กำหนดให้การท่องเที่ยวเป็นแขนงหนึ่งที่สำคัญต่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจของประเทศนับตั้งแต่ได้รับเอกราชและสถาปนาประเทศเป็น สปป. ลาวในปี พ.ศ. 2518 โดยปี พ.ศ. 2533 สปป. ลาวมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวภายในประเทศทั้งสิ้นมากกว่า 14,000 คน สร้างรายได้มากกว่า 2.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และนักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้นเป็น 1.461 ล้านคน สร้างรายได้จำนวน 1.500 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ภายในปี พ.ศ. 2562 (กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว สปป. ลาว, 2564: 2)

รัฐบาล สปป. ลาวตั้งเป้าหมายการพัฒนาประเทศให้หลุดพ้นจากการเป็นประเทศด้อยพัฒนา (least development country: LDC) ภายในปี พ.ศ. 2567 และบรรลุเป้าหมายการพัฒนาแบบยั่งยืน (sustainable development goals: SDGs) ในปี พ.ศ. 2573 โดยประกาศแผนยุทธศาสตร์การเติบโตสีเขียวแห่งชาติ (national green growth strategy: NGGS) ขึ้นเพื่อสนับสนุนเป้าหมายดังกล่าว (รัฐบาล สปป. ลาว, 2562) และคาดการณ์ว่าแขนงการท่องเที่ยวลาวจะสามารถสร้างงานให้ประชาชนลาวได้มากกว่า 114,000 ตำแหน่งและจะเพิ่มขึ้นเป็น 121,000 ตำแหน่งในปี ค.ศ. 2028 เพราะว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจของ สปป. ลาวทั้งด้านการสร้างงาน สร้างรายได้ และพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนลาวให้ดีขึ้น รวมถึงการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ ถนน สนามบิน โรงแรม ร้านอาหาร และสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ (World Bank, 2019a; แผนการส่งเสริมการลงทุน กระทรวงแผนการ และการลงทุน สปป. ลาว, 2564)

กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว สปป. ลาว (2564: 3-4) ระบุว่า สปป. ลาวมีอารยธรรมทางประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน มีทรัพยากรทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอกประเทศ ในปี พ.ศ. 2562 สปป. ลาวมีแหล่งท่องเที่ยวทั้งสิ้น 2,208 แห่ง เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ 1,318 แห่งและมีป่าไม้ปกคลุมร้อยละ 60 ที่ประกอบด้วย ป่าสงวนแห่งชาติ 24 แห่ง มีน้ำตกที่มีชื่อเสียงและใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียง

ใต้ ได้แก่ น้ำตกตาดคอนพะเพง-หลี่ผี มหานทีสีพันดอน (Siphandone wetland) อยู่ในแขวงจำปาสักภาคใต้ของ สปป. ลาวที่มีทิวทัศน์ธรรมชาติสวยงาม

สปป. ลาวมีข้อได้เปรียบทางการท่องเที่ยวธรรมชาติที่มีชื่อเสียงระดับโลกด้านความหลากหลายทางชีวภาพพืชและสัตว์ เช่น ดอกไม้และพรรณพืชมากกว่า 10,000 สายพันธุ์ สัตว์เลี้ยงลูกและสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำจำนวน 166 สายพันธุ์ และปลา 500 กว่าสายพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในธรรมชาติ มีระบบนิเวศทางธรรมชาติที่โดดเด่น ได้แก่ ถ้าที่มีความสวยงาม แม่น้ำลำธาร น้ำตก เป็นต้น (World Bank, 2019a, 2019b; กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว สปป. ลาว, 2564)

รัฐบาลแห่ง สปป. ลาวได้กำหนดให้การท่องเที่ยวเป็นแขนงสิทธิพิเศษในยุทธศาสตร์การเติบโตสีเขียวแห่งชาติ (national green growth strategy: NGGS) เพื่อรองรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติว่าด้วยการท่องเที่ยว เป็นการท่องเที่ยวภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติเป้าหมาย ได้แก่ 1) ป่าสงวนแห่งชาตินากาย-น้ำเทิน 2) ป่าสงวนแห่งชาติหินหนามหน่อ 3) ป่าสงวนแห่งชาติเซเปียน และ 4) ป่าสงวนแห่งชาติดงหัวสาวที่มีเนื้อที่ 110,000 ตารางกิโลเมตร (World Bank, 2019: 60-61)

การคาดการณ์รายได้จากการท่องเที่ยวภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติเป้าหมายเริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 2020 ถึงปี ค.ศ. 2029 สปป. ลาวจะมีรายได้จำนวน 53,822,297 ดอลลาร์สหรัฐ แต่ถ้าหากมีการสนับสนุนจากภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรายได้จะเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 87,924,441 ดอลลาร์สหรัฐ และคาดการณ์จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติเป้าหมายอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 2020 ถึงปี ค.ศ. 2029 มีจำนวน 406,502 คน แต่ในกรณีที่มีการสนับสนุนจากภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 619,341 คน (World Bank, 2019: 64-65)

เพื่อให้การท่องเที่ยวได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สภาแห่งชาติ แห่ง สปป. ลาว (2556: 5-8) จึงได้ออกกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว (ฉบับปรับปรุง) ระบุไว้ดังนี้

1. มาตรา 4 (ปรับปรุง) นโยบายของรัฐเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ 1) รัฐถือว่างานด้านการท่องเที่ยวเป็นโครงการที่มีความสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเพื่อส่งเสริมการผลิตสินค้า การบริการ การสร้างงาน สร้างรายรับและปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนลาวให้ดีขึ้น 2) รัฐส่งเสริมการท่องเที่ยวทางด้านธรรมชาติ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวสีเขียวที่มีความยั่งยืน และเป็นอุตสาหกรรมที่มีความทันสมัย และ 3) รัฐผลักดัน ส่งเสริมอำนวยความสะดวกและปกป้องสิทธิผลประโยชน์ของบุคคล การจัดตั้งภายในและต่างประเทศที่ลงทุนพัฒนาและการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้วยการโฆษณาให้ข้อมูลข่าวสาร การจัดนิทรรศการ เทศกาลงานบุญเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม ประเพณี อันติงามของชาติ

2. มาตรา 17 (ปรับปรุง) เนื้อหาการโฆษณา ระบุว่า การโฆษณาการท่องเที่ยวต้องเล็งเห็นเนื้อหาที่สำคัญ เช่น สถานที่ท่องเที่ยว ความสวยงาม ความโดดเด่นของทรัพยากรและผลิตภัณฑ์

การท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ของชาติ คุณค่าทางด้านธรรมชาติ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ การบริการที่มีลักษณะดึงดูดและสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยว

แขวงจำปาสักเป็นหนึ่งในพื้นที่ท่องเที่ยวสำคัญของ สปป. ลาวที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้ประกอบด้วย 10 เมือง เช่น เมืองโพนทอง เมืองจำปาสัก เมืองปากเซ เมืองชะนะสมบุน เมืองบาเจียง จะเลินสูก เมืองสุขุมมา เมืองมุนละป่าโมก เมืองปากซอง เมืองปะทุมพอนและเมืองโขง มีอาณาเขตทิศเหนือติดกับแขวงสาละวัน ทิศใต้ติดกับประเทศกัมพูชา ทิศตะวันออกติดกับแขวงเซกองและแขวงอัตตะปือ และทิศตะวันตกติดกับประเทศไทย นอกจากนี้ แขวงจำปาสักยังอุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติ เช่น ป่าไม้ ภูเขา แม่น้ำ บ่อแร่ น้ำตก และมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติจำนวน 116 แห่ง และองค์การปกครองของแขวงได้คัดเลือก 20 แห่งเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในการปรับปรุงให้มีคุณภาพและการพัฒนาด้านการบริการให้ดีขึ้น (แผนกพัฒนาการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก สปป. ลาว, 2564: 1-2)

ปัจจุบัน การท่องเที่ยวแขวงจำปาสักเติบโตร้อยละ 15 ต่อปีเพื่อให้มีการกระจายรายได้เพื่อผลักดันให้เศรษฐกิจขยายตัวและชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนลาวให้ดีขึ้น ในปี พ.ศ. 2562 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวจำนวน 1,077,645 คน ซึ่งลดลงเป็นจำนวน 65,885 คนเมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2563 เนื่องจากว่า การระบาดโควิด-19 (COVID-19 pandemics) (กรมการท่องเที่ยว กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว สปป. ลาว, 2564: 14-17) นอกจากนี้ นายกรัฐมนตรี สปป. ลาว (2564: 1-2) ได้ประกาศสร้างเขตอุทยานแห่งชาติดงหัวสาวขึ้นในแขวงจำปาสักที่ครอบคลุม 3 เขตตัวเมือง ได้แก่ เมืองปะทุมพอน เมืองบาเจียงจะเลินสูกและเมืองปากซอง ซึ่งเขตอุทยานแห่งชาติดงหัวสาว (Dong Hua Sao National Biodiversity Conservation Area: DHSNBCA) มีเนื้อที่จำนวน 99,795 ตารางกิโลเมตรที่ได้เชื่อมโยงกับป่าสงวนแห่งชาติดงหัวสาว (Dong Hua Sao National Protected Area: DHSNPA) ที่ตั้งอยู่ภายในเมืองปากซองที่เป็นเขตอุทยานแห่งชาติ ป่าสงวนแห่งชาติที่มีระดับศักยภาพสูงต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญ ได้แก่ ตาดเยื้อง ตาดฟาน และตาดคะมิดเพื่อสร้างอาชีพของประชาชนท้องถิ่นให้มีรายได้ มีงานทำ มีรายได้เพิ่มจากการท่องเที่ยว ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนลาวให้ดีขึ้นและประชาชนให้หลุดพ้นจากความยากจนในอนาคตได้

ตาดคะมิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญที่ตั้งอยู่ภายในเขตชุมชนบ้านหนองหลวง เมืองปากซอง เป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวทั้งชาวลาวและชาวต่างประเทศให้ความสนใจ ชุมชนบ้านหนองหลวงตั้งอยู่ห่างจากตัวเมืองปากซองไปทางทิศใต้ประมาณ 12 กิโลเมตร มีอาณาเขตทางทิศเหนือติดกับหมู่บ้านหมากก่อ ทิศใต้ติดกับอุทยานแห่งชาติดงหัวสาวและห้วยตวย ทิศตะวันออกติดกับบ้านหลัก ทิศตะวันตกติดกับอุทยานแห่งชาติดงหัวสาว และชาวบ้านหนองหลวงมีอาชีพหลัก คือ การปลูก

กาแฟ ปลูกพืชเศรษฐกิจ เลี้ยงแพะ วัว และสัตว์ปีกเพื่อไว้บริโภคภายในครัวเรือน (จันปะเสิด ไชยะปัด, 2561: 27-28)

บ้านหนองหลวงเป็นหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ชายขอบของป่าสงวนแห่งชาติดงหัวสาว สร้างเมื่อปี ค.ศ. 1977 หลังการปฏิวัติขับไล่จักรวรรดินิยมอเมริกาและประกาศอิสรภาพอย่างสมบูรณ์โดยพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (Lao People's Revolutionary Party) เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม ปี ค.ศ. 1975 บ้านหนองหลวงตั้งอยู่บนที่ราบสูงเป็นบริเวณที่ปลูกกาแฟคุณภาพดีและหายากที่มีเพียงไม่กี่แห่ง เป็นที่ติดอกติดใจของคอกาแฟทั่วโลก และยังมีแหล่งท่องเที่ยวเดินป่าภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติดงหัวสาว ได้แก่ ตาดน้ำพาก ตาดสักการะ ตาดเสือ ตาดตาเกิด และตาดคะมิดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีรายได้เสริมของประชาชน นอกจากทำการเกษตรและเลี้ยงสัตว์เป็นอาชีพหลักแล้ว

บ้านหนองหลวงเป็นหมู่บ้านหนึ่งที่ห่างไกลและทุรกันดาร มีเส้นทางคมนาคมที่รถยนต์เข้าถึงลำบาก ชาวบ้านต้องเดินเท้าหรือด้วยรถอีแต๊กและชาวบ้านหนองหลวงมีอิทธิพลฝังแน่นในจิตใจอย่างถอนได้ยากด้านการดำรงชีพกับธรรมชาติ การทำสวนกาแฟและล่าสัตว์ป่าเป็นอาหาร นอกจากนี้บ้านหนองหลวงยังมีศักยภาพในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวอยู่หลายประการ เช่น สภาพทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติดงหัวสาว ได้แก่ หินล้านปี น้ำตกยักษ์ ภูเขาตัดลานสน พุงดอกไม้ พุงเมฆทะเลหมอก แก่งธารโตรกหินทิ้งดงงามอลังการที่มีคุณค่า เป็นต้น แต่การพัฒนาเป็นไปอย่างล่าช้าเนื่องจากมีข้อจำกัดทางด้านงบประมาณ ความรู้ความเข้าใจของชาวบ้านในด้านกฎระเบียบต่าง ๆ นอกจากนี้ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติภายในบ้านหนองหลวงยังถูกขนานนามว่า “เป็นอัญมณีแห่งดงโบละเวน” (the diamond of Bolaven Plateau) ดังคำขวัญที่ว่า “ดินแดนโลกลึกลับ ขุมทรัพย์ดึกดำบรรพ์ อัจฉริยะธรรมชาติ น้ำโตนตาดอลังการ” (the mysterious land ancient heritage amazed nature wonder waterfalls) และมีนักพืชศาสตร์ ค้นพบพืชชนิดใหม่ของโลกที่บ้านหนองหลวง ได้แก่ พืชมุกหนองหลวง (*Mouk Nong Luang*) (*Camchaya bolavenensis*) (Wataru Noyori และคณะ, 2022: 2) ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบทางการท่องเที่ยวธรรมชาติ จุดน่าสนใจให้นักท่องเที่ยวต่างชาติ เช่น นักพืชศาสตร์ นักศึกษา เป็นต้น และในปี ค.ศ. 2011 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวที่บ้านหนองหลวงก็ คือ ป่าสงวนแห่งชาติดงหัวสาวรวมทั้งสิ้นมากกว่า 12,000 คน (World Bank, 2019: 53) และมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในเมืองปากซองจำนวน 25,000 คน สร้างรายได้จำนวน 211,805,555 กีบ การพักที่โฮมสเตย์จำนวน 4,500 คน สร้างรายได้ 225,000,000 กีบ ภายในปี พ.ศ. 2566 นอกนี้ ยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติจำนวน 16 แห่ง และแหล่งน้ำตกที่ยังไม่มีการพัฒนาเป็นจำนวน 25 แห่งที่มีแนวโน้มในการจะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวในอนาคต นอกนั้น ยังมีข้อได้เปรียบทางด้านพื้นที่ เช่น พื้นที่ราบคิดเป็นร้อยละ 74 พื้นที่สูงคิดเป็นร้อยละ 26 และเป็นพื้นที่ประชาชนทำการเกษตรที่อุดมสมบูรณ์ เช่น

การปลูกกาแฟที่ดีที่สุด (the capital of coffee) (สำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอง, 2566)

ปัญหาของการวิจัย

สภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน พบว่า การคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรการท่องเที่ยวของ สปป. ลาวยังขาดประสิทธิภาพ ผู้คนในชุมชนท้องถิ่นขาดคุณภาพชีวิตที่ดี ประชาชนจำนวนหนึ่งไม่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยว ไม่เข้าใจข้อดีของการท่องเที่ยวและแนวทางการพัฒนาของรัฐบาล ส่งผลต่อการขาดรายได้จากการท่องเที่ยว โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก อันเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องให้ความสนใจเป็นอันดับต้น ๆ เพื่อสร้างเศรษฐกิจชุมชนให้เข้มแข็ง ให้ชุมชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และคุ้มครองแหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้น

แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิตตั้งอยู่ในพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติดงหัวสาว (Dong Hua Sao National Biodiversity Conservation Area: DHSNBCA) มีชุมชนอาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียง ได้แก่ บ้านหนองหลวง ประชาชนส่วนมากในพื้นที่ขาดความรู้ความเข้าใจด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ มองไม่เห็นความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ส่งผลให้คนในชุมชนต้องนำทรัพยากรธรรมชาติภายในป่าสงวนดงหัวสาวมาใช้ (DHSNPA) เกิดการบุกรุกพื้นที่ป่าเพื่อปลูกกาแฟ ลำสัตว์ป่า เก็บผลผลิตจากป่า (Jongkyu Lee และคณะ, 2021: 164) มีการเข้าไปใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่ามากขึ้นเพื่อการเพาะปลูกและที่อยู่อาศัย ทำให้พื้นที่ป่าไม้ลดลง ชาวบ้านจำนวนหนึ่งภายในชุมชนและนอกชุมชนมีการละเมิดกฎระเบียบป่าสงวน คือ การเก็บของป่าแบบไม่ยั่งยืน บุกรุกพื้นที่เพื่อปลูกพืชพันธุ์ต่าง ๆ การลักลอบตัดไม้ การขยายพื้นที่ปลูกกาแฟ ยางพารา มะม่วง มัน การล่าสัตว์น้ำและสัตว์ป่า (คำวิเศษ เฟิงวันสวรรค์ และคณะ, 2561: 37) กิจกรรมเหล่านั้น นำไปสู่การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ ทำให้ทัศนียภาพของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติขาดความสวยงามและเสื่อมโทรม นอกจากนี้ ชาวบ้านหนองหลวงยังขาดความรู้ความเข้าใจด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ไม่มีโอกาสเข้าร่วมการฝึกอบรมการเป็นมัคคุเทศก์ชุมชน ไม่ทราบกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ และกฎหมายว่าด้วยสัตว์น้ำและสัตว์ป่า เป็นต้น ทำให้การสื่อความหมายด้านการนำเที่ยว การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเกิดความคลาดเคลื่อน ไม่สามารถอธิบายสิ่งต่าง ๆ ให้นักท่องเที่ยวเกิดความเข้าใจได้ ขาดประสบการณ์ด้านการนำเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยวกระจุกตัวอยู่กับเฉพาะกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติ ชีวิตความเป็นอยู่ของคนภายในชุมชนไม่ได้รับการพัฒนา ส่งผลต่อการบุกรุกพื้นที่ป่าไม้เพื่อทำการ

ปลูก และคนในชุมชนส่วนมากมีฐานะยากจน (poverty) สะท้อนได้จากระดับรายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนที่ไม่ได้เข้ากลุ่มการท่องเที่ยวบ้านที่ 2,861,905 กีบต่อเดือน (World Bank, 2019: 54)

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อวัดระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด วัดระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด ว่า ประชาชนมีความคิดเห็นในระดับใดและเพื่อกำหนดเป็นแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่เหมาะสมกับระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างไร เพื่อให้พวกเขาเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นและสามารถหลุดพ้นออกจากความยากจน รวมถึงการลดปัญหาผลกระทบทางด้านลบต่อแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติให้ได้น้อยที่สุด

คำถามการวิจัย

การศึกษาวินิจฉัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีคำถามการวิจัยดังนี้

1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสักมีศักยภาพระดับใด
2. ระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสักอยู่ระดับใด
3. แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสักควรเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

การศึกษาวินิจฉัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อวัดระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. เพื่อวัดระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

3. เพื่อกำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งในระดับนโยบาย และระดับปฏิบัติการดังนี้

ระดับนโยบาย

หัวหน้าแผนกแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว แขวงจำปาสักสามารถนำผลการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางจัดทำแผนยุทธศาสตร์ นโยบาย และระเบียบการต่าง ๆ เพื่อดำเนินการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว และบุคลากรการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพ มีมาตรฐานที่ดีขึ้น ประชาชนมีส่วนร่วมในระดับที่เหมาะสม

ระดับปฏิบัติการ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถนำผลการวิจัยเพื่อไปใช้เพื่อจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่ตรงกับความต้องการที่แท้จริงของชุมชน ใช้เพื่อปรับปรุงและพัฒนาระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่ที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับระดับศักยภาพของตนเอง

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กำหนดขอบเขตการศึกษาวิจัยดังนี้

ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนบ้านหนองหลวงที่เป็นสมาชิกกลุ่มการท่องเที่ยว ผู้นำชุมชนที่เป็นทางการบ้านหนองหลวง ปราชญ์ชาวบ้าน และเจ้าหน้าที่สำนักงาน แถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอง ที่มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีเนื้อหาครอบคลุม ดังนี้

1. ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีทั้งสิ้นจำนวน 5 ตัวแปร ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) 2) ด้านการเข้าถึงในแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) 3) ด้านที่พักแรม (accommodation) 4) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity) และ 5) ด้านกิจกรรมท่องเที่ยว (activity)

2. ระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีทั้งหมดจำนวน 6 ตัวแปร ได้แก่ 1) ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว 3) ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว 4) ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว 5) ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว และ 6) ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยรวมทั้งสิ้น 15 เดือน เริ่มตั้งแต่เดือน เมษายน ปี พ.ศ. 2566 จนถึงเดือน มิถุนายน ปี พ.ศ. 2567

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่ตั้งอยู่ในเขตเขตอุทยานแห่งชาติดงหัวสาวที่เป็นเขตอุทยานแห่งชาติที่มีความอุดมสมบูรณ์ทางด้านพืชพรรณและสัตว์ป่าที่เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

บุคลากรการท่องเที่ยว หมายถึง บุคคลที่เป็นสมาชิกกลุ่มการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต ประกอบด้วย ประชาชนบ้านหนองหลวง ปราชญ์ชาวบ้านหนองหลวง องค์การปกครองบ้านหนองหลวง และเจ้าหน้าที่สำนักงานแกล่งข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอ ซึ่งผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการบริหารจัดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต

การจัดการแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การกำหนดรูปแบบการวางแผน การดำเนินงาน การคุ้มครอง และนโยบายในการจัดตั้งปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดการกระทำการเปลี่ยนแปลงของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิตให้มีความสมบูรณ์แบบการบริหารจัดการ การวางแผน และการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยวต่าง ๆ รวมถึงความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวและการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น

ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง ความพร้อมของทรัพยากรทางธรรมชาติ และทรัพยากรการท่องเที่ยวในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) 2) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity) 4) ด้านที่พักแรม (accommodation) และ 5) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) เท่านั้น

การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง การสร้างความสมดุลของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่มีระบบการบริหารจัดการงานภายในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต ประกอบด้วย 1) ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว 3) ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว 4) ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว 5) ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว และ 6) ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

ข้อจำกัดด้านการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีข้อจำกัด คือ ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย

บทที่ 2

การตรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าด้านแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เพื่อเป็นฐานความรู้ของการวิจัยในครั้งนี้ดังนี้

1. การคุ้มครองงานด้านการท่องเที่ยวในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. แนวคิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
3. แนวคิดการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว
4. แนวคิดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
5. แนวคิดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. กรอบแนวคิดการวิจัย

การคุ้มครองงานด้านการท่องเที่ยวในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สภาแห่งชาติแห่ง สปป. ลาว (2556: 24-26) ได้ระบุว่า การคุ้มครองและการตรวจสอบงานด้านการท่องเที่ยว รายละเอียดดังนี้

1. มาตรา 91 (ปรับปรุง) องค์การคุ้มครองงานด้านการท่องเที่ยว ว่า รัฐบาลได้มอบหมายให้กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเป็นผู้รับผิดชอบโดยเป็นทั้งเจ้าหน้าที่ประสานงานกับกระทรวง องค์การ และองค์การปกครองท้องถิ่นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง องค์การคุ้มครองงานด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 1) กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว 2) แผนกแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว: แขวง นคร 3) สำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว: เมือง เทศบาล และ 4) องค์การปกครองบ้าน

2. มาตรา 92 (ปรับปรุง) สิทธิ และหน้าที่ของกระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว ระบุไว้ว่า ในการคุ้มครองงานด้านการท่องเที่ยว กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวมีสิทธิและหน้าที่ คือ 1) ค้นคว้านโยบาย แผนยุทธศาสตร์ กฎหมายเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยวในขอบเขตทั่วประเทศ เพื่อเสนอรัฐบาลพิจารณา 2) ขยายนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ กฎหมายเป็นแผนการ แผนงานโครงการ เพื่อโฆษณา เผยแพร่แล้วดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ 3) ประสานกับภาคส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง กำหนดแผนปกป้องรักษา อนุรักษ์ บูรณะ พัฒนาและ

โฆษณา ส่งเสริมการท่องเที่ยวในขอบเขตทั่วประเทศ 4) กำหนดมาตรฐานและเงื่อนไขเกี่ยวกับการจัดลำดับขั้นของแต่ละประเภทธุรกิจการท่องเที่ยวเพื่อให้ภาคธุรกิจการท่องเที่ยวแต่ละประเภทมีคุณภาพ ได้มาตรฐานสากล มีการดำเนินการถูกต้องตามระเบียบกฎหมาย 5) ส่งเสริม ผลักดันและติดตามการจัดตั้ง การดำเนินงานและการปฏิบัติตามนโยบาย แผนการ โครงการ ระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของหน่วยงานที่ขึ้นกับตน 6) จัดตั้งและส่งเสริมการบำรุง สร้าง ยกระดับฝึกรูปแบบบุคลากรของภาครัฐและเอกชนที่ดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวให้มีความรู้ความสามารถในระดับที่แน่นอนเกี่ยวกับการท่องเที่ยว 7) ปรับปรุงระบบการจัดตั้งของหน่วยงานด้านการท่องเที่ยวให้มีความกระตือรือร้น คุ่มครอง และมีพนักงานข้าราชการที่มีปริมาณและคุณภาพเพื่อให้งานเป็นไปตามขั้นตอน 8) คุ่มครองและใช้กองทุนการท่องเที่ยวอย่างมีแผนการ มีประสิทธิผล สอดคล้องกับเป้าหมายและจุดประสงค์ของกองทุน หลักการและระเบียบการของกระทรวงการเงิน 9) ประสานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยว เช่น การสำรวจ การเก็บรวบรวม ข้อมูล การค้นคว้า จัดหาแหล่งท่องเที่ยวและอนุมัติการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยว อำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว 10) พิจารณา ออกใบอนุญาต ตักเตือน เสียค่าปรับ หยุดกิจการชั่วคราวหรือยกเลิกกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวโดยประสานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง 11) สานสัมพันธ์ สร้างความร่วมมือกับต่างประเทศ ภูมิภาค และสากลเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยว 12) สรุป รายงานการดำเนินการเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยวแก่รัฐบาล และ 13) ปฏิบัติสิทธิ์ และหน้าที่อื่นตามที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบกฎหมาย

3. มาตรา 93 (ปรับปรุง) สิทธิ์ และหน้าที่ ของแผนกแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว: แขวง นคร ระบุว่า ในการคุ่มครองงานด้านการท่องเที่ยว แผนกแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว: แขวง นคร มีสิทธิ์และหน้าที่ตามขอบเขตความรับผิดชอบของตน ได้แก่ 1) ค้นคว้า วางแผนการโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อนำเสนอให้ผู้บังคับบัญชาระดับสูงพิจารณา 2) ปฏิบัติแผนการ ระเบียบกฎหมายและคำสั่งเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยว 3) เป็นตัวแทนประสานงานกับภาคส่วนอื่นที่เกี่ยวข้องลงสำรวจ เก็บรวบรวมข้อมูลและขึ้นบัญชี พร้อมทั้งวางแผนปกป้องรักษาอนุรักษ์ บูรณะและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ 4) ค้นคว้า พิจารณา อนุญาต ยกเลิกกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้ 5) พิจารณา ออกใบอนุญาต ตักเตือน เสียค่าปรับ หยุดกิจการชั่วคราวหรือยกเลิกกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวโดยประสานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง 6) บำรุง สร้าง และจัดตั้งฝึกรูปแบบบุคลากรเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยว 7) คุ่มครองและใช้กองทุนการท่องเที่ยวอย่างมีแผนการ มีประสิทธิผล สอดคล้องกับเป้าหมายและจุดประสงค์ของกองทุน หลักการและระเบียบการของกระทรวงการเงิน 8) ร่วมมือกับต่างประเทศเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยวตามการมอบหมายของผู้บังคับบัญชาระดับสูง 9) สรุป รายงานการดำเนินการเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยวแก่กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว

องค์การปกครองแขวง และนคร และ 10) ปฏิบัติสิทธิ์และหน้าที่อื่นตามที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบกฎหมาย หรือตามการมอบหมายของผู้บังคับบัญชาระดับสูง

4. มาตรา 94 (ปรับปรุง) สิทธิ์และหน้าที่ของสำนักงานแกลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว: เมือง เทศบาล ระบุว่า ในการคุ้มครองงานด้านการท่องเที่ยว สำนักงานแกลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว: เมือง เทศบาล มีสิทธิ์และหน้าที่ตามขอบเขตความรับผิดชอบของตน ได้แก่ 1) คำนคว้า วางแผนการ โครงการเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อนำเสนอให้ผู้บังคับบัญชาระดับสูงพิจารณา 2) ปฏิบัติแผนการ ระเบียบกฎหมาย และคำสั่งเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยว 3) เป็นตัวแทนประสานงานกับภาคส่วนอื่นที่เกี่ยวข้อง ลงสำรวจ เก็บรวบรวมข้อมูลและขึ้นบัญชี พร้อมทั้งวางแผนปกป้องรักษา อนุรักษ์ บูรณะ และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ 4) คำนคว้าพิจารณา อนุญาต ยกเลิกกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้ 5) พิจารณา ออกใบอนุญาต ตักเตือน เสียค่าปรับ หยุดกิจการชั่วคราว หรือยกเลิกกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวโดยประสานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง 6) เสนอ บำรุง สร้างและจัดตั้งฝึกอบรมบุคคลากรเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยว 7) สรุปรายงานการดำเนินการเกี่ยวกับงานด้านการท่องเที่ยวแก่แผนกแกลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว องค์การปกครองเมือง และเทศบาล และ 8) ปฏิบัติสิทธิ์และหน้าที่อื่นตามที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบกฎหมาย หรือตามการมอบหมายของผู้บังคับบัญชาระดับสูง

5. มาตรา 95 (ใหม่) สิทธิ์ และหน้าที่ขององค์การปกครองบ้าน ระบุว่า ในการคุ้มครองงานด้านการท่องเที่ยว องค์การปกครองบ้านมีสิทธิ์และหน้าที่ให้ความร่วมมือ และช่วยเหลือสำนักงานแกลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมือง เทศบาลในการพัฒนา ตรวจสอบและโฆษณา ส่งเสริมการท่องเที่ยวในขอบเขตบ้านของตน

6. มาตรา 78 (ปรับปรุง) การจัดตั้งและดำเนินกิจการธุรกิจการท่องเที่ยว ว่า บุคคลหรือนิติบุคคลทั้งภายในและต่างประเทศที่จะจัดตั้งธุรกิจเพื่อดำเนินกิจการธุรกิจการท่องเที่ยวต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งธุรกิจ (วิสาหกิจ) และกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งมีเงื่อนไข คือ ก) บุคคล ต้องมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ไม่มีอาการทางประสาทและไม่เคยถูกศาลตัดสินลงโทษจำคุก และ ข) นิติบุคคล ต้องมีทะเบียนวิสาหกิจถูกต้องตามกฎหมาย ปฏิบัติพันธะตามระเบียบกฎหมายของรัฐอย่างถูกต้อง ไม่อยู่ระหว่างคำตัดสินใจของศาลให้เป็นบุคคลล้มละลาย

รัฐสงวนบางกิจการและบางวิชาชีพให้เฉพาะคนลาว เช่น อาชีพพนักงานนำเที่ยว ธุรกิจนำเที่ยวภายในประเทศ ธุรกิจนำเที่ยวในพื้นที่แห่งใดแห่งหนึ่ง บ้านพัก ห้องพัก เป็นต้น

ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ส่งเสริม อำนวยความสะดวกในการจัดตั้งและดำเนินกิจการธุรกิจการท่องเที่ยว ตามที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบกฎหมาย

แนวคิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548: 198) ได้กล่าวว่า การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การดำเนินงานอย่างต่อเนื่องในการปรับปรุงและเสริมแต่งแหล่งท่องเที่ยวจากสภาพเดิมไปสู่สภาพใหม่ที่ดีกว่าตามความต้องการของนักท่องเที่ยว

ณัฐพัชร์ ล้อประดิษฐ์พงษ์ (2546: 51) ได้กล่าวถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนที่จะสนองความต้องการของผู้คนในอนาคตให้เท่าเทียมกันกับปัจจุบัน หลักสำคัญที่ต้องคำนึงถึง คือ การผสมผสานกันอย่างกลมกลืนระหว่างวัตถุประสงค์ หรือความต้องการใน 3 ด้าน ประกอบด้วย ความต้องการทางสังคม ความต้องการทางเศรษฐกิจ และความต้องการด้านการรักษาสภาพแวดล้อม ซึ่งวัตถุประสงค์ทั้ง 3 ด้านยังเป็นดัชนีชี้วัด การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนที่สามารถจำแนกได้ มิติ คือ มิติด้านสังคม มิติด้านเศรษฐกิจ มิติด้านสภาพแวดล้อม และมิติด้านสถาบัน

วาณี สัมพันธ์รักษ์ และชิตชนก พุทธประเสริฐ (2543: 39-40) กล่าวว่า การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การพัฒนาเพื่อสนองความต้องการชุมชนรุ่นปัจจุบัน ในขณะที่เดียวกันจะต้องรักษาความสมดุลของระบบนิเวศตามธรรมชาติให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนรุ่นหลังตามแนวทางสังคม เศรษฐศาสตร์ และระบบนิเวศ ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าพลังทางสังคมเป็นพลังสำคัญในการคุ้มครองและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่มีเป้าหมายที่สำคัญ คือ การปรับปรุงมาตรฐานคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น ส่วนแนวทางเศรษฐศาสตร์นั้นเป็นการขยายตัวทางเศรษฐกิจภายใต้ขีดจำกัดของทุนทางธรรมชาติที่จะต้องสงวนรักษาไว้ใช้ประโยชน์ทั้งของคนในยุคปัจจุบันและในอนาคต และแนวทางนิเวศมุ่งรักษาความยั่งยืนของระบบนิเวศได้อย่างยาวนานและสามารถอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพรวมทั้งการคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติด้วย

สถาบันดำรงราชานุภาพ (2542: 10) ให้นิยามการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ว่าเป็นพัฒนาเพื่อตอบสนองความต้องการของคนในปัจจุบันที่สามารถสืบต่อเนื่องไปในอนาคต โดยไม่กระทบต่อโอกาสในการพัฒนาของคนรุ่นหลังและคำนึงถึงมิติของการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมอย่างสมดุล รวมทั้งเน้นการสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจเพื่อลดช่องว่างการออม การลงทุนและการกระจายรายได้ อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ทั้งวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เศรษฐกิจ คุณภาพชีวิต จิตใจและปัญญา

อนุชาติ พวงสำลี และอรทัย อาจอ่ำ (2539: 69) กล่าวว่า การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นกระบวนการพัฒนาโดยยึดคนเป็นศูนย์กลาง ควรแสดงให้เห็นถึงความเป็นธรรมในสังคม การพัฒนาคุณภาพของคนในปัจจุบันจะต้องไม่เป็นทำให้เกิดพิษภัยต่อคุณภาพชีวิตของคนรุ่นต่อไปนั่นก็คือ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการอนุรักษ์วัฒนธรรม นอกจากนี้การพัฒนาแบบองค์รวมให้ประชาชนมีศูนย์กลางการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคม

จากการทบทวนแนวคิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ผ่านมาข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปแนวคิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เป็นการพัฒนาเพื่อตอบสนองความต้องการของคนในปัจจุบันที่ไม่กระทบต่อด้านเศรษฐกิจ สังคม และคุณภาพชีวิตของคนภายในและภายนอกพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว เป็นการสงวนรักษาไว้ใช้ประโยชน์ทั้งของคนในยุคปัจจุบันและในอนาคต และมุ่งรักษาความยั่งยืนของระบบนิเวศ ทรัพยากรธรรมชาติ และการปรับปรุงมาตรฐานคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น

แนวคิดการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว

วันทกาญจน์ สีมารุทธิ์ (2561: 23-25) กล่าวว่า การพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว เป็นกระบวนการเพิ่มพูนคุณภาพสำหรับผู้ปฏิบัติงานของหน่วยงานในด้านเจตคติต่อการทำงาน หน่วยงานผู้บริหารงานเพื่อนร่วมงาน และบุคคลทั่วไป ด้านความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานและด้านบุคลิกภาพและสามารถแบ่งการพัฒนาบุคลากรออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ ได้แก่ 1) งานราชการและรัฐวิสาหกิจ มีการส่งเสริมการศึกษาต่อแต่ในหน่วยงานธุรกิจไม่มีการส่งเสริมการศึกษาต่อและใช้การจ้างงานจากผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่จบการศึกษามาตามแผนพัฒนาองค์กร หรือหน่วยงาน และ 2) การเสริมสมรรถภาพด้วยการจัดฝึกอบรม การศึกษาดูงาน การส่งไปฝึกปฏิบัติงานและการศึกษาหลักสูตรระยะสั้น เป็นต้น การพัฒนาบุคลากรในลักษณะนี้ใช้เวลาไม่น้อย สามารถพัฒนาคนให้เป็นไปตามความต้องการขององค์กร กล่าวคือ ถ้าบริษัท หรือโรงงานนำเครื่องจักรใหม่เข้ามาใช้ ต้องการให้พนักงานสามารถใช้เครื่องจักรได้และมีความชำนาญในการใช้โดยใช้วิธีการฝึกอบรม หรือในกรณีที่จะเปิดสำนักงาน หรือสาขาเพื่อให้บุคลากรสามารถปฏิบัติงานได้ จัดให้มีการฝึกอบรมเสริมด้วยการดูงานหน่วยงานที่ดำเนินการได้ดีแล้ว

กรมการท่องเที่ยวไทย (ม.ป.ป: 25) ระบุว่า การพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 1) ด้านความรู้ (knowledge) เป็นองค์ความรู้ที่สำคัญ ประกอบด้วย องค์ความรู้ด้านเทคนิค (technical knowledge) และองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยว และการบริการนักท่องเที่ยว (customer focus and tourism knowledge) 2) ด้านทักษะ (skills) ได้แก่ ทักษะของการสื่อสาร และทักษะการทำงานเป็นทีม (communication and teamwork) และ 3) ด้านคุณสมบัติ (attributes) เป็นสิ่งที่สำคัญของทรัพยากรมนุษย์ ประกอบด้วย คุณสมบัติในด้านนวัตกรรม (innovation) ความยืดหยุ่น (flexibility) การจูงใจ (motivation) การสร้างความสัมพันธ์ (building relationship) และคุณสมบัติของการมีภาวะผู้นำ (leadership)

ชำนาญ ฦ สงขลา (2540: 36) กล่าวว่า การพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว ว่า เป็นปัจจัยที่สำคัญในการประสบความสำเร็จโดยไม่เพียงแต่พัฒนาเพื่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวแต่เป็นการพัฒนา

เพื่อความมั่นคงของประเทศและเป็นทูตของประเทศ ดังนั้นต้องมีการพัฒนาบุคลากรทุกระดับและให้บุคลากรแต่ละระดับตระหนักในบทบาทและหน้าที่ของตนเองด้วย

สังเวียน นิมานวล (2561: 8) กล่าวว่า บุคลากรการท่องเที่ยว หมายถึง พนักงานที่ปฏิบัติงานด้านการท่องเที่ยวที่สังกัดกระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว แผนกแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว สำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว: เมือง เทศบาล และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่พัฒนา ส่งเสริมและกำหนดการดูแลงานด้านการท่องเที่ยว รวมทั้งปฏิบัติตามภาระบทบาทของตนตามแต่ละหน่วยงานภายใต้ความรับผิดชอบของกระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรมและท่องเที่ยวตามมติคำสั่งของคณะรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวหรือภาคส่วนเกี่ยวข้องกับรัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

Karl Albrecht (1990: 19) กล่าวว่า การพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นการดำเนินการให้บุคลากรการท่องเที่ยวมีความรู้ ความสามารถ ทักษะและทัศนคติที่ดีในการทำงานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและเป็นการเตรียมบุคลากรเพื่อเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เปลี่ยนไป เช่น กฎหมายต่าง ๆ ทั้งภายในประเทศและประเทศคู่ค้า ลูกค้านักท่องเที่ยวเปลี่ยนไป ได้แก่ การศึกษาของลูกค้าเปลี่ยนไป ประสพการณ์เปลี่ยนไป หรือกล่าวอีกอย่าง คือ ทัศนคติของลูกค้าเปลี่ยนไป ประการสุดท้ายคู่แข่งไม่เคยหยุดนิ่งโดยบุคลากรจะต้องเข้าใจถึงความเป็นไป ซึ่งในปัจจุบันอุตสาหกรรมบริการต้องบริหารความคาดหวังของลูกค้าที่องค์กรที่ให้บริการนั้น

จากการทบทวนแนวคิดการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยวที่ผ่านมาข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปแนวคิดการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว ว่า เป็นการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในด้านพัฒนาขีดความสามารถของการบริการการท่องเที่ยว การยกระดับขีดความสามารถและการพัฒนาบุคลากรเพื่อให้สามารถเชื่อมโยงกับสากลในด้านการบริการการท่องเที่ยว การค้นคว้าวิจัย การปรับปรุงพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการเสริมสร้างความร่วมมือกับองค์กรสากล ด้านการคุ้มครองบุคลากรท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อความต้องการของการพัฒนาการท่องเที่ยวในอนาคต หรือการเตรียมบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเพื่อไว้เผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุคโลกาภิวัตน์เพื่อขับเคลื่อนองค์กร การพัฒนาองค์กรให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยการสร้างคน สร้างองค์กร และหน่วยงานให้ดีที่สุดในการแก้ไขปัญหาให้ทันกับเหตุการณ์ และการเปลี่ยนแปลงของโลก รวมทั้งการเสริมสร้างองค์กรให้มีคุณภาพในระดับสากล

แนวคิดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

1. แนวคิดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว

ไบเพิร์น วงษ์บัวงาม และमुखสุดา พูลสวัสดิ์ (2556: 20) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาปรับปรุง หรือการทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง รวมถึงความน่าสนใจของท้องถิ่นนั้นว่ามีเพียงพอที่จะดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้ตัดสินใจเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวนั้น

ศิริจรรยา ประพุดติกิจ (2553: 4) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง ความพร้อมของทรัพยากรในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวโดยพื้นที่ต้องมีความหลากหลายทรัพยากรธรรมชาติ วิถีชีวิต วัฒนธรรม และประเพณีของท้องถิ่น การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้สะดวก มีสิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนถึงการบริหารจัดการที่ดี

จากการทบทวนแนวคิดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่ผ่านมาในข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปแนวคิดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาปรับปรุง หรือการทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ความน่าสนใจของท้องถิ่นที่จะดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้ตัดสินใจเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวนั้น และยังมียังมีองค์ประกอบด้านอื่นอีกด้วย เช่น การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก กิจกรรม ที่พักแรม และการบริหารจัดการ

2. แนวคิดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ปรีชญา บุญเดช (2561: 30-31) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 6 ประการ ได้แก่ 1) คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว คือ ความสวยงาม ลักษณะโดดเด่นในตัวเอง ความเก่าแก่ด้านธรรมชาติและวิถีชีวิตของชุมชนที่โดดเด่น 2) ความสะดวกในการเข้าถึง คือ สภาพของเส้นทางท่องเที่ยว ลักษณะการเดินทางสะดวก หรือไม่ และระยะเวลาในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเป็นอย่างไร 3) สิ่งอำนวยความสะดวก คือ ที่พักแรม ร้านอาหารของที่ระลึก ร้านอาหาร เครื่องดื่ม สถานที่บริการต่าง ๆ ระบบไฟฟ้า น้ำประปา สัญญาณโทรศัพท์และการรักษาความปลอดภัยเป็นอย่างไร 4) สภาพแวดล้อม คือ สภาพทางกายภาพ สภาพอากาศ ระบบนิเวศและสภาพแหล่งท่องเที่ยวนั้นเป็นอย่างไร 5) ข้อจำกัดในการรองรับนักท่องเที่ยว คือ ข้อจำกัดทางด้านบริการ สาธารณูปโภค ปัญหาความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวเป็นอย่างไร และ 6) ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน คือ แหล่งท่องเที่ยวนั้นเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวและมีจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวเท่าไร

วิภา ศรีระทุ (2551: 62) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านพื้นที่ เช่น การดึงดูดนักท่องเที่ยวด้วยทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มี

ลักษณะเฉพาะ หรือมีความเป็นเอกลักษณ์ ประวัติศาสตร์ โบราณสถานที่มีความเกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ วัฒนธรรมประเพณีในท้องถิ่น รวมถึงต้องมีปัจจัยอื่นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ เช่น ลักษณะภูมิทัศน์ ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น 2) ด้านการจัดการ คือ ความปลอดภัยในการท่องเที่ยวในพื้นที่ การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และการจัดการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวไม่เกินความสามารถในการรองรับ 3) ด้านกิจกรรมและกระบวนการ คือ การพิจารณาถึงความหลากหลายของการท่องเที่ยว การสร้างจิตสำนึกและการให้การศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม และ 4) ด้านการมีส่วนร่วม คือ องค์กรท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการควบคุมดูแลแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบใดและประชาชนในท้องถิ่นมีความพอใจ หรือสนใจที่จะให้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว หรือไม่

ซูสิทธิ์ ชูชาติ (2546: 32-43) กล่าวถึง ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 4 ประการ ได้แก่ 1) สิ่งดึงดูดใจ (attraction) หมายถึง สิ่งดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว คือ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น ภูเขา อุทยานแห่งชาติ หน้าผา น้ำตก โขดหินเป็นเขตบริเวณที่มีสถานที่และเหตุการณ์น่าสนใจเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของชาติพันธุ์ต่าง ๆ ที่มีความเชื่อและเป็นกิจกรรมที่ได้รับการถ่ายทอดกันมา เช่น เทศกาลต่าง ๆ ประเพณีลอยกระทง ประเพณีพ่อนฝีมัด ประเพณีวัฒนธรรมแต่ละชาติพันธุ์ เช่น การแต่งกาย การพูดและการเขียน และแหล่งท่องเที่ยวบันเทิง 2) สิ่งอำนวยความสะดวก (amenity) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวได้จัดสิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ได้แก่ (1) ที่พัก (lodging) เป็นสถานที่ไว้รองรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวและต้องการที่พัก เช่น โรงแรม (hotels) รีสอร์ท (resorts) เกสต์เฮ้าส์ (guest house) เป็นต้น (2) ร้านอาหารและเครื่องดื่ม (bar and restaurants) แหล่งท่องเที่ยวต้องมีทั้งร้านอาหาร เครื่องดื่มเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในเวลานักท่องเที่ยวมาเยือนแหล่งท่องเที่ยว (3) สถานบริการ (sport services) หมายถึง สถานที่ขายของที่ระลึก ร้านซักรีด สถานที่นันทนาการ และ (4) ปัจจัยพื้นฐาน (infrastructure) หมายถึง ปัจจัยพื้นฐานทางการท่องเที่ยว เช่น ระบบการสื่อสาร การคมนาคม สาธารณูปโภคในแหล่งท่องเที่ยว 3) การขนส่ง (transportation) หมายถึง การขนส่ง การท่องเที่ยวเกิดจากการเดินทางเพื่อหาความแปลกใหม่และวัฒนธรรมที่ไม่เหมือนกัน จึงก่อให้เกิดมีการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยว และ 4) การต้อนรับ (hospitality) หมายถึง การต้อนรับนักท่องเที่ยวของประชาชนแต่ละพื้นที่ที่มีความแตกต่างกันทางด้านวัฒนธรรม หรือชาติพันธุ์

ยุทธการ ไวยอาภา (2564b: 71) กล่าวถึง ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) หมายถึง ทรัพยากรที่มีอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวนั้นมีความงดงามน่าสนใจและมีเสน่ห์ที่สามารถดึงดูดใจมนุษย์ให้เกิดความต้องการที่จะไปเยือนแหล่งท่องเที่ยวนั้น 2) ด้านการเข้าถึงในแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวนั้นมีความสะดวกสบายในการเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วย ถนนหนทาง

สถานที่จอดรถ และรถประจำทาง 3) ด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว (accommodation) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีที่พักเพียงพอตามความต้องการของนักท่องเที่ยว หรือรองรับจำนวนนักท่องเที่ยว ได้เพียงใดในการพำนักอยู่ที่แหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ โฮมสเตย์ (homestay) เกสต์เฮ้าส์ (guest house) โรงแรม (hotels) เป็นต้น 4) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีการบริการสิ่งที่เป็นที่ตอบสนองตามความต้องการของนักท่องเที่ยว เช่น ร้านอาหาร เครื่องดื่ม ร้านขายของที่ระลึก และร้านซักรีด และ 5) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมอะไรเพื่อไว้รองรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวและร่วมกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวเกิดความคิดอยากมาเที่ยวซ้ำอีก

บุญยวีร์ วิเศษสุนทรสกุล และชวลีย์ ณ ถลาง (2563: 24-25) กล่าวถึง ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการเข้าถึง (accessibility) หมายถึง ความสามารถด้านการคมนาคมในการเข้าถึงสถานที่แหล่งท่องเที่ยว คือ แหล่งท่องเที่ยวมีเส้นทางคอนกรีต ลาดยาง เป็นต้น 2) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) หมายถึง กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว ว่า มีกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมอย่างไร หรือเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยว เช่น การเดินป่า การศึกษาธรรมชาติและกิจกรรมทางด้านวิถีชีวิตของชาติพันธุ์ เป็นต้น 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (amenity) หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวที่มีการเตรียมความพร้อมไว้สำหรับให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างพอเพียง เช่น สาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา สัญญาณโทรศัพท์ ที่พักแรม ร้านอาหาร เครื่องดื่ม และโรงพยาบาล 4) ด้านสิ่งดึงดูดใจ (attraction) หมายถึง สิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวเพื่อให้นักท่องเที่ยวต้องการเดินทางไปท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว นั้น ได้แก่ ทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรทางวัฒนธรรม หรือมนุษย์สร้างขึ้นเพื่อให้นักท่องเที่ยวมีความสนใจและอยากไปแหล่งท่องเที่ยว นั้นอีก และ 5) ด้านที่พัก (accommodation) หมายถึง ที่พักแรมสำหรับนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว เช่น รีสอร์ท บังกะโล โฮมสเตย์ หรือที่พักในชุมชนแหล่งท่องเที่ยว

เทิดชาย ช่วยบำรุง (2551: 61-62) กล่าวถึง ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) หมายถึง ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว หรือการคมนาคมไปยังสถานที่ท่องเที่ยว นั้นอย่างไร เช่น มีเส้นทางคอนกรีตหรือทางลาดยางสภาพดี เข้าถึงได้ง่าย สะดวกสบายในการเดินทาง เป็นต้น 2) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) หมายถึง กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วม เช่น กิจกรรมการเดินป่า กิจกรรมการถ่ายรูป กิจกรรมการปลูกป่า หรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่เจ้าภาพเป็นผู้จัดขึ้นเพื่อไว้ต้อนรับนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชมในแหล่งท่องเที่ยว 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ต้องเตรียมไว้สำหรับบริการนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ เช่น ระบบไฟฟ้า น้ำประปา ที่พักแรม สัญญาณโทรศัพท์ และ

สาธารณูปโภค 4) ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attractions) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวที่ต้องการไปท่องเที่ยว หรือเยี่ยมชมสิ่งใดในแหล่งเที่ยวนั้น เช่น ทรัพยากรทางธรรมชาติในแหล่งท่องเที่ยว ทรัพยากรทางวัฒนธรรมของชุมชน หรือวิถีชีวิตของชาวบ้านเขตแหล่งท่องเที่ยว และ 5) ด้านที่พัก (accommodation) หมายถึง ที่พักโฮมสเตย์ในแหล่งท่องเที่ยว หรือบริเวณใกล้เคียงแหล่งท่องเที่ยวที่มีไว้บริการนักท่องเที่ยว หรือนักท่องเที่ยวต้องการพักกับบ้านเรือนของประชาชนเพื่อศึกษาวิถีชีวิตชุมชน

กุลวดี ละม้ายจีน (2552: 5-6) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีสิ่งน่าสนใจและสวยงามที่เกิดความสนใจแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) หมายถึง ระบบการคมนาคมการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เช่น การขนส่ง เส้นทางลาดยาง หรือเส้นทางคอนกรีต 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity) หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น น้ำประปา ระบบไฟฟ้า และระบบการสื่อสาร เป็นต้น 4) ด้านที่พักแรม (accommodation) หมายถึง ที่พักแรมสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น โฮมสเตย์ เกสต์เฮาส์ และ 5) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) หมายถึง กิจกรรมไว้บริการนักท่องเที่ยว เช่น การเดินป่า การถ่ายภาพ และการทำกิจกรรมอื่น ๆ ของเจ้าภาพเป็นผู้สร้างไว้สำหรับบริการนักท่องเที่ยว

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548: 60-69) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ความน่าดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว (attraction) หมายถึง ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจ เสน่ห์เฉพาะตัวและธรรมชาติที่สวยงาม เช่น น้ำตก ป่าไม้ และถ้ำ 2) ความสะดวกในการเข้าถึง (accessibility) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวสามารถเดินทางเข้าถึงได้สะดวกสบายและปลอดภัย 3) ความประทับใจในแหล่งท่องเที่ยว (amenity) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวมีความประทับใจและทราบซึ่งในการท่องเที่ยว เช่น งานประเพณีของชาติพันธุ์ โบราณคดีหรือโบราณวัตถุ และ 4) การบริการเสริมของท้องถิ่น (ancillary service) หมายถึง กิจกรรมเสริมในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ร้านอาหารเน็ต ธนาคาร โรงพยาบาล เป็นต้น

นริศราส ธนเสาวภาคย์ (2545: 44-46) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านคุณค่าในตัวเองของแหล่งท่องเที่ยว (valuable tourism attraction) หมายถึง สาระที่แท้จริงของแหล่งท่องเที่ยวเหมือนกับทุนเดิมที่สามารถดึงดูดและสร้างความสนใจให้กับแขกที่มาเยี่ยมชมเยือนในการตัดสินใจเดินทางมาแหล่งท่องเที่ยว เช่น ความแปลกใหม่ ความงามและความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะทางประวัติศาสตร์ หรือความน่าสนใจอื่น ๆ 2) ด้านสภาพการเข้าถึงในแหล่งท่องเที่ยว (accessibility tourism attraction) หมายถึง สภาพการคมนาคมในการเข้าไปหาแหล่งท่องเที่ยว เช่น ความสะดวกสบาย ความเหมาะสมในการเดินทาง สิ่งอำนวยความสะดวก

สะดวกขึ้นพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ทางเดินรถยนต์ หรือเส้นทางเข้าถึงได้ 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (facility tourism attraction) หมายถึง สิ่งต่าง ๆ พื้นฐานที่จำเป็นในการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวที่มีความต้องการ หรือที่พักแรม ร้านอาหาร เครื่องดื่ม ระบบไฟฟ้า สถานที่รักษาพยาบาล และสถานที่บริการต่าง ๆ 4) ด้านสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว (environmental of tourism attraction) หมายถึง สิ่งรอบตัวของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ภูมิศาสตร์ ระบบนิเวศ และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติต่าง ๆ เช่น สภาพแวดล้อมทางกายภาพ สภาพแวดล้อมทางอากาศ กลิ่น เสียง และสภาพแม่น้ำในแหล่งท่องเที่ยว 5) ด้านข้อจำกัดในการรับนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว (carrying capacity of tourism attraction) หมายถึง อุปสรรค หรือข้อขัดข้องในการใช้สถานที่แห่งนั้นเป็นแหล่งท่องเที่ยว คือ ข้อจำกัดด้านพื้นที่ที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยว หรือด้านสาธารณูปโภคของที่พักแรม เช่น น้ำประปา ระบบไฟฟ้า ปัญหาความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว และ 6) ด้านความมีชื่อเสียงแหล่งท่องเที่ยว (reputational of tourism attraction) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จักแพร่หลาย นักท่องเที่ยวและนักธุรกิจให้ความสนใจ สื่อมวลชนทำการเผยแพร่ข้อมูล ประชาชน และนักท่องเที่ยวให้ความสนใจ

ธนวิน สุวรรณ (2561: 14-15) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสิ่งที่ดึงดูดใจ (attraction) คือ องค์ประกอบที่มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นสิ่งที่จูงใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยว ณ สถานที่นั้นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทั้งสถานที่สำคัญทางศาสนา ทางธรรมชาติ อุทยานแห่งชาติ เทศกาลต่าง ๆ หรือสถานที่ที่มีความสวยงามเป็นเอกลักษณ์และเป็นที่ยอดนิยมในแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทาง (accessibility) คือ ความสะดวกสบายที่ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้าหาสถานที่แหล่งท่องเที่ยวได้รวดเร็ว แหล่งท่องเที่ยวต้องมีระบบขนส่ง เช่น เส้นทาง พาหนะ สถานี และผู้ประกอบการขนส่งมีวัตถุประสงค์ในการลำเลียงคน สิ่งของไปยังจุดหมายปลายทาง 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ (amenity) คือ สิ่งอำนวยความสะดวก สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานต่อนักท่องเที่ยว เช่น น้ำ ไฟฟ้า โทรศัพท์ ห้องสุขา สิ่งอำนวยความสะดวกที่นักท่องเที่ยวมีความจำเป็นต้องใช้ เช่น โรงพยาบาล ธนาคาร สำนักงานไปรษณีย์ และการบริการในกรณีฉุกเฉิน 4) ด้านที่พักแรม (accommodation) คือ แหล่งท่องเที่ยวควรมีที่พักเพียงพอกับการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวและมีความหลากหลายทางด้านราคาและการบริการที่เหมาะสมต่อสถานที่ และที่พักควรอยู่ใกล้กับแหล่งท่องเที่ยว และ 5) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวต่าง ๆ (activity) คือ กิจกรรมที่เกี่ยวกับการจับจ่ายใช้สอยและกิจกรรมทางธรรมชาติ เช่น กิจกรรมการดำน้ำ การชมน้ำตก โทสนสิง ปีนภูเขา ว่ายน้ำ และการชมนก

พะยอม ธรรมบุตร (2549: 37) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) หมายถึง การมีระบบ

โครงสร้าง และโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม ประกอบด้วย ระบบคมนาคม สนามบิน การขนส่ง นักท่องเที่ยว 2) ด้านที่พักแรม (accommodation) หมายถึง ที่พักในการค้างคืนสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น รีสอร์ท เกสต์เฮาส์ และโฮมสเตย์ในแหล่งท่องเที่ยว 3) ด้านแหล่งท่องเที่ยวที่มีสิ่งดึงดูดใจ (attraction) หมายถึง องค์ประกอบที่ทำให้แหล่งท่องเที่ยวมีความน่าสนใจ เช่น การสัมผัสวิถีชีวิตชาวบ้านชนบท โบราณสถานเก่าแก่ในประวัติศาสตร์ 4) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) หมายถึง กิจกรรมที่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักท่องเที่ยวเข้าร่วมหรือเกิดความพอใจ เช่น กิจกรรมการไปชมโบราณสถาน อนุสาวรีย์ กิจกรรมการเดินชมความงามของธรรมชาติ และกิจกรรมการถ่ายภาพ และ 5) ด้านการบริการในท้องถิ่น (ancillary) หมายถึง การบริการด้านเครื่องดื่ม ของที่ระลึก โรงพยาบาล และบริการห้องสุขา

A. J. Burkart S. Medlik (1986: 35) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) 2) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) และ 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity)

Boniface Brian et al., (2020: 111) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) หมายถึง จุดเด่นในแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นสิ่งน่าสนใจและงดงามในแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีการคมนาคมสะดวกสบาย การขนส่งนักท่องเที่ยวจากเขตอื่นไปยังแหล่งท่องเที่ยว มีรถรับส่งในแหล่งท่องเที่ยว 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวมีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานแก่นักท่องเที่ยวอย่างไร เช่น ที่พักแรม ร้านอาหาร เครื่องดื่ม และสาธารณูปโภค และ 4) บริการเสริมในท้องถิ่น (ancillary service) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวจัดสรรบริการด้านต่าง ๆ ให้กับนักท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวเสริมอย่างไร

Collier and Harraway (1997: 116) กล่าวถึง ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดจากสถานที่แหล่งท่องเที่ยวแหล่งนั้น ซึ่งเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์หรือทางด้านโบราณคดีที่น่าสนใจและดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้มีความต้องการจะไปเที่ยวชม หรือเรียนรู้สถานที่แห่งนั้น 2) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวแห่งนั้นมีสิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านอุปโภคและบริโภคดีพอ หรือยังในการต้อนรับนักท่องเที่ยว การบริการนักท่องเที่ยว เช่น ที่พักแรม ระบบไฟฟ้า น้ำประปา สัญญาณโทรศัพท์ ร้านอาหาร เครื่องดื่ม และร้านขายของที่ระลึก 3) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวแห่งนั้นมีเส้นทางคมนาคมที่ดี หรือการเข้าถึงสะดวกและปลอดภัยในการขนส่งคนไปหาแหล่งท่องเที่ยว และการรับส่งนักท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยวอย่างไร

Dickman Sharron (1997: 43) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) 2) ด้านความสะดวกในการเดินทางเข้าแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity) 4) ด้านที่พักแรม (accommodation) และ 5) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity)

Dimitrios Buhalis (2000: 97) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวนั้นมีเอกลักษณ์เฉพาะและมีเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ หรือโบราณคดีที่มีคุณค่าเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวไปชมแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านการเข้าถึงในแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) หมายถึง ระบบการคมนาคม ถนน และการขนส่งนักท่องเที่ยวจากเขตอื่นไปยังสถานที่แหล่งท่องเที่ยว 3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (amenity) หมายถึง ระบบสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ชั้นพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ที่พักแรม ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก และโรงพยาบาล หรือสาธารณสุขเป็นต้น 4) ด้านโปรแกรมการท่องเที่ยว (available package) หมายถึง โปรแกรมของการท่องเที่ยวที่สำเร็จรูปไว้บริการนักท่องเที่ยว หรือการเตรียมความพร้อมสำหรับการท่องเที่ยว 5) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) หมายถึง กิจกรรมที่เจ้าภาพมีไว้บริการให้นักท่องเที่ยวได้เข้าร่วมการท่องเที่ยวที่เหมาะสมและประทับใจของนักท่องเที่ยว เช่น กิจกรรมทางน้ำ กิจกรรมทางบก หรือการเดินทาง และ 6) บริการเสริม (ancillary service) หมายถึง กิจกรรมเสริมจากกิจกรรมพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ร้านอินเทอร์เน็ต โรงพยาบาล และธนาคาร เป็นต้น

Pelasol J (2012: 57) กล่าวว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ 1) สิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว (attraction) หมายถึง สิ่งดึงดูดใจภายในแหล่งท่องเที่ยวที่โดดเด่นและน่าสนใจแก่นักท่องเที่ยว 2) เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) หมายถึง ระบบการคมนาคมในแหล่งท่องเที่ยว เช่น เส้นทางคอนกรีต หรือเส้นทางลาดยาง 3) สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity) หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น ระบบไฟฟ้า ร้านเครื่องดื่ม และร้านขายของที่ระลึก 4) ที่พักแรม (accommodation) หมายถึง ที่พักแรมในแหล่งท่องเที่ยว หรือโฮมสเตย์ไว้บริการนักท่องเที่ยว 5) กิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) หมายถึง กิจกรรมสำหรับบริการนักท่องเที่ยวที่เข้าไปมีส่วนร่วมในแหล่งท่องเที่ยว เช่น กิจกรรมการเดินป่า กิจกรรมการถ่ายรูป และกิจกรรมโหนสลิง และ 6) การบริการเสริมในแหล่งท่องเที่ยว (ancillary service) หมายถึง การบริการอื่น ๆ ที่เป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่แก่นักท่องเที่ยว หรือการพักผ่อนหย่อนใจแก่นักท่องเที่ยว

Robert Christie Mill and Alastair M. Morrison (1992: 22) กล่าวถึง ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 1) สิ่งดึงดูดใจ (attraction) หมายถึง ความน่าสนใจทางความสวยงามและความประทับใจในแหล่งท่องเที่ยวนั้น 2) สิ่งอำนวยความสะดวก (facility) หมายถึง

ความสะดวกในด้านที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก และบริการอื่น ๆ 3) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน (infrastructure) หมายถึง ระบบการสื่อสาร สาธารณูปโภค และ 4) การขนส่ง การเข้าถึง (transportation/access) หมายถึง ระบบการคมนาคมและการเข้าถึงด้านต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยว

จากการทบทวนแนวคิดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปแนวคิดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ คือ ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาปรับปรุง หรือการทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง รวมถึงความน่าสนใจของท้องถิ่นนั้นว่ามีเพียงพอที่จะดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้ตัดสินใจเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวแหล่งเที่ยวนั้นเพื่อให้เหมาะสมกับพื้นที่ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคคมืด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึงในแหล่งท่องเที่ยว ด้านที่พักแรม ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเพื่อวัดระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยเริ่มระดับสูงที่สุดจนถึงระดับต่ำที่สุดเพื่อชาวบ้านหนองหลวงที่อยู่ใกล้เคียงน้ำตกตามคคมืด เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ที่ครอบคลุมทุกประเด็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคคมืด โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกแนวคิดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวของ ปุณยวีร์ วิเศษสุนทรสกุล และชวลีย์ ณ ถลาง (2563) ที่ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) คือ ความสวยงามและโด่งดังในแหล่งท่องเที่ยว เช่น น้ำตก โพนสลึง ทุ่งดอกไม้สีเหลือง พืชและต้นไม้ที่งดงาม สัตว์ป่า 2) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) คือ การคมนาคมในการเข้าถึงสถานที่แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคคมืด เช่น สามารถเข้าไปหาแหล่งท่องเที่ยวได้สองทาง ได้แก่ เส้นทางที่สามารถใช้รถได้และเดินด้วยเท้า หรือการเข้าถึงไม่สะดวกสบาย 3) ด้านที่พักแรม (accommodation) คือ ที่พักแรมสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น การนอนเต็นท์ การตั้งแคมป์ รีสอร์ท โฮมสเตย์ บังกะโล 4) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยว (amenity) ได้แก่ บริการแบกหาม เป็นต้น และ 5) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) คือ กิจกรรมที่มีส่วนร่วมในแหล่งท่องเที่ยว เช่น การเดินป่า การตั้งแคมป์ เที่ยวชมน้ำตก การต้มกาแฟ เป็นต้น

ตัวแปรระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

การวัดระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติสามารถสรุปตัวแปรที่ใช้แสดงในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ตัวแปรระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว	ด้านสิ่งดึงดูดใจ	ด้านการเข้าถึง	ด้านที่พักแรม	ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว
นริศรา สธนเสาวภาคย์ (2545: 44-46)	✓				
ชูสิทธิ์ ชูชาติ (2546: 32-43)	✓			✓	
บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548: 60-69)	✓	✓		✓	
พยอม ธรรมบุตร (2549: 37)	✓	✓	✓		✓
เทิดชาย ช่วยบำรุง (2551: 61-62)	✓	✓	✓	✓	✓
กุลวดี ละม้ายเงิน (2552: 5-6)	✓	✓	✓	✓	✓
ธนวิน สุวรรณ (2561: 14-15)	✓	✓	✓	✓	✓
บุญยวีร์ วิเศษสุนทรสกุล และชวลีย์ ณ กลาง (2563: 24-25)	✓	✓	✓	✓	✓
ยุทธการ ไวยอาภา (2564: 71)	✓	✓	✓	✓	✓
Burkart and Melik (1981: 35)	✓	✓		✓	
Dimitrios Buhalis (2000: 97)	✓	✓		✓	✓
Collier & Haraway (1997: 116)	✓	✓		✓	
Cooper and Boniface (1998: 111)	✓	✓		✓	
Dickman Sharron (1997: 43)	✓	✓	✓	✓	✓
Mill and Morrison (1992: 22)	✓	✓			
Pelasol. J (2012: 57)	✓	✓	✓	✓	✓

จากตารางที่ 1 ผลจากการวิเคราะห์ตัวแปรศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์มาจาก นริศรา สธนเสาวภาคย์ (2545: 44-46) ชูสิทธิ์ ชูชาติ (2546: 32-43) บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548: 60-69) พยอม ธรรมบุตร (2549: 37) เทิดชาย ช่วยบำรุง (2551: 61-62) กุลวดี ละม้ายเงิน (2552: 5-6) ธนวิน สุวรรณ (2561: 14-15) ปุณยวีร์ วิเศษสุนทรสกุล และชวลีย์ ณ ถลาง (2563: 24-25) ยุทธการ ไวยอาภา (2564: 95-96) Burkart and Melik (1981: 35) Mill and Morrison (1992: 22) Dickman Sharron (1997: 43) Collier and Haraway (1997: 116) Cooper and Boniface (1998: 111) Buhalis (2000: 97) และ Pelasol, J (2012: 57) เพื่อให้เหมาะสมกับพื้นที่ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว คือ ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกเอาตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) ด้านที่พักแรม (accommodation) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity และด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) ดังที่กล่าวมาในข้างต้นเพื่อให้คนในชุมชนบ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ที่มีศักยภาพด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

แนวคิดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

1. แนวคิดแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ยุทธการ ไวยอาภา (2564a: 16-31) กล่าวถึง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (natural tourism attraction) หมายถึง สถานที่ทางธรรมชาติที่เป็นสิ่งดึงดูดจิตใจ ความงดงามเหมาะสมกับการพักผ่อนหย่อนใจแก่นักท่องเที่ยวในเขตนั้น ๆ โดยเฉพาะทรัพยากรธรรมชาติ แปลกตา มีคุณค่าทางสภาพธรรมชาติ สันฐานที่สำคัญทางระบบนิเวศ ธรณีวิทยา และมีภูมิศาสตร์อันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น หรือท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวนั้น แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่เป็นน้ำตก (Tad/waterfall natural attraction tourism) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตกตาด หรือเรียกว่าตาดที่เกิดจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ และได้เปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยวมีความสนใจอยากมาเที่ยวชม มาเรียนรู้ หรือมาพักผ่อนหย่อนใจโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความบันเทิง และการศึกษาค้นคว้าในแหล่งท่องเที่ยวแห่งนั้น เช่น การนั่งพักผ่อน การสำรวจน้ำตกหรือระบบนิเวศทางน้ำ ลำธาร เป็นต้น

กัลยา สว่างคง (2558: 27) กล่าวถึง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง สถานที่ที่เปิดให้บริการเพื่อการท่องเที่ยวโดยมีทรัพยากรธรรมชาติเป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ซึ่งทรัพยากรธรรมชาตินั้นเป็นทรัพยากรที่คงตามสภาพธรรมชาติ ความแปลกใหม่แปลกตาของ

สภาพธรรมชาติ สันฐานที่สำคัญทางธรณีวิทยาและภูมิศาสตร์ที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษ และสภาพแวดล้อมที่มีคุณค่าทางวิชาการ

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2557: 76-79) กล่าวถึง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว มีทรัพยากรทางธรรมชาติเป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ความงดงามตามธรรมชาติที่แตกต่างของสภาพทางธรรมชาติ สันฐานที่สำคัญทางธรณีวิทยาและภูมิศาสตร์เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษ (special environmental features) หรือสภาพแวดล้อมที่มีคุณค่าทางวิชาการ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีลักษณะเฉพาะ คือ เมื่อถูกทำลายแล้วก็จะหมดสภาพไป ไม่สามารถฟื้นฟูกลับคืนสภาพเดิมได้โดยง่ายตาย หรือต้องใช้เวลามากในการฟื้นฟูให้กลับคืนสู่สภาพเดิมจึงต้องมีการนำการท่องเที่ยวเข้าไปผนวกกิจกรรมที่เกิดขึ้นที่เป็นกิจกรรมที่สัมพันธ์ใกล้ชิดกับธรรมชาติ เช่น การเดินป่า การดูนก และแมลง ส่องสัตว์ เล่นน้ำตก เป็นต้น ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ และเพื่อการศึกษาวิจัยทางวิชาการ

ศิริจรรยา ประพุดติกิจ (2553: 53) กล่าวถึง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ ภูเขา น้ำตก ถ้ำ ลำธาร ทะเล หาดทราย หาดหิน ทะเลสาบ เกาะแก่ง น้ำพุร้อน บ่อน้ำร้อน บ่อแร่ เขตสงวนพันธุ์สัตว์ อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน สวนรุกขชาติ พื้นที่ชุ่มน้ำ ปะการัง ธรรมชาติใต้ทะเล และซากสัตว์ดึกดำบรรพ์ที่เปิดให้บริการสาธารณชนเข้าใช้ สถานที่เพื่อการท่องเที่ยว

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549: 12-17) กล่าวถึง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นตามปรากฏการณ์และสถานที่ที่มีภูมิประเทศ ภูมิอากาศที่เอื้ออำนวย ได้แก่ น้ำตก ลำธาร สัตว์ป่า พืชพันธุ์ และบ่อน้ำร้อน เป็นต้น

ประชิด สุกฤษณ์ และคณะ (2548: 73) กล่าวถึง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่เกิดจากปรากฏการณ์ทางด้านธรรมชาติ หรือสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ประกอบด้วย ภูมิอากาศ ทิวทัศน์ธรรมชาติ สัตว์ น้ำตก และป่าไม้ที่สวยงาม เป็นต้น

ชูสิทธิ์ ชูชาติ (2546: 29-31) กล่าวถึง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ว่า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ โดดเด่น สวยงาม คงความเป็นธรรมชาติ สามารถเข้าไปทำการศึกษาพักผ่อนหย่อนใจ ทรัพยากรธรรมชาติ ประกอบด้วย 1) ทรัพยากรที่สร้างขึ้นใหม่ตามกระบวนการธรรมชาติ เช่น ป่าไม้ สัตว์ป่า หน้าผา ถ้ำ และน้ำตกตาด 2) ทรัพยากรที่สร้างขึ้นใหม่และไม่มีการสูญเสีย เช่น แสงแดด อากาศ สายน้ำ พลังงานแสงอาทิตย์ และพลังงานลม เป็นต้น

จากการทบทวนแนวคิดแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่ผ่านมาในข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่เกิดจากปรากฏการณ์ทางด้านธรรมชาติที่ก่อให้เกิดธรณีวิทยา ภูมิอากาศ ทิวทัศน์ธรรมชาติ ความหลากหลายทางด้านชีวภาพ สัตว์

ปา พืชพันธุ์ ลำธาร หรือน้ำตกที่คงไว้ซึ่งความสวยงามทางทรัพยากรธรรมชาติ ระบบนิเวศที่สมบูรณ์ หรือไม่ถูกตัดแปลงในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว และมีคุณค่าทางด้านวิชาการ

2. แนวคิดการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

สำนักพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยว (2562: 4-5) กล่าวว่า การจัดการแหล่งท่องเที่ยว เป็นบทบาทสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยว และเอื้ออำนวยผลประโยชน์มาสู่ประเทศชาติได้อย่างมาก ประกอบด้วย 1) ด้านเศรษฐกิจ คือ สามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละของรายได้ประชาชาติ (gross domestic product: GDP) และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต้องใช้กำลังคนทำให้เกิดการสร้างอาชีพในภาคบริการจำนวนมากและก่อให้เกิดการกระจายรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่ได้อย่างกว้างขวาง 2) ด้านสังคม คือ การท่องเที่ยวช่วยสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างนักท่องเที่ยวและคนท้องถิ่นในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประเพณี วัฒนธรรมอันดีต่อกัน ตลอดจนการช่วยกระตุ้นการนำประเพณี วัฒนธรรมประจำท้องถิ่นมาเผยแพร่มากขึ้น ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจ ห่วงแหนมรดกและศิลปวัฒนธรรมของตน การรักษาสีงแวดล้อมและช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในแหล่งท่องเที่ยวให้ยั่งยืน และ 3) ด้านการเมือง คือ การท่องเที่ยวเป็นการพักผ่อนหย่อนใจเมื่อได้มาเยือนเกิดความประทับใจ ช่วยสร้างมิตรและความสัมพันธ์อันดีต่อกัน รวมถึงการท่องเที่ยวสามารถสร้างภาพพจน์ที่ดีให้ปรากฏแก่ชาวต่างชาติ ส่งเสริมให้นานาประเทศรู้จักแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศให้มากขึ้น การจัดการแหล่งท่องเที่ยว เป็นการสร้างความสมดุลระหว่างการใช้ประโยชน์ทางธุรกิจในการจัดสร้าง การพัฒนาและปรับปรุงกับการอนุรักษ์ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว ระบบการบริหารจัดการที่ดี แผนงาน แผนการเงินและแผนบุคลากรเพื่อใช้เป็นกลไกในการพัฒนาคุณภาพสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว รวมถึงแผนการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาบุคลากร การรักษาความปลอดภัย การบริหารจัดการนักท่องเที่ยว หรือมาตรการควบคุมทั้งทางตรงและทางอ้อม

ธนวิน สุวรรณ (2561: 15) กล่าวถึง การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง ความสามารถในการควบคุม ดูแลการดำเนินงานและการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนการบริหารจัดการด้านการวางแผน การจัดการพื้นที่ การจัดการสิ่งแวดล้อม การมีส่วนร่วมของคนท้องถิ่น การจัดการบุคลากรทางการท่องเที่ยว การจัดการด้านรายได้ ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านการสร้างความสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น

พัชรภรณ์ ทวีกสิกรรม และคณะ (2557: 3) กล่าวว่า การจัดการแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง ความสามารถในการควบคุมดูแลการดำเนินงาน การจัดการเพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวเกิดการพัฒนาย่างยั่งยืน และไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติในอนาคต

จากการทบทวนแนวคิดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่ผ่านมาข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปแนวคิดการจัดการแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การบริการด้านการท่องเที่ยวให้เกิดความสมดุลระหว่างการใช้ประโยชน์ทางธุรกิจและการจัดการทรัพยากรทางการท่องเที่ยว การพัฒนาและปรับปรุงอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว การจัดการด้านรายได้ การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว รวมทั้งการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว การรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว หรือการคำนึงถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้น การรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวและมาตรการควบคุมนักท่องเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเพื่อป้องกันปัญหาแหล่งท่องเที่ยวรับเกินขีดความสามารถ (over carrying capacity)

3. แนวคิดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

จิราพร พลสิทธิ์ และสุป็น สมสาร (2565: 20-21) กล่าวถึง การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การสนับสนุนบุคลากรในการวางแผนและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสม การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการสนับสนุนในการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านการให้การศึกษาและสร้างจิตสำนึก หมายถึง การให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้แก่นักเรียน นักศึกษา นักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่ใกล้เคียง การกำกับควบคุมดูแลการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสม การสนับสนุนงบประมาณต่าง ๆ ในการให้ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ เช่น ชื่อต้นไม้ สถานที่ และจุดบริการต่าง ๆ 3) ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่น หมายถึง การพัฒนาแบบแผนการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นด้านการลงทุน การผลิตสินค้าและบริการในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว การเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สนับสนุนการพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว การอนุรักษ์ ฟื้นฟูธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสำหรับชุมชน 4) ด้านการส่งเสริมการตลาดและการนำเที่ยว หมายถึง การส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว เช่น มีจุดบริการอาหารและเครื่องดื่มที่เหมาะสม การกำหนดเกณฑ์มาตรฐานการบริการการท่องเที่ยว เช่น ป้ายเตือนการปฏิบัติตัวที่เหมาะสมของนักท่องเที่ยว และการส่งเสริมสนับสนุนผลิตภัณฑ์ชุมชนให้สามารถจำหน่ายเป็นของที่ระลึกหรือสินค้าประจำท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมรายได้ของชุมชนในท้องถิ่น 5) ด้านการจัดการโครงสร้างพื้นฐานและบริการการท่องเที่ยว หมายถึง การส่งเสริม ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ คือ การปลูกต้นไม้ การให้บริการสาธารณสุขด้านความปลอดภัย สุขอนามัย เช่น ชุดปฐมพยาบาลเบื้องต้น ห้องน้ำที่สะอาดและเหมาะสม การปรับปรุงและพัฒนาเส้นทางคมนาคมให้เข้าถึงได้สะดวก และ 6) ด้านการส่งเสริมการลงทุน หมายถึง การส่งเสริมการลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านเอกชนมีการสนับสนุนการ

ลงทุนของชุมชนท้องถิ่นในรูปแบบต่าง ๆ ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การสนับสนุนงบประมาณในการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

พระมหาทิวากร ชติยะ และทิพาภรณ์ เยสุวรรณ์ (2564: 554-555) กล่าวถึง การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว คือ รูปแบบการส่งเสริม การจัดการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติป่าสงวนและคุ้มครองผืนป่า รัฐกับประชาชนในการบริหารจัดการคุ้มครองและส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว คือ การสร้างจิตสำนึกอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว จัดการประชุมอบรม ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ เชิญวิทยากรมาให้ความรู้ จัดอบรมภาคีในชุมชนที่ทำหน้าที่การท่องเที่ยว เรียนรู้คุณค่าของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ 3) ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว คือ รูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวร่วมกับชุมชน ความต้องการในการพัฒนาการท่องเที่ยว การสร้างองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวให้แก่ชุมชนและคณะกรรมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องในชุมชน ภาครัฐและเอกชนในการดำเนินการ 4) ด้านวิธีการจัดการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว คือ การปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวโดยคนในชุมชนร่วมกันวางแผนงานด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ด้านการคมนาคมขนส่ง การบริการนักท่องเที่ยว การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยวและป้ายชี้ทางบริเวณสถานที่แหล่งท่องเที่ยว ที่พัก สถานที่ขายอาหาร เครื่องดื่ม ให้เป็นระบบ ห้องน้ำสะอาด และการจัดการขยะที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 5) ด้านการจัดการกฎระเบียบแหล่งท่องเที่ยว คือ องค์การบริหารบ้านเมือง ผู้นำชุมชนมีกฎระเบียบที่นักท่องเที่ยวจะต้องปฏิบัติตามการช่วยกันดูแลรักษาความสะอาด ความสวยงาม ไม่มีผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมและไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรท่องเที่ยวในชุมชน ข้อห้ามต่าง ๆ ที่กฎหมายบัญญัติไว้ และ 6) ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านสื่อออนไลน์ เช่น เฟสบุ๊ก ยูทูป และเว็บไซต์ เป็นต้น

พระคำผ่าน ปานบุญ (2565: 142-143) กล่าวถึง การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการบริการ 2) ด้านการรักษาความสะอาดเป็นระเบียบเหมาะสม 3) ด้านความปลอดภัย 4) ด้านการสื่อสาร และ 5) ด้านการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

คัชพล จันเพชร (2564: 16-18) ได้กล่าวถึง การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านคุณภาพการให้บริการไว้ 5 ด้าน เช่น (1) ด้านความเป็นรูปธรรมของการบริการ หมายถึง ช่องทางการสื่อสารและการให้บริการ การเผยแพร่ข้อมูลสภาพแวดล้อมของสถานที่ท่องเที่ยว (2) ความน่าเชื่อถือไว้วางใจได้ คือข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ ความถูกต้อง การนำเสนอให้ออกมาในรูปแบบที่เข้าถึงง่ายและน่าสนใจ ภาคีเครือข่ายที่มีองค์ความรู้เฉพาะด้าน (3) ด้านการตอบสนองต่อผู้รับบริการ หมายถึง ระเบียบการบริการและคำแนะนำ คำปรึกษาหรือความตั้งใจในการบริการตามความคาดหวังของนักท่องเที่ยว (4) ด้านการให้ความเชื่อมั่นต่อผู้รับบริการ คือบุคลากรมีกิจกรรมที่ตีในการ

ให้บริการ รวมถึงมีทักษะ ความรู้และความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของตนที่เป็นประโยชน์ต่อนักท่องเที่ยว และ (5) ด้านการเข้าใจและรู้จักผู้รับบริการ หมายถึง บุคลากรดูแลเอาใจใส่การให้บริการและการเข้าใจความต้องการของนักท่องเที่ยว 2) การจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านการสร้างการรับรู้คุณค่าของนักท่องเที่ยวประกอบด้วย 2 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านการเงิน คือราคาค่าบริการและค่าใช้จ่ายที่เหมาะสม (2) ด้านภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว คือ แหล่งท่องเที่ยวมีความหลากหลาย คุณค่าที่สามารถรับรู้ได้ในเอกลักษณ์ ความโดดเด่นหรือรู้สึกได้รับการดึงดูดความสนใจ รวมไปถึงผู้คนในท้องถิ่นมีความเป็นมิตร 3) การจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวประกอบด้วย 4 ด้าน เช่น (1) ด้านความดึงดูดใจ คือ แหล่งท่องเที่ยวมีความเป็นธรรมชาติ เอกลักษณ์ที่โดดเด่น มีคุณค่าในเชิงประวัติศาสตร์และสามารถแสดงถึงประเพณี วิถีชีวิตที่ดั้งเดิม (2) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว คือ การเดินทางและการให้บริการ รวมไปถึงสภาพการจราจรในการท่องเที่ยว (3) ด้านนันทนาการ คือ ร้านอาหาร เครื่องดื่ม สุขอนามัยของแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งที่พักที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวมีความเหมาะสมกับราคา และ (4) ด้านการบริการเสริมที่นักท่องเที่ยวได้รับ คือ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวสำหรับบริการข้อมูลตามความต้องการของนักท่องเที่ยว

ภณสิทธิ์ อ้นยะ (2563: 47) มาตรฐานการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวไทย ประกอบด้วย 7 ประการ ได้แก่ 1) การวางแผนของผู้รับผิดชอบแหล่งท่องเที่ยว คือ การวางแผนของผู้รับผิดชอบแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญมากในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวเพื่อความสงบสุข ความเป็นระเบียบเรียบร้อย รวมถึงความสามัคคีของคนในชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 2) การบริหารจัดการพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว คือ การจัดการและบริหารพื้นที่นั้นเป็นสิ่งสำคัญอันดับต้น ๆ ในการจัดสรรพื้นที่แบ่งเป็นโซนต่าง ๆ เป็นไปด้วยความร่วมมือจากทุกคนที่อยู่ในพื้นที่นั้น รวมทั้งการทำความสะอาด การดูแลรักษาและช่วยกันพัฒนาปรับปรุงให้ดีขึ้น 3) ด้านความสามารถในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว คือ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญยิ่งหากแหล่งท่องเที่ยวเข้าถึงได้ยากและห่างไกลทำให้การเดินทางมีความลำบาก 4) การบริหารจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ คือ ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกไว้คอยบริการแก่นักท่องเที่ยว 5) การบริหารจัดการให้เกิดคุณภาพการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว คือ การให้บริการที่มีคุณภาพในแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ จะมียุทธศาสตร์ได้ก็ต่อเมื่อคนในชุมชนและผู้ที่มีส่วนร่วมในแหล่งท่องเที่ยวให้ความร่วมมือและช่วยเหลือกันเกื้อกูลซึ่งกันและกัน รวมทั้งนักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการ หรือซื้อสินค้าในแหล่งท่องเที่ยว 6) การจัดการกิจกรรมทางการท่องเที่ยว เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้แหล่งท่องเที่ยวแห่งนั้นเป็นจุดเด่น เป็นสิ่งดึงดูดและเชิญชวนให้นักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น และ 7) การบริหารจัดการด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ คือ ควรมีคำแนะนำให้ชัดเจนในการท่องเที่ยวสถานที่นั้นเพื่อให้นักท่องเที่ยวทราบว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไร หรือห้ามทำสิ่งใดในแหล่งท่องเที่ยว เช่น การทิ้งขยะ เป็นต้น

วัชระ กรรณิการ์ และเสาวนารถ เล็กเลอลินธุ์ (2562: 118-119) กล่าวถึง การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านคุณภาพการให้บริการของบุคลากร ได้แก่ เจ้าหน้าที่ที่สามารถอธิบายถึงความสำคัญของสถานที่ท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี เจ้าหน้าที่เพียงพอในการดูแลความเรียบร้อยและให้บริการ เจ้าหน้าที่มีความรู้ ความสามารถในการให้คำแนะนำ และให้บริการนักท่องเที่ยว สามารถถ่ายทอดความรู้ให้แก่คนในชุมชนและเยาวชนเพื่อเป็นการขยายการให้บริการการท่องเที่ยว 2) ด้านคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ด้านคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว การทำนุบำรุงและรักษาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อยู่ตลอดเวลา สถานที่ท่องเที่ยวมีความสะอาดและปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว ป้ายประชาสัมพันธ์แนะนำจุดต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวและสถานที่ท่องเที่ยวมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ 3) ด้านการขยายโอกาสทางการท่องเที่ยวและการประชาสัมพันธ์ออกสู่สาธารณะ ได้แก่ การใช้เทคโนโลยีช่วยในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว เช่น เว็บไซต์ สื่อสังคมออนไลน์ การจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์และเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว การต่อยอดการท่องเที่ยวไปยังวิถีชุมชนของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ และ 4) ด้านความร่วมมือระหว่างเครือข่าย คือ การส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มจัดทำกิจกรรมระหว่างเครือข่ายท่องเที่ยว การประสานงานระหว่างเครือข่ายในชุมชนเพื่อให้บริการการท่องเที่ยวในพื้นที่ การระดมความคิดเห็นของประชาชนในชุมชนเพื่อวางแผนและพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่และการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่

เกศรินทร์ ไกรยาประเสริฐ และปัทมทิญา สิงห์คราม (2564: 122-125) กล่าวถึง การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 4 ประการ ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านงบประมาณ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ในการพัฒนา และการจัดการแหล่งท่องเที่ยว 2) ปัจจัยด้านวิธีการบริหารจัดการ เป็นการบริหารจัดการตั้งแต่ต้นที่สำคัญที่สุดเพื่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้ประสบความสำเร็จ และการแบ่งโครงสร้างการบริหารงานในแต่ละหน่วยงานมีความชัดเจนมากที่สุดเพื่อให้บุคลากรแต่ละส่วนรับรู้ เข้าใจในหน้าที่การทำงาน 3) ปัจจัยด้านสถานที่ วัตถุประสงค์ คือ เป็นพื้นฐานในการสร้างความสุขในการทำงานให้กับบุคลากร หรืออำนวยความสะดวกในการทำงานของบุคลากร และ 4) ปัจจัยด้านบุคลากร เป็นกลไกที่สำคัญในการขับเคลื่อนและพัฒนาองค์กรทุกองค์การเพื่อบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้ประสบความสำเร็จ ต้องการคัดเลือกและพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ในการใช้อุปกรณ์ในการทำงานและบุคลากรที่เพียงพอต่อปริมาณงานที่มีอยู่

ทินวัฒน์ แสงศิลา และเชมณัฐ ภูองไชย (2563: 194-198) กล่าวถึง การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 14 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านสาธารณูปโภคโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวมีประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาและการให้บริการสาธารณูปโภคอย่างเหมาะสมเพียงพอ เช่น น้ำประปา และไฟฟ้า 2) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวมีร้านอาหาร ห้องสุขาที่สะอาด และที่จอดรถที่ได้มาตรฐานกับการเป็นแหล่งท่องเที่ยว 3) ด้านการ

รวมกลุ่มของประชาชน หมายถึง การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพในการรวมกลุ่มของชุมชน 4) ด้านคมนาคมท่องเที่ยว หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีวิธีการดำเนินการแก้ไขปัญหากรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน หรือเส้นทางขรุขระ 5) ด้านเข้าถึงด้านบริการ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีการเข้าถึงบริการด้านสาธารณสุขได้อย่างรวดเร็ว และเพียงพอ 6) ด้านการประชาสัมพันธ์ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีหน่วยงาน หรือกลุ่มชุมชนเข้ามาดำเนินการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ 7) ด้านความรับผิดชอบต่อ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีการดำเนินกิจกรรมในการสร้างจิตสำนึกให้เกิดความรับผิดชอบต่อ เช่น กิจกรรมอนุรักษ์ธรรมชาติ กิจกรรมการลดการทิ้งขยะ 8) ด้านบริบทพื้นที่ วิถีชีวิต หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมการแสดงการถ่ายทอดบริบท วิถีชีวิตของคนในพื้นที่ 9) ด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณี หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีการเสริมสร้างกิจกรรมที่สร้างจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยวและคนในพื้นที่สามารถรู้จักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ 10) ด้านความโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การมีวิถีชีวิต วัฒนธรรมและประเพณีที่มีความโดดเด่นที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นที่อยู่ในแหล่งท่องเที่ยว 11) ด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีการรुक้าพื้นที่หรือมีการทำลายสิ่งแวดล้อมบริเวณแหล่งท่องเที่ยวแห่งนั้น หรือไม่ 12) ด้านการวางแผน หมายถึง ประชาชนในแหล่งท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในการวางแผนการเตรียมความพร้อม การกำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยว 13) ด้านการดึงดูดนักท่องเที่ยว หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวมีการจัดกิจกรรมของหน่วยงานต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวได้ และ 14) ด้านสินค้าและผลิตภัณฑ์ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวมีความหลากหลายทางด้านสินค้าและผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสมกับพื้นที่สะอาด ถูกสุขลักษณะของสินค้าและผลิตภัณฑ์ของท้องถิ่น

จากการทบทวนแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่ในข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปแนวคิดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย การส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว การดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว การจัดการแหล่งท่องเที่ยว การปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว การจัดการด้านกฎระเบียบในแหล่งท่องเที่ยว และการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ดังนั้นเพื่อวัดระดับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດเพื่อให้ทราบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ ซึ่งเริ่มจากการวัดระดับมากที่สุดไปถึงระดับน้อยที่สุด เพื่อให้คนในชุมชนบ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สปป. ลาว มีการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດที่ครอบคลุมทุกประเด็น ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกเอาแนวคิดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติของ พระมหาทิวากร ขัติยะ และทิพากรณ์ เยสุวรณ์ (2564: 554-555) กำหนดตัวแปรสำหรับการวิจัย โดยมีองค์ประกอบสำคัญและเหมาะสมกับการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สปป. ลาว จำนวน 6 ตัวแปร ได้แก่ 1) ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว คือ รูปแบบการส่งเสริมการจัดการคุ้มครองตามกฎหมายของรัฐและข้อห้ามของประชาชนในการบริหารจัดการคุ้มครองแหล่งท่องเที่ยว

2) ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว คือ การสร้างจิตสำนึกอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว อบรมผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติแหล่งท่องเที่ยว การหาวิทยากร เชิญชวนให้วิทยากร มาให้ความรู้แก่ภาคีผู้เกี่ยวข้องและภาคีในชุมชนที่ทำหน้าที่การท่องเที่ยว รวมทั้งด้าน สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ 3) ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว คือ รูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวร่วมกับชุมชน ความต้องการในการพัฒนาการท่องเที่ยว การจัดทำ การสร้างองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวให้แก่ชุมชน ภาครัฐและเอกชนในการดำเนินงาน 4) ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว คือ การปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวโดยคนในชุมชนร่วมกันวางแผนด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ด้านการคมนาคมขนส่ง การบริการนักท่องเที่ยว การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยวและป้ายชี้ทางบริเวณสถานที่แหล่งท่องเที่ยว ที่พัก สถานที่ร้านขายเครื่องดื่ม และการจัดการกับขยะที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 5) ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว คือ องค์การบริหารภาครัฐ ผู้นำชุมชนมีกฎระเบียบสำหรับนักท่องเที่ยวต้องปฏิบัติตาม การดูแลรักษา ความสะอาด ความสวยงามและไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรท่องเที่ยวในชุมชน และข้อห้ามต่าง ๆ ที่กฎหมายระบุไว้ และ 6) ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว คือ การเผยแพร่ กระจายข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวผ่านทางสื่อออนไลน์ เช่น เฟสบุ๊ก ยูทูบ และเว็บไซต์ เป็นต้น

ตัวแปรการวัดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์สามารถสรุปตัวแปรที่ใช้แสดงรายละเอียด ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ตัวแปรวัดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ					
	ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว	ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว	ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว	ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว
วัชระ กรรณิการ์ และเสาวนารถ เล็กเลอสินธุ์ (2562: 118-119)	✓	✓		✓		✓
ทินวัฒน์ แสงศิลา และเชมณัฐ ภูกองไชย (2563: 194-198)		✓				✓
ภณสิทธิ์ อ้นยะ (2563: 47)	✓	✓		✓	✓	
คัชพล จันเพชร (2564: 16-18)	✓	✓	✓			
เกศรินทร์ ไกรยาประเสริฐ และปัทมทิญา สิงห์คราม (2564: 122-125)	✓	✓		✓		✓
พระมหาทิวากร ชัดิยะ และทิพาภรณ์ เยสุวรรณ์ (2564: 554-555)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
พระคำผ่าน ปานบุญ (2565: 142-143)	✓	✓	✓		✓	✓
จิราพร พลสิทธิ์ และสุปิ่น สมสาร (2565: 20-21)	✓	✓	✓	✓		✓

จากตารางที่ 2 ผลจากการวิเคราะห์ตัวแปรการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติจาก วัชระ กรรณิการ์ และเสาวนารถ เล็กเลอสินธุ์ (2562: 118-119) ทินวัฒน์ แสงศิลา และเชมณัฐ ภูกองไชย (2563: 194-198) ภณสิทธิ์ อ้นยะ (2563: 47) คัชพล จันเพชร (2564: 16-18) เกศรินทร์ ไกรยาประเสริฐ และปัทมทิญา สิงห์คราม (2564: 122-125) พระมหาทิวากร ชัดิยะ และทิพาภรณ์ เยสุวรรณ์ (2564: 554-555) พระคำผ่าน ปานบุญ (2565: 142-143) จิราพร พลสิทธิ์ และสุปิ่น สมสาร (2565: 20-21) เพื่อให้เหมาะสมกับพื้นที่การศึกษาวิจัย คือ การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยได้คัดเลือกตัวแปรที่ใช้ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว 3) ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว 4) ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว 5) ด้านการจัดการกฎระเบียบ

ภายในแหล่งท่องเที่ยว และ 6) ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ดังที่กล่าวมาในข้างต้น เพื่อให้คนในชุมชนบ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้มีความรู้ความเข้าใจต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้อย่างลึกซึ้ง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ดังนี้

พระคำผ่าน ปานบุญ (2565: 142-143) ศึกษาเรื่อง การจัดการแหล่งท่องเที่ยวปราสาทหิน วัดพู เมืองจำปาสัก แขวงจำปาสัก ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวปราสาทหินวัดพู เมืองจำปาสัก และ 2) ศึกษาปัญหา อุปสรรคและแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวปราสาทหินวัดพู เมืองจำปาสัก แขวงจำปาสัก ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านการบริการ ประกอบด้วย การจัดระบบการให้บริการข้อมูลข่าวสารของสถานที่ท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง แผนที่ประวัติของ แหล่งท่องเที่ยว การจัดทำมีสื่ออธิบายให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติและแนะนำสถานที่ภายในแหล่งท่องเที่ยว การให้ความรู้ด้านศิลปะ เช่น การจัดสื่อแสดงความรู้ด้านจิตรกรรม ประติมากรรม เจ้าหน้าที่ให้บริการที่มีอัธยาศัยดี มีสถานที่จอดรถที่มีความสะดวกสบายและเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว 2) ด้านการรักษาความสะอาด เป็นระเบียบ เหมาะสม ได้แก่ มีเจ้าหน้าที่รักษาความสะอาดตามจุดต่าง ๆ ภายในสถานที่แหล่งท่องเที่ยว การเอาใจใส่ในการปฏิบัติหน้าที่ของตนเองในการทำความสะอาดตามสถานที่ท่องเที่ยว มีการจัดระเบียบต่าง ๆ ภายในให้สวยงาม จัดให้มีที่ทิ้งขยะตามจุดต่าง ๆ ภายในสถานที่ท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ 3) ด้านความปลอดภัย ได้แก่ มีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ถึงสถานที่ที่มีความอันตรายภายในแหล่งท่องเที่ยว มีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้วิธีปฐมพยาบาลเบื้องต้น และการเอาตัวรอดเมื่อเกิดอุบัติเหตุ มีการจัดให้มีเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยตามแหล่งท่องเที่ยวและสำรวจความปลอดภัยตามที่พักแรม และมีการติดป้ายเตือนอุบัติเหตุในพื้นที่เสี่ยง เช่น หน้าผา พื้นที่ที่มีความลาดชันสูง 4) ด้านการสื่อสาร ได้แก่ การแก้ไขปรับปรุงรูปแบบพัฒนาระบบโครงข่ายสัญญาณมือถือ รวมถึงระบบสัญญาณอินเทอร์เน็ตบนเครือข่ายของมือถือในการสื่อสาร เนื่องจากว่าภายในพื้นที่ยังมีสัญญาณมือถือไม่ดี และ 5) ด้านการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ มีการวางแผนการจัดการเพื่อพัฒนาระบบการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้มีความทันสมัย ที่พักแรมเพียงพอต่อนักท่องเที่ยว มีร้านอาหาร สถานที่บันเทิงที่เหมาะสมให้บริการกับนักท่องเที่ยว และมีร้านค้าขายของที่ระลึก

จิราพร พลสิทธิ์ และสุป็น สมสาร (2565: 20-21) ศึกษาเรื่อง การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศภูพานน้อย อำเภอเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศภูพานน้อย และ 2) เสนอแนวทางการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศภูพานน้อยอำเภอเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู ผลการศึกษา พบว่า 1) การจัดการแหล่งท่องเที่ยว ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดอยู่ระดับน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านการให้การศึกษาและสร้างจิตสำนึก การสนับสนุนในการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว มีการสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพในด้านการท่องเที่ยว การอนุรักษ์ การฟื้นฟูธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสำหรับชุมชน มีการสนับสนุนงบประมาณต่าง ๆ ในการให้ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ เช่น ชื่อต้นไม้ สถานที่และจุดบริการต่าง ๆ ตามลำดับ และ 2) แนวทางการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ควรมีการประชาสัมพันธ์ที่ดีแนะนำให้ประชาชนให้มีส่วนร่วมในการท่องเที่ยว การวางแผนเพื่อจัดสรรงบประมาณส่งเสริมสนับสนุน การพัฒนาพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรม สนับสนุนงบประมาณเพื่อประโยชน์ส่วนร่วมการบริหารจัดการพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้มีการบริการขั้นพื้นฐานที่ดี มีความสะอาดและปลอดภัย

ศัชพล จันทเพชร (2564: 18) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสุโขทัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแนวทางการจัดการคุณภาพการบริการ และ 2) ศึกษาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านการสร้างการรับรู้คุณค่าของนักท่องเที่ยวในจังหวัดสุโขทัย ผลการศึกษา พบว่า 1) การจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านคุณภาพการให้บริการบริเวณพื้นที่บางส่วนยังใช้อุปกรณ์การสื่อสารและการให้บริการไม่เป็นไปตามยุคสมัย รวมทั้งยังขาดการเผยแพร่ข้อมูลที่ต้องครบถ้วน ส่วนสภาพแวดล้อมของสถานที่ท่องเที่ยวยังไม่สามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้มากนัก เนื่องจาก สภาพอากาศที่ร้อนทำให้การเดินทางท่องเที่ยวมีการกระจุกตัวในบางฤดูกาล 2) การจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านการสร้างการรับรู้คุณค่าของนักท่องเที่ยว การจำหน่ายสินค้าบางแห่งยังมีราคาที่สูงขึ้นซึ่งมีความรู้สึกไม่คุ้มค่าและไม่สมเหตุสมผลกับเงินที่เสียไปเมื่อเปรียบเทียบกับสภาวะเศรษฐกิจ

เพียงกานต์ นามวงศ์ และคณะ (2564: 140-141) ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวกาแพพิเศษของชุมชนผู้ปลูกกาแพ ตำบลแจ้ซ้อน อำเภอเมืองปาน จังหวัดลำปาง มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาศักยภาพความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวกาแพพิเศษของชุมชนผู้ปลูกกาแพตำบลแจ้ซ้อน และ 2) ศึกษาแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวกาแพพิเศษของชุมชนผู้ปลูกกาแพตำบลแจ้ซ้อน อำเภอเมืองปาน จังหวัดลำปาง ผลการศึกษาพบว่า 1) ด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวประกอบมี 4 ด้าน ศักยภาพระดับต่ำ ได้แก่ ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านข้อจำกัดในการรองรับนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวและด้านการจัดการกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว ตามลำดับ รองลงมา มี 2 ด้านศักยภาพระดับปานกลาง คือ ด้านความมีชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยวและด้านสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว ตามลำดับ และ 2) แนว

ทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วย แนวทางการจัดการด้านข้อจำกัดในการรองรับนักท่องเที่ยว การปรับปรุงการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ที่เข้าถึงนักท่องเที่ยว จัดให้มีห้องสุขา ห้องสุขาสำหรับผู้พิการที่ถูกต้องลักษณะอย่างเพียงพอภายในแหล่งท่องเที่ยว จัดมาตรการรักษาความปลอดภัย และเพิ่มจำนวนบุคลากร ฝึกอบรมให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยวแก่ภาคีผู้เกี่ยวข้องในแหล่งท่องเที่ยว พัฒนา และปรับปรุงขีดความสามารถในการรองรับ การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ

พระมหาทิวากร ขตติยสิริ (2560: 74) ศึกษาเรื่อง การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของตำบลเมืองเก่า อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของตำบลเมืองเก่า และ 2) เสริมสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวของตำบลเมืองเก่า อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของตำบลเมืองเก่า ประกอบด้วย ด้านรูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เช่น มีการจัดการตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติคุ้มครอง ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว คือ มีการดูแลรักษาโดยภาครัฐ เช่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชนมีการดูแลรักษาตามรูปแบบที่ตนเองกำหนดขึ้น ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว คือ มีรูปแบบการจัดการโดยชุมชนตั้งคณะกรรมการชุมชนการท่องเที่ยวในแต่ละฝ่าย การแบ่งหน้าที่รับผิดชอบให้แก่กลุ่มกรรมการอย่างชัดเจน ด้านวิธีการจัดการด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว คือ คนในชุมชนร่วมกันวางแผนงานด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว เช่น การคมนาคมขนส่ง การบริการนักท่องเที่ยว การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณแหล่งท่องเที่ยว ด้านการจัดการกฎระเบียบในแหล่งท่องเที่ยว คือ มีการกำหนดกฎระเบียบร่วมกันของชุมชนโดยนักท่องเที่ยวต้องปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ และด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว คือ ประชาสัมพันธ์ผ่านโซเชียลมีเดีย เช่น เฟสบุ๊ก ยูทูป และเว็บไซต์ เป็นต้น

วัชร วรรณิการ์ และเสาวนารถ เล็กเลอสินธุ์ (2562: 118-119) ศึกษาเรื่อง การประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดตรัง มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาระดับการประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดตรัง ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อด้านการประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ เจ้าหน้าที่สามารถถ่ายทอดความรู้ให้แก่คนในชุมชนและเยาวชนเพื่อเป็นการขยายการให้บริการการท่องเที่ยว ด้านคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว คือ สถานที่ท่องเที่ยวมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ ด้านการขยายโอกาสทางการท่องเที่ยว คือ การต่อยอดการท่องเที่ยวไปยังวิถีชุมชนภายในแหล่งท่องเที่ยวของพื้นที่และด้านความร่วมมือระหว่างเครือข่าย เช่น ชุมชนและองค์กรต่าง ๆ ได้รับความร่วมมือเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ ตามลำดับ

ปรีชญา บุญเดช (2561: 113) ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวถ้าเลเขากอบ อำเภอยายียด จังหวัดตรัง มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวถ้าเลเขากอบ อำเภอยายียด จังหวัดตรัง ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นอยู่ระดับปานกลาง

ทั้งสิ้น ได้แก่ 1) กิจกรรมพายเรือมีความเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ เส้นทางของกิจกรรมมีความเหมาะสม กิจกรรมพายเรือมีความตื่นเต้นและท้าทาย 2) ที่พักมีความปลอดภัย เช่น มีกล้องวงจรปิดติดตั้งและใช้งานได้ดี ที่พักมีความสะอาดและเป็นที่ยอมรับได้ มีที่พักให้เลือกใช้บริการในบริเวณใกล้เคียงกับแหล่งท่องเที่ยว ระยะทางจากที่พักไปยังแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม ไม่ไกลจนเกินไปและราคาที่พักและการให้บริการมีความเหมาะสม สร้างความประทับใจได้ 3) มีร้านจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึกหรือของฝากให้เลือกหลากหลาย และมีจุดแจ้งเหตุด่วนเหตุร้ายภายในแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการร้านอาหาร ร้านค้ามีให้เลือกหลากหลาย การบริการข่าวสารและการประชาสัมพันธ์ภายในแหล่งท่องเที่ยวชัดเจนและเข้าใจง่าย มีสถานที่จอดรถสะดวกและเพียงพอสำหรับนักท่องเที่ยว 4) ค่ารถโดยสารประจำทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวมีราคาที่เหมาะสมและยอมรับได้ สภาพถนนหนทางไม่เป็นหลุมเป็นบ่อการสัญจรไปยังแหล่งท่องเที่ยวสะดวก รวดเร็วและปลอดภัย ป้ายบอกเส้นทางในการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย และ 5) ความสวยงามแปลกตาของแหล่งท่องเที่ยวโดยเฉพาะหินงอกหินย้อย มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของแหล่งท่องเที่ยว และความเป็นธรรมชาติด้านระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยว ตามลำดับ

ไพศาล อนุตรานุสรณ์ และคณะ (2561: 214) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาระบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมแนวริมฝั่งแม่น้ำบางปะกงให้มีระบบการจัดการที่มีคุณภาพ ผลการศึกษาพบว่า การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเดิมแนวริมฝั่งแม่น้ำบางปะกง ประกอบมี 2 ด้าน ศักยภาพระดับปานกลาง ได้แก่ การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว อำเภอบางปะกง ด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเกาะนก และศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวช่องเรือชมโลมา ตามลำดับ แต่มีเพียงศักยภาพด้านเดียวที่มีระดับต่ำ คือ อำเภอบ้านโพธิ์ เช่น ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวช่องแพชมหิ่งห้อยแสนภูดาช

ศราวุฒิ ใจอดทน (2561: 213) ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนากายภาพแหล่งทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติ กรณีศึกษาป่าชุมชนเขาสามลิส่างและเขาเขี้ยว จังหวัดนครราชสีมา วัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์ศักยภาพของแหล่งทรัพยากรท่องเที่ยวและความต้องการของชุมชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และ 2) เสนอแนวทางการพัฒนากายภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตำบลมะเกลือเก่า อำเภอสองเนิน จังหวัดนครราชสีมา ผลการศึกษาพบว่า 1) ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ มีสภาพถนนดี มีระยะทางที่เหมาะสม และมีทรัพยากรป่าไม้ที่มีความหลากหลาย แต่ไม่พบว่ามีป้ายบอกทางและอาจส่งผลให้คนนอกพื้นที่ไม่รู้เส้นทางมาเขาเขี้ยว 2) ด้านสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ มีความหลากหลายของพืชพรรณ พืชผัก ผลไม้ป่าและสมุนไพรต่าง ๆ แต่บางพื้นที่ได้ปลูกทดแทนพื้นที่มีการบุกรุกจากชาวบ้านและคนนอกพื้นที่ 3) ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว เช่น พื้นที่ป่ามีความสมบูรณ์และหลากหลายทางชีวภาพ มีคุณค่าทางธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์ และ 4) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก คือ มีที่พักอยู่

ระหว่างเส้นทางไปยังเขา มีร้านอาหาร เครื่องดื่ม มีศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริ และสิ่งอำนวยความสะดวกลักษณะโครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่ เช่น น้ำประปาและไฟฟ้า และ 5) ด้านการตอบรับของคนในชุมชน คือ ข้อมูลประชาสัมพันธ์แหล่งทรัพยากรท่องเที่ยวลงในนิตยสารและต้องการพัฒนาพื้นที่ แต่ยังไม่มีความเห็นแนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

ตุ้มคำ พัฒสิทธิ (2557: 110-118) ศึกษาเรื่อง ศักยภาพในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อศักยภาพ ได้แก่ 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจ ประกอบมี 4 ตัวชี้วัด ศักยภาพระดับปานกลาง ได้แก่ ชุมชนมีความสวยงามทางด้านธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่น่าสนใจ ชุมชนมีความอุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้ ชุมชนมีอากาศบริสุทธิ์ และกิจกรรมการท่องเที่ยว คือ การเดินป่าท่องเที่ยว ตามลำดับ 2) ด้านการเข้าถึง ประกอบมี 5 ตัวชี้วัด ศักยภาพระดับปานกลาง ได้แก่ เส้นทางเดินเข้าแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ รถประจำทางในชุมชน ถนนลาดยางไม่ตลอดสายในชุมชน การเข้าถึงที่สะดวกสบายในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ และชุมชนมีเส้นทางสะดวกด้วยรถยนต์ ตามลำดับ 3) ด้านที่พักแรม ประกอบมี 5 ตัวชี้วัด ศักยภาพระดับปานกลาง ได้แก่ ชุมชนมีที่พักแรมอย่างเพียงพอ ที่พักแรมมีความสะอาด ชุมชนมีสิ่งอำนวยความสะดวกภายในห้องพัก ชุมชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในที่พักและห้องพักมีห้องสุขาและห้องอาบน้ำที่มีความสะอาด ตามลำดับ 4) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัด ศักยภาพระดับปานกลาง ได้แก่ การจัดการให้เป็นระบบในการเวรยาม การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รายการนำเที่ยวที่ชัดเจนให้กับนักท่องเที่ยว เส้นทางในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวมีป้ายแนะนำทิศทาง และข้อมูล ตามลำดับ 5) ด้านกิจกรรม ประกอบด้วย 3 ตัวชี้วัด ศักยภาพระดับปานกลาง ได้แก่ ภูมิปัญญาในการรักษาการท่องเที่ยวธรรมชาติ กิจกรรมการต้อนรับตามประเพณี คือ การบายศรีและกิจกรรมการบันเทิง การแสดงและการฟ้อนรำ ตามลำดับ รองลงมา มี 2 ตัวชี้วัด ศักยภาพระดับน้อย ได้แก่ กิจกรรมการท่องเที่ยวเดินป่าขึ้นเขาและการแสดงออกถึงอัธยาศัยไมตรีของเจ้าบ้านที่ดี ตามลำดับ

พูนิน ปออ่อนวง (2551: 77-78) ศึกษาเรื่อง ศักยภาพด้านการท่องเที่ยว ณ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาศักยภาพในการท่องเที่ยว แขวงจำปาสัก และ 2) ศึกษาสภาพปัญหาด้านการท่องเที่ยวของ แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อด้านศักยภาพการท่องเที่ยวระดับต่ำ ประกอบด้วยร้านขายของที่ระลึกตามแหล่งท่องเที่ยวเพียงพอและการกำหนดราคาการท่องเที่ยวไม่เอาเปรียบชาวต่างชาติ ตามลำดับ 2) ปัญหาที่พบ ได้แก่ การปลูกสร้างส่งผลต่อแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวไม่

มีความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัย การคมนาคมไปยังแหล่งท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ส่วนมากขาดความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวอย่างลึกซึ้ง

จันปะเสิด ไชยะปัด (2561: 44-49) ศึกษาเรื่อง ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติด้านหนองหลวง บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติด้านหนองหลวง บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ และ 2) กำหนดแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติด้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สปป.ลาว ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อศักยภาพระดับปานกลาง ประกอบมี 3 ตัวชี้วัด ได้แก่ ศักยภาพของสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติด้านหนองหลวง บ้านหนองหลวง คือ การจัดกิจกรรมและกระบวนการในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติด้านหนองหลวง มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และคนในท้องถิ่นแสดงความคิดเห็น วิธีการและแนวทางปฏิบัติในการท่องเที่ยว ตามลำดับ 2) กำหนดแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติด้านหนองหลวง ระบุว่า ด้านแนวทางการส่งเสริม คือ ควรมีการสำรวจศักยภาพและการกำหนดเกี่ยวกับรายการท่องเที่ยว การส่งเสริมความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรมของท้องถิ่น

Mexay Tornkham (2560: 65-74) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเมืองท่าแขก แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีวัตถุประสงค์ศึกษาเพื่อ 1) ประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเมืองท่าแขก และ 2) เสนอแนวทางการพัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเมืองท่าแขก แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผลการศึกษาพบว่าอยู่ในระดับปานกลาง ประกอบด้วย 1) ปัจจัยที่มีต่อการบริหารการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ จำนวนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเพียงพอต่อการให้บริการนักท่องเที่ยว มีศูนย์ให้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยว สื่อมีความน่าสนใจและข้อมูลเป็นปัจจุบัน และภาษาที่ใช้ในการสื่อสารมีทั้งภาษาลาวและภาษาอังกฤษ 2) ปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 3) ปัจจัยด้านการรักษาคุณภาพและสิ่งแวดล้อมแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และ 4) ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมของคนท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ภาคสรุปกรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วัดระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 2) วัดระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และ 3) กำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยการศึกษาแนวคิดศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แนวคิดการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรเพื่อกำหนดเป็นแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต ประกอบด้วยตัวแปร 1) วัดระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง รวมทั้งสิ้น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) ด้านที่พักแรม (accommodation) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity) และ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) และ 2) วัดระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง รวมทั้งสิ้นจำนวน 6 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว และด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ผ่านการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถกำหนดเป็นกรอบการวิจัยแสดงได้ดังภาพที่ 1

กรอบแนวคิดการวิจัย (conceptual framework)

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย (conceptual framework)

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ผู้วิจัยได้ออกแบบระเบียบวิธีวิจัย รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. สถานที่ดำเนินการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. ตัวแปรและการวัดตัวแปร
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การทดสอบเครื่องมือ
6. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถานที่ดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดพื้นที่ทำการศึกษาคือ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เท่านั้น

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มุ่งทำการเก็บข้อมูลจากประชาชนที่อาศัยอยู่ในบ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก ทั้งสิ้นจำนวน 678 คน โดยใช้เทคนิคการสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling) เพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างได้จำนวนตัวอย่างการวิจัย ดังนี้

1. ประชาชนบ้านหนองหลวงที่เป็นสมาชิกกลุ่มการท่องเที่ยวจำนวน 147 คน เพื่อใช้เก็บรวบรวมข้อมูลด้านระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดและข้อมูลด้านความคิดเห็น

ที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2. บุคลากรจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

2.1 ผู้นำชุมชนจากองค์การปกครองบ้านหนองหลวง ที่รับผิดชอบด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ ประกอบด้วย ผู้ใหญ่บ้านหนองหลวงจำนวน 1 คน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านหนองหลวงจำนวน 2 คน

2.2 ปราชญ์ชาวบ้าน เป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจทางด้านประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ความเป็นมาของบ้านหนองหลวง และพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດจำนวน 4 คน และ

2.3 เจ้าหน้าที่สำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอญ เป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ หัวหน้าสำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอญจำนวน 1 คน หัวหน้าหน่วยงานด้านการวางแผนการท่องเที่ยวเมืองปากซอญจำนวน 1 คน และ หัวหน้าหน่วยงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอญจำนวน 1 คน

ตัวแปรและการวัดตัวแปร

การวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กำหนดตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล

ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ รายละเอียดดังต่อไปนี้

เพศ หมายถึง เพศของผู้ให้ข้อมูล

อายุ หมายถึง อายุของผู้ให้ข้อมูล

สถานภาพ หมายถึง สถานภาพของผู้ให้ข้อมูล เช่น โสด แต่งงาน หย่าร้าง หม้าย

สถานภาพในครัวเรือน หมายถึง หัวหน้าครัวเรือน สมาชิกครัวเรือน

ระดับการศึกษา หมายถึง วุฒิการศึกษาสูงสุดของผู้ให้ข้อมูล เช่น ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย อนุปริญญาตรี ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี และอื่น ๆ

อาชีพ หมายถึง อาชีพของผู้ให้ข้อมูลที่ได้ประกอบอาชีพอยู่นั้น

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน หมายถึง จำนวนเงินที่ได้รับจากการประกอบอาชีพรายได้สุทธิ

ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในบ้าน หมายถึง ระยะเวลาที่ผู้ให้ข้อมูลได้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

จำนวนสมาชิกภายในครัวเรือน หมายถึง จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนของผู้ให้ข้อมูลในปัจจุบัน

2. ข้อมูลระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผู้วิจัยกำหนดระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งรวมทั้งสิ้นจำนวน 5 ด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) 2) ด้านการเข้าถึงในแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) 3) ด้านที่พักแรม (accommodation) 4) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (amenity) 4) และ 5) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) เท่านั้น

การกำหนดมาตราส่วนการวัด 5 ระดับ (likert scale) เรียงตามลำดับค่าคะแนนจากสูงที่สุดไปหาต่ำที่สุด ได้แก่ 5 4 3 2 1 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2556: 148) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต มีดังนี้

ค่าคะแนน	ระดับศักยภาพ
5	สูงที่สุด
4	สูง
3	ปานกลาง
2	ต่ำ
1	ต่ำที่สุด

จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย ซึ่งผู้วิจัยได้ให้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยโดยกำหนดช่วงความห่างของการให้คะแนนแต่ละระดับดังนี้

$$\text{ความกว้างของแต่ละช่วงคะแนนค่าเฉลี่ย} = \frac{\text{ค่าคะแนนสูงที่สุด} - \text{ค่าคะแนนต่ำที่สุด}}{\text{ช่วงค่าคะแนน}}$$

$$\text{ความกว้างของแต่ละช่วงคะแนนค่าเฉลี่ย} = \frac{5 - 1}{5} = 0.8$$

ดังนั้น เกณฑ์ในการแปลความหมายระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต รายละเอียดดังนี้

ช่วงคะแนนค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพ
4.21 - 5.00	ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวระดับสูงที่สุด

3.41 - 4.20	ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวระดับสูง
2.61 - 3.40	ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวระดับปานกลาง
1.81 - 2.60	ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวระดับต่ำ
1.00 - 1.80	ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวระดับต่ำที่สุด

3. ข้อมูลระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผู้วิจัยกำหนดระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว รวมทั้งสิ้นจำนวน 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว 3) ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว 4) ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว 5) ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว และ 6) ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

กำหนดมาตราส่วนการวัด 5 ระดับ (likert scale) ความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด เรียงลำดับค่าคะแนนจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ 5 4 3 2 1 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2556: 148) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ค่าคะแนน	ระดับความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยว
5	มากที่สุด
4	มาก
3	ปานกลาง
2	น้อย
1	น้อยที่สุด

จากนั้นนำคะแนนที่ได้คำนวณหาค่าคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

$$\text{ความกว้างของแต่ละช่วงคะแนนค่าเฉลี่ย} = \frac{\text{คะแนนมากที่สุด} - \text{คะแนนน้อยที่สุด}}{\text{ช่วงค่าคะแนน}}$$

$$\text{ความกว้างของช่วงคะแนนค่าเฉลี่ย} = \frac{5 - 1}{5} = 0.8$$

เกณฑ์การแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ยแสดงได้ ดังนี้

ช่วงคะแนนเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยว
4.21 - 5.00	การจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด
3.41 - 4.20	การจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก
2.61 - 3.40	การจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง
1.81 - 2.60	การจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย
1.00 - 1.80	การจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อยที่สุด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ดังนี้

1. แบบสอบถาม (questionnaires) ประกอบด้วยข้อคำถาม 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ สถานภาพในครัวเรือน ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ และจำนวนสมาชิกในครัวเรือน

ตอนที่ 2 ข้อมูลระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) ด้านที่พักแรม (accommodation) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (amenity) และด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) ซึ่งเป็นคำถามปลายปิด (close ended questions)

ตอนที่ 3 ข้อมูลระดับความคิดเห็นของบุคลากรที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว และด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ซึ่งเป็นคำถามปลายปิด (close ended questions)

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

2. แบบสัมภาษณ์ (interview) ข้อมูลการสัมภาษณ์ ประกอบด้วย ข้อมูลระดับศักยภาพ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคัมมิต และข้อมูลด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคัมมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด (open ended questions)

การทดสอบเครื่องมือ

การวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคัมมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยทดสอบเครื่องมือโดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (content validity) และหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ดังนี้

1. การทดสอบหาค่าความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (content validity) ผ่านผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พิจารณาความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาโดยเทียบกับวัตถุประสงค์การวิจัยและความสอดคล้องกับประเด็นที่ต้องการศึกษาวิจัย หลังจากนั้นผู้วิจัยทำการปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามให้มีความถูกต้องมากที่สุด เพื่อนำแบบสอบถามไปใช้ในการทดสอบ (try-out)

2. การทดสอบค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยนำเครื่องมือที่ผ่านการทดสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาไปทำการทดสอบ (try-out) จำนวน 30 ชุดกับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่จะศึกษาวิจัย จากนั้นทำการวิเคราะห์เพื่อหาความเชื่อมั่นโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (alpha cronbach coefficient) (สมชาย วรกิจเกษมสกุล, 2554: 280-281) โดยมีสูตร ดังนี้

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{s_x^2} \right]$$

กำหนด	α	หมายถึง สัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค
	K	หมายถึง จำนวนข้อสอบ/องค์ประกอบของทั้งฉบับ
	S_i^2	หมายถึง ความแปรปรวนของข้อที่หรือองค์ประกอบที่ i
	s_x^2	หมายถึง ความแปรปรวนของคะแนนรวม

ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (alpha cronbach coefficient) ซึ่งค่าของ α พบว่า ค่าความเชื่อมั่นด้านระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคัมมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสักมีค่าเท่ากับ 0.849 (ภาคผนวก ข) และด้านระดับความคิดเห็นของ

บุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสักมีค่าเท่ากับ 0.850 (ภาคผนวก ข) ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ แสดงว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือและสามารถนำไปใช้เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก 2 แหล่งข้อมูลดังนี้

1. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) เป็นการเก็บรวบรวมจากแหล่งข้อมูลมือหนึ่งหรือข้อมูลดิบ (raw data) โดยแบบสอบถามมีขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลจากคณะกรรมการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยแม่โจ้ถึงแผนกแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอง สำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอง และองค์การปกครองบ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป.ลาว

1.2 ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และเนื้อหาในแบบสอบถามให้ผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจในวัตถุประสงค์การศึกษาของงานวิจัยอย่างชัดเจน

1.3 ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูลก่อนนำไปวิเคราะห์ในขั้นตอนต่อไป

2. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) ได้แก่ หนังสือ ตำรา เอกสาร วารสารวิชาการ และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในประเด็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติจากห้องสมุดมหาวิทยาลัยแม่โจ้ แหล่งข้อมูลอินเทอร์เน็ต และเว็บไซต์ที่เชื่อถือได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ได้ดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถาม (questionaries) ได้แก่

1.1 ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ สถานภาพในครัวเรือน อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ และจำนวนสมาชิก

ในครัวเรือน สถิติที่ใช้ ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) เพื่อหาค่าความถี่ (frequency) และค่าร้อยละ (percentage) ประกอบการบรรยาย

1.2 ข้อมูลระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคคะมิต ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility) ด้านที่พักแรม (accommodation) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (amenity) และด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity) สถิติที่ใช้ ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) เพื่อหาค่าความถี่ (frequency) ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation: S.D.) เพื่อประกอบการบรรยาย และสรุปปรายประเด็น

1.3 ข้อมูลระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติตามคคะมิต ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว และด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว สถิติที่ใช้ ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) เพื่อหาค่าความถี่ (frequency) ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation: S.D.) เพื่อประกอบการบรรยาย และสรุปปรายประเด็น

2. แบบสัมภาษณ์ (interview) ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (content analysis)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วัดระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 2) วัดระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และ 3) กำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กำหนดผู้ให้ข้อมูล 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ประชาชนบ้านหนองหลวงที่เป็นสมาชิกกลุ่มการท่องเที่ยว และ 2) ผู้นำชุมชนที่เป็นทางการบ้านหนองหลวง ปราชญ์ชาวบ้าน และเจ้าหน้าที่สำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอ รวมทั้งสิ้นจำนวน 157 คน วิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (content analysis) นำเสนอผลการวิจัยโดยสรุปประเด็นที่สอดคล้องและครอบคลุมเนื้อหาตามวัตถุประสงค์การวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (questionnaires) และแบบสัมภาษณ์ (interview) โดยแบ่งคำถามออกเป็น 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ตอนที่ 3 ข้อมูลระดับความคิดเห็นของบุคลากรที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ผลการวิจัยแสดงได้ดังนี้

ตอนที่ 1

ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 เพศ

จากผู้ให้ข้อมูลรวมทั้งหมดจำนวน 147 คน ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 87 คน (คิดเป็นร้อยละ 59.18) และเป็นเพศหญิงจำนวน 60 คน (คิดเป็นร้อยละ 40.82) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามเพศ

ลำดับ	เพศ	ผู้ให้ข้อมูล (N = 147)	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ชาย	87	59.18
2	หญิง	60	40.82
	รวม	147	100.00

1.2 อายุ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 44 คน (คิดเป็นร้อยละ 29.93) รองลงมา ได้แก่ อายุอยู่ระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 43 คน (คิดเป็นร้อยละ 29.25) อายุอยู่ระหว่าง 51-60 ปี จำนวน 22 คน (คิดเป็นร้อยละ 14.97) อายุอยู่ระหว่าง 21-30 ปี จำนวน 23 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.65) อายุ 61 ปีขึ้นไป จำนวน 13 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.84) และอายุ 20 ปี จำนวน 2 คน (คิดเป็นร้อยละ 1.36) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามอายุ

ลำดับ	อายุ	ผู้ให้ข้อมูล (N = 147)	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	31-40 ปี	44	29.93
2	41-50 ปี	43	29.25
3	21-30 ปี	23	15.65
4	51-60 ปี	22	14.97
5	61 ปีขึ้นไป	13	8.84
6	20 ปี	2	1.36
รวม		147	100.00

1.3 สถานภาพ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส จำนวน 136 คน (คิดเป็นร้อยละ 92.52) รองลงมา ได้แก่ สถานภาพโสด จำนวน 8 คน (คิดเป็นร้อยละ 5.44) และเป็นหม้าย จำนวน 3 คน (คิดเป็นร้อยละ 2.04) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามสถานภาพ

ลำดับ	สถานภาพ	ผู้ให้ข้อมูล (N = 147)	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	สมรส	136	92.52
2	โสด	8	5.44
3	หม้าย	3	2.04
รวม		147	100.00

1.4 สถานภาพในครัวเรือน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นหัวหน้าครัวเรือนจำนวน 86 คน (คิดเป็นร้อยละ 58.50) และสมาชิกครัวเรือนจำนวน 61 คน (คิดเป็นร้อยละ 41.50) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามสถานภาพในครัวเรือน

ลำดับ	สถานภาพในครัวเรือน	ผู้ให้ข้อมูล (N = 147)	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	หัวหน้าครัวเรือน	86	58.50
2	สมาชิกครัวเรือน	61	41.50
	รวม	147	100.00

1.5 ระดับการศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาจำนวน 104 คน (คิดเป็นร้อยละ 70.75) รองลงมา ได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 19 คน (คิดเป็นร้อยละ 12.93) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 16 คน (คิดเป็นร้อยละ 10.88) ระดับอนุปริญญาจำนวน 4 คน (คิดเป็นร้อยละ 2.72) ไม่เรียนหนังสือจำนวน 4 คน (คิดเป็นร้อยละ 2.72) และไม่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี รายละเอียดดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามระดับการศึกษา

ลำดับ	ระดับการศึกษา	ผู้ให้ข้อมูล (N = 147)	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ประถมศึกษา	104	70.75
2	มัธยมศึกษาตอนต้น	19	12.93
3	มัธยมศึกษาตอนปลาย	16	10.88
4	อนุปริญญา	4	2.72
5	ไม่เรียน	4	2.72
6	ปริญญาตรี	0	0
	รวม	147	100.00

1.6 อาชีพ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรจำนวน 141 คน (คิดเป็นร้อยละ 95.92) รองลงมา ได้แก่ รับราชการจำนวน 3 คน (คิดเป็นร้อยละ 2.04) ประกอบธุรกิจส่วนตัวจำนวน 2 คน (คิดเป็นร้อยละ 1.36) และอาชีพรับจ้างจำนวน 1 คน (คิดเป็นร้อยละ 0.68) ตามลำดับรายละเอียดดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามอาชีพ

ลำดับ	อาชีพ	ผู้ให้ข้อมูล (N = 147)	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	เกษตรกร	141	95.92
2	รับราชการ	3	2.04
3	ประกอบธุรกิจส่วนตัว	2	1.36
4	รับจ้าง	1	0.68
รวม		147	100.00

1.7 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ที่ 3,000 บาท จำนวน 82 คน (คิดเป็นร้อยละ 55.78) รองลงมา ได้แก่ ผู้มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 3,001-7,000 บาท จำนวน 42 คน (คิดเป็นร้อยละ 28.57) รายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 7,001-11,000 บาท จำนวน 12 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.16) รายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 11,001-15,000 บาท จำนวน 6 คน (คิดเป็นร้อยละ 4.08) และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่า 15,000 บาท จำนวน 5 คน (คิดเป็นร้อยละ 3.40) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ลำดับ	รายได้เฉลี่ย	ผู้ให้ข้อมูล (N = 147)	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	3,000 บาท	82	55.79
2	3,001-7,000 บาท	42	28.57
3	7,001-11,000 บาท	12	8.16
4	11,001-15,000 บาท	6	4.08
5	มากกว่า 15, 000บาท	5	3.40
รวม		147	100.00

1.8 ระยะเวลาที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่อาศัยอยู่บ้านหนองหลวงมากกว่า 32 ปีขึ้นไป จำนวน 84 คน (คิดเป็นร้อยละ 57.14) รองลงมา ได้แก่ ระยะเวลาอยู่ระหว่าง 21-31 ปี จำนวน 35

คน (คิดเป็นร้อยละ 23.81) ระยะเวลาอยู่ต่ำกว่า 10 ปี จำนวน 16 คน (คิดเป็นร้อยละ 10.89) และระยะเวลาอยู่ระหว่าง 10-20 ปี จำนวน 12 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.16) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามระยะเวลาที่อยู่ในพื้นที่

ลำดับ	ระยะเวลาที่อยู่ในพื้นที่	ผู้ให้ข้อมูล (N = 147)	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	มากกว่า 32 ปีขึ้นไป	84	57.14
2	21-31 ปี	35	23.81
3	ต่ำกว่า 10 ปี	16	10.89
4	10-20 ปี	12	8.16
รวม		147	100.00

1.9 จำนวนสมาชิกในครัวเรือน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนอยู่ระหว่าง 3-6 คน มีจำนวน 111 คน (คิดเป็นร้อยละ 75.51) รองลงมา ได้แก่ จำนวนสมาชิกในครัวเรือนอยู่ระหว่าง 7-10 คน มีจำนวน 34 คน (คิดเป็นร้อยละ 23.13) และจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมีมากกว่า 11 คนขึ้นไป มีจำนวน 2 คน (คิดเป็นร้อยละ 1.36) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 จำนวน และค่าร้อยละของผู้ให้ข้อมูลตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือน

ลำดับ	จำนวนสมาชิกในครัวเรือน	ผู้ให้ข้อมูล (N = 147)	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	3-6 คน	111	75.51
2	7-10 คน	34	23.13
3	มากกว่า 11 คนขึ้นไป	2	1.36
รวม		147	100.0

ผลการศึกษาด้านสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามสรุปได้ ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามรวมทั้งสิ้นจำนวน 147 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 59.18 มีอายุอยู่ระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.93 มีสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 92.52 เป็นหัวหน้าครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ

58.50 มีการศึกษาระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 70.75 มีอาชีพเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 95.92 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 3,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 55.79 ระยะเวลาที่อาศัยอยู่บ้านหนองหลวงมากกว่า 32 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 57.14 และสมาชิกในครัวเรือนอยู่ระหว่าง 3-6 คน คิดเป็นร้อยละ 75.51 เห็นได้ว่า บุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีส่วนร่วมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດส่วนใหญ่มีอายุมาก มีความรู้ด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวระดับดี มีการศึกษาระดับประถมศึกษา บุคลากรทางการท่องเที่ยวสามารถอ่านและเขียนได้ สามารถเรียนรู้ข้อห้ามระเบียบกฎหมายของภาครัฐและแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวได้ ซึ่งอาศัยอยู่ภายในพื้นที่บ้านหนองหลวงหลายปี มีสมาชิกภายในครัวเรือนอยู่ระหว่างจำนวน 3-6 คน และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำ

ตอนที่ 2

ระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวง จำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลการศึกษาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ภาพรวมมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63) เมื่อพิจารณารายตัวแปรพบว่า ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 3.55 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.70) รองลงมา มี 4 ตัวแปรที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านที่พักแรม (ค่าเฉลี่ย 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.40) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.63 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76) และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (ค่าเฉลี่ย 2.62 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความคิดเห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทาง
 ธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก ภาพรวม

ลำดับ	องค์ประกอบ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ระดับศักยภาพ	
			ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ความหมาย
1	ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว	3.55	0.70	สูง
2	ด้านที่พักแรม	3.18	0.63	ปานกลาง
3	ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.00	0.40	ปานกลาง
4	ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	2.63	0.76	ปานกลาง
5	ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	2.62	0.67	ปานกลาง
รวม		3.00	0.63	ปานกลาง

เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

2.1 ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction)

ผลการศึกษาระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิตด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว มีทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 2.62 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่ามีจำนวน 5 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง ได้แก่ ทศนิยมภาพทางธรรมชาติ ป่าไม้ และน้ำตกภายในแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม (ค่าเฉลี่ย 4.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) แหล่งท่องเที่ยวมีลักษณะทางธรณีสัณฐานโดดเด่นน่าสนใจ เช่น หน้าผา ก้อนหินใหญ่ ภูเขาและที่ราบสูง (ค่าเฉลี่ย 4.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) แหล่งท่องเที่ยวมีความสมบูรณ์ของพื้นที่ป่าไม้ พืชพันธุ์และสัตว์ป่า (ค่าเฉลี่ย 4.11 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.66) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีความหลากหลายทางชีวภาพที่ยังไม่ถูกตัดแปลงหรือถูกรบกวนจากมนุษย์ (ค่าเฉลี่ย 3.69 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) และแหล่งท่องเที่ยวมีกิจกรรมการท่องเที่ยวหลากหลาย เช่น การเดินป่า การส่องนกหรือสัตว์ป่า (ค่าเฉลี่ย 3.69 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) ตามลำดับ รองลงมาจำนวน 3 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ วิถีชีวิตของชนเผ่าที่ดำรงชีวิตกลมกลืนกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย 3.14 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) ภายในแหล่งท่องเที่ยวมีกิจกรรมสันทนาการที่มี

ชื่อเสียง เช่น ชมน้ำตกและโหนดสลิง (ค่าเฉลี่ย 3.14 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74) และมีวัฒนธรรมและประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ เช่น บายศรีของชุมชน (ค่าเฉลี่ย 3.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77) ตามลำดับ มีเพียงตัวชี้วัดเดียวที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย คือ แหล่งท่องเที่ยวที่มีการเผยแพร่ความรู้ด้านภูมิปัญญาโดยชุมชน เช่น หัตถกรรม การทอผ้า และการปั้นดินเผา (ค่าเฉลี่ย 2.56 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74) รายละเอียดดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความความคิดเห็นต่อระดับคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ
 บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สปป.ลาว ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว

ลำดับ	องค์ประกอบ	ศักยภาพ					ระดับศักยภาพ			
		สูงสุด		ปานกลาง		ต่ำ	ค่าที่ ต่ำที่สุด	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)					
1	แหล่งท่องเที่ยวที่มีทัศนียภาพทางธรรมชาติ ป่า ไม้ และน้ำตกที่สวยงาม แหล่งท่องเที่ยวที่มีลักษณะโดดเด่นที่น่าสนใจ	44 (28.0)	87 (55.4)	14 (8.9)	2 (1.3)	0 (0.0)	4.18	0.65	สูง	
2	ทางธรณีสัณฐาน เช่น หน้าผา ก้อนหินใหญ่ ภูเขา ที่ราบสูง เป็นต้น	37 (25.2)	90 (61.2)	18 (12.2)	2 (1.4)	0 (0.0)	4.10	0.65	สูง	
3	แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสมบูรณ์ของพื้นที่ป่าไม้ พืชพันธุ์และสัตว์ป่า	38 (25.9)	90 (61.2)	16 (10.9)	3 (2.0)	0 (0.0)	4.11	0.66	สูง	
4	แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีความ หลากหลายทางชีวภาพที่ยังไม่ถูกตัดแปลง หรือถูกรบกวนจากมนุษย์	20 (17.7)	86 (60.5)	30 (20.4)	2 (1.4)	0 (0.0)	3.69	0.73	สูง	

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ลำดับ	องค์ประกอบ	ศัภษา					ระดับศัภษา			
		สูงสุด		ปานกลาง		ต่ำ		ค่าที่สุด	S.D.	ความหมาย
		จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)			
5	แหล่งท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมการท่องเที่ยว หลากหลาย เช่น การเดินป่า การส่องนกหรือสัตว์ ป่า เป็นต้น	20 (13.6)	64 (43.5)	60 (40.8)	3 (2.0)	0 (0.0)	3.69	0.73	สูง	
6	วิถีชีวิตของชนเผ่าที่ดำรงชีวิตกลมกลืนกับ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	7 (4.8)	23 (15.9)	100 (69.0)	14 (9.7)	1 (0.7)	3.14	0.67	ปานกลาง	
7	ภายในแหล่งท่องเที่ยวที่มีกิจกรรมสันทนาการที่มี ชื่อเสียง เช่น ขม่น้ำตก โทเนสลิง	10 (6.8)	22 (15.0)	93 (66.3)	22 (15.0)	0 (0.0)	3.14	0.74	ปานกลาง	
8	ชุมชนมีวัฒนธรรม ประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ เช่น บายศรี การทากินตามธรรมชาติ เป็นต้น	7 (4.8)	31 (21.1)	79 (53.7)	30 (20.4)	0 (0.0)	3.10	0.77	ปานกลาง	
9	แหล่งท่องเที่ยวที่มีการเผยแพร่ความรู้ด้านภูมิ ปัญญาโดยชุมชน เช่น ทัศนกรรม การทอผ้า การ ปั้นดินเผา เป็นต้น	0 (0.0)	16 (10.9)	56 (38.1)	69 (46.9)	6 (4.1)	2.56	0.74	ต่ำ	
รวม							3.55	0.70	สูง	

2.2 ด้านที่พักแรม (accommodation)

ผลการศึกษาระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດด้านที่พักแรม มีทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่า มีตัวชี้วัดทั้งหมดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ มีที่พักตั้งอยู่ในบริเวณที่มีสภาพแวดล้อมที่ดี มีทิวทัศน์สวยงาม ไม่แออัด (ค่าเฉลี่ย 3.37 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.66) มีเจ้าหน้าที่ดูแลและรักษาความปลอดภัย (ค่าเฉลี่ย 3.36 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.64) มีที่พักที่เป็นส่วนตัว ไม่มีเสียงรบกวน ไม่มีกลิ่นเหม็นจากของเสีย (ค่าเฉลี่ย 3.32 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) มีที่พักแรมเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 3.28 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61) มีราคาที่พักแรมและการบริการเหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 3.19 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55) มีที่พักสะอาดและสวยงาม (ค่าเฉลี่ย 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55) มีที่พักให้เลือกหลากหลายรูปแบบ เช่น พักเรือนประชาชน พักแบบส่วนตัว โรงแรม เป็นต้น (ค่าเฉลี่ย 3.17 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) มีห้องน้ำและห้องส้วมสะอาดและเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 3.14 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.64) และที่พักประกอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน เช่น โทรศัพท์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต ไวไฟ ไว้ให้บริการอย่างเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 2.71 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความถี่เห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามมิติ บ้านหนองหลวง เมืองปากช่อง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านที่พักแรม

ลำดับ	องค์ประกอบ	ศักยภาพ						ระดับศักยภาพ	
		สูงที่สุด		ปานกลาง		ต่ำ			
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
1	มีที่พักตั้งอยู่ในบริเวณที่มีสภาพแวดล้อมที่ดี มีวิวทัศนสวยงาม ไม่แออัด	10 (6.8)	39 (26.5)	94 (63.9)	3 (2.0)	1 (0.7)	3.37	0.66	ปานกลาง
2	มีเจ้าหน้าที่ดูแลและรักษาความปลอดภัย	7 (4.5)	45 (28.7)	90 (57.3)	4 (2.5)	1 (0.6)	3.36	0.64	ปานกลาง
3	มีที่พักที่เป็นส่วนตัว ไม่มีเสียงรบกวน ไม่มีกลิ่นเหม็นจากของเสีย เป็นต้น	6 (4.1)	43 (29.3)	92 (62.6)	4 (2.7)	2 (1.4)	3.32	0.65	ปานกลาง
4	มีที่พักแรมเพียงพอ	8 (5.4)	29 (19.7)	107 (72.8)	2 (1.4)	1 (0.7)	3.28	0.61	ปานกลาง
5	มีราคาที่ที่พักแรมและบริการเหมาะสม	5 (3.4)	25 (17.0)	111 (75.5)	5 (3.4)	1 (0.7)	3.19	0.55	ปานกลาง

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ลำดับ	องค์ประกอบ	ศักยภาพ						ระดับศักยภาพ	
		สูงที่สุด		ปานกลาง		ต่ำ		\bar{X}	S.D.
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
6	มีที่พักสะอาดและสวยงาม	3 (2.0)	29 (19.7)	107 (72.8)	7 (4.8)	1 (0.7)	3.18	0.55	ปานกลาง
7	มีที่พักให้เลือกหลากหลายรูปแบบ เช่น พักเรือน ประชาชน พักแบบส่วนตัว โรงแรม โฮมสเตย์ รีสอร์ท การนอนเต็นท์ การตั้งแคมป์ เป็นต้น	4 (2.7)	27 (18.4)	99 (67.3)	17 (11.6)	0 (0.0)	3.17	0.67	ปานกลาง
8	มีห้องน้ำและห้องส้วมสะอาดและเพียงพอ	3 (2.0)	29 (19.7)	103 (70.1)	9 (6.1)	3 (2.0)	3.14	0.64	ปานกลาง
9	มีที่พักประกอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกขั้น พื้นฐาน เช่น โทรศัพท์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ไวไฟ ไว้ให้บริการอย่างเพียงพอ	3 (2.0)	13 (8.8)	72 (49.0)	56 (38.1)	3 (2.0)	2.71	0.74	ปานกลาง
รวม							3.18	0.63	ปานกลาง

2.3 ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility)

ผลการศึกษาระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว มีทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.08 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่ามีจำนวน 3 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง ได้แก่ ระยะทางในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยว มีความเหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 3.58 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) เวลาในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม (ค่าเฉลี่ย และ 3.48 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76) และค่าใช้จ่ายในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 3.44 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62) ตามลำดับ รองลงมา มีจำนวน 5 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวมีความปลอดภัยของเส้นทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.28 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76) ถนนหนทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เช่น ใช้รถยนต์ เดินเท้าได้ (ค่าเฉลี่ย 3.01 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.47) แหล่งท่องเที่ยวมีรถโดยสารประจำทางให้บริการ (ค่าเฉลี่ย 2.99 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.37) แหล่งท่องเที่ยวมีป้ายบอกเส้นทางอย่างชัดเจน เข้าใจง่าย (ค่าเฉลี่ย 2.91 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.39) แหล่งท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก (ค่าเฉลี่ย 2.86 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.31) ตามลำดับ มีเพียงตัวชี้วัดด้านแหล่งท่องเที่ยวมีสถานที่จอดรถเพียงพอ ที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับต่ำ (ค่าเฉลี่ย 1.84 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.02) รายละเอียดดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย เบนมาตรฐาน และความคิดเห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามมิติ บ้านหนองหลวง เมืองปากช่อง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

ลำดับ	องค์ประกอบ	ศักยภาพ					ระดับศักยภาพ			
		สูงสุด		ปานกลาง		ต่ำ		\bar{X}	S.D.	ความหมาย
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
1	ระยะทางในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม	11 (7.0)	73 (46.5)	55 (35.0)	6 (3.8)	2 (1.3)	3.58	0.73	สูง	
2	เวลาในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม	15 (10.2)	50 (34.0)	73 (49.7)	8 (5.4)	1 (0.7)	3.48	0.76	สูง	
3	ค่าใช้จ่ายในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม	6 (4.1)	57 (38.8)	81 (55.1)	2 (1.4)	1 (0.7)	3.44	0.62	สูง	
4	แหล่งท่องเที่ยวมีความปลอดภัยของเส้นทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	15 (10.2)	26 (17.7)	93 (63.3)	11 (7.5)	2 (1.4)	3.28	0.76	ปานกลาง	
5	ถนนหนทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เช่น ใช้รถยนต์ เดินเท้าได้	3 (2.0)	20 (13.6)	100 (68.0)	24 (16.3)	0 (0.0)	3.01	0.47	ปานกลาง	

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ลำดับ	องค์ประกอบ	ศักยภาพ						ระดับศักยภาพ		
		สูงที่สุด		ปานกลาง		ต่ำ		\bar{X}	S.D.	ความหมาย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
6	แหล่งท่องเที่ยวมีรถโดยสารประจำทางให้บริการ	5 (3.4)	22 (15.0)	95 (64.6)	16 (10.9)	9 (6.1)	2.99	0.37	ปานกลาง	
7	แหล่งท่องเที่ยวมีป้ายบอกเส้นทางอย่างชัดเจน เข้าใจง่าย	12 (8.2)	21 (14.3)	109 (74.1)	5 (3.4)	0 (0.0)	2.91	0.39	ปานกลาง	
8	แหล่งท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก	0 (0.0)	23 (15.6)	81 (55.1)	43 (29.3)	0 (0.0)	2.86	0.31	ปานกลาง	
9	แหล่งท่องเที่ยวมีสถานที่จอดรถเพียงพอ	3 (2.0)	7 (4.8)	27 (18.4)	36 (24.5)	74 (50.3)	1.84	1.02	ต่ำ	
รวม							3.08	0.67	ปานกลาง	

2.4 ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity)

ผลการศึกษาระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว มีทั้งหมดจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.63 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่ามีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง ได้แก่ กิจกรรมทางวัฒนธรรม เช่น การตักบาตร (ค่าเฉลี่ย 4.05 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.93) และกิจกรรมศึกษาธรรมชาติที่หลากหลาย เช่น เดินป่าชมทุ่งดอกไม้ การตั้งแคมป์ การชมพืชและชมน้ำตก (ค่าเฉลี่ย 3.52 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.89) ตามลำดับ รองลงมา มีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ประกอบด้วย มีผู้ให้ความรู้หรือผู้ดูแลการทำกิจกรรมการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.46 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.66) และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีความน่าสนใจและสร้างสรรค์ (ค่าเฉลี่ย 3.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.53) ตามลำดับ และมีจำนวน 3 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับต่ำ ได้แก่ มีบริษัทให้บริการกิจกรรมท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.56 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) กิจกรรมการท่องเที่ยวมีความสอดคล้องกับธรรมชาติและชุมชน (ค่าเฉลี่ย 2.56 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) และกิจกรรมการท่องเที่ยวเปิดโอกาสให้มีการศึกษาและเรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน (ค่าเฉลี่ย 1.82 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97) ตามลำดับ มีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับต่ำที่สุด ได้แก่ มีกิจกรรมการเรียนรู้ทำอาหารพื้นบ้านร่วมกับชาวบ้าน (ค่าเฉลี่ย 1.58 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.90) และมีโปรแกรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย (ค่าเฉลี่ย 1.48 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความถี่เห็นต่อระดับคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติภาคะมีดี บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว

ลำดับ	องค์ประกอบ	ศักยภาพ					ระดับศักยภาพ		
		สูงที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	สูง จำนวน (ร้อยละ)	ปานกลาง จำนวน (ร้อยละ)	ต่ำ จำนวน (ร้อยละ)	ต่ำที่สุด จำนวน (ร้อยละ)	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1	มีกิจกรรมทางวัฒนธรรม เช่น การตักบาตร เป็นต้น	57 (36.3)	50 (31.8)	33 (21.1)	5 (3.2)	2 (1.3)	4.05	0.93	สูง
2	มีกิจกรรมศึกษาธรรมชาติที่หลากหลาย เช่น เดินป่าชมทุ่งดอกไม้ การตั้งแคมป์ การชมพืช ชมน้ำตก เป็นต้น	21 (14.3)	59 (40.1)	43 (29.3)	24 (16.3)	0 (0.0)	3.52	0.89	สูง
3	มีผู้ให้ความรู้หรือผู้ดูแลในการทำกิจกรรมการท่องเที่ยว	9 (5.7)	60 (38.2)	84 (53.5)	3 (1.9)	1 (0.6)	3.46	0.66	ปานกลาง
4	มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีความน่าสนใจและสร้างสรรค์	3 (2.0)	22 (15.0)	111 (75.5)	9 (6.1)	2 (1.4)	3.10	0.53	ปานกลาง
5	มีบริษัทให้บริการกิจกรรมท่องเที่ยว เช่น บริษัท Green discovery เป็นต้น	1 (0.7)	7 (4.8)	70 (47.6)	64 (43.5)	5 (3.4)	2.56	0.67	ต่ำ

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ลำดับ	องค์ประกอบ	ศักยภาพ						ระดับศักยภาพ	
		สูงที่สุด		ปานกลาง		ต่ำที่สุด			
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
6	มีกิจกรรมการท่องเที่ยวสอดคล้องกับธรรมชาติ และชุมชน	1 (0.7)	7 (4.8)	70 (47.6)	64 (43.5)	5 (3.4)	2.56	0.67	ต่ำ
7	มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้ศึกษาและเรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน	3 (2.0)	6 (14.0)	23 (15.6)	45 (30.6)	70 (47.6)	1.82	0.97	ต่ำ
8	มีกิจกรรมการเรียนรู้การทำอาหารพื้นบ้านร่วมกับชาวบ้าน	0 (0.0)	7 (4.8)	20 (13.6)	24 (16.3)	96 (65.3)	1.58	0.90	ต่ำที่สุด
9	มีโปรแกรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย	0 (0.0)	3 (2.0)	16 (10.9)	30 (20.4)	98 (66.7)	1.48	0.77	ต่ำที่สุด
รวม							2.63	0.76	ปานกลาง

2.5 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (amenity)

ผลการศึกษาระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามระดับสิ่งอำนวยความสะดวก มีทั้งหมดจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.62 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่ามีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง ได้แก่ มีบริการแบกหามสำหรับนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.05 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.93) และแหล่งท่องเที่ยวมีถังขยะและจุดทิ้งขยะที่เพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 3.52 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.89) ตามลำดับ รองลงมา มีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ประกอบด้วย มีห้องน้ำไว้ให้บริการสำหรับนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 3.13 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.51) และมีที่พักแรมเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.53) และมีจำนวน 3 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับต่ำ ได้แก่ มีสัญญาณมือถือหรืออินเทอร์เน็ตชัดเจนและครอบคลุมในพื้นที่ (ค่าเฉลี่ย 2.56 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) มีร้านอาหาร ร้านค้า และร้านขายของที่ระลึกเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 2.35 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) และมีระบบไฟฟ้าพลังงานน้ำขนาดเล็กไว้ให้บริการนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 1.82 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97) ตามลำดับ มีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับต่ำที่สุด ได้แก่ ศูนย์ให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 1.58 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.90) และมีสาธารณูปโภค เช่น ปิมน้ำมัน ไปรษณีย์ ร้านซักรีด โรงพยาบาล และธนาคารไว้ให้บริการเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 1.48 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความถี่เห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามมิติ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านสิ่งแวดล้อม

ลำดับ	องค์ประกอบ	ศักยภาพ					ระดับศักยภาพ		
		สูงสุด	สูง	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำที่สุด	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
1	มีบริการรถแท็กซี่พร้อมไว้สำหรับนักท่องเที่ยว	57 (36.3)	50 (31.8)	33 (21.0)	5 (3.2)	2 (1.3)	4.05	0.93	สูง
2	แหล่งท่องเที่ยวมีถึงขยะ/จุดทิ้งขยะที่เพียงพอ	21 (14.3)	59 (40.1)	43 (29.3)	24 (16.3)	0 (0.0)	3.52	0.89	สูง
3	มีห้องน้ำไว้ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ	4 (2.7)	20 (13.6)	115 (78.2)	7 (4.8)	1 (0.7)	3.13	0.51	ปานกลาง
4	มีที่พักแรมเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว	3 (2.0)	22 (15.0)	111 (75.5)	9 (6.1)	2 (1.4)	3.10	0.53	ปานกลาง
5	มีสัญญาณมือถือหรืออินเทอร์เน็ตชัดเจนและครอบคลุม	1 (0.7)	7 (47.6)	70 (47.6)	64 (43.5)	5 (3.4)	2.56	0.67	ต่ำ

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลำดับ	องค์ประกอบ	ศักยภาพ						ระดับศักยภาพ		
		สูงที่สุด		ปานกลาง		ต่ำที่สุด		\bar{X}	S.D.	ความหมาย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
6	มีร้านอาหาร ร้านค้า และร้านขายของที่ระลึก เพียงพอ	0 (0.0)	5 (3.4)	50 (34.0)	83 (56.5)	9 (6.1)	2.35	0.65	ต่ำ	
7	มีระบบไฟฟ้า (พลังงานน้ำขนาดเล็ก: Pico-hydropower) ไว้บริการนักท่องเที่ยว	3 (2.0)	6 (4.1)	23 (15.6)	45 (30.6)	70 (47.6)	1.82	0.97	ต่ำ	
8	มีศูนย์ให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	0 (0.0)	7 (4.8)	20 (13.6)	24 (16.3)	96 (65.3)	1.58	0.90	ต่ำที่สุด	
9	มีสาธารณูปโภคอื่น ๆ อย่างครบถ้วน เช่น ปิ๊มน้ำมัน ไปรษณีย์ ร้านซักรีด โรงพยาบาล และธนาคารให้บริการเพียงพอ	0 (0.0)	3 (2.0)	16 (10.9)	30 (20.4)	98 (66.7)	1.48	0.77	ต่ำที่สุด	
รวม							2.62	0.67	ปานกลาง	

ผลการศึกษาระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก ภาพรวมมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 3.55 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.70) รองลงมา มีจำนวน 4 ด้านที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านที่พักแรม (ค่าเฉลี่ย 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.40) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.63 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76) และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (ค่าเฉลี่ย 2.62 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) ตามลำดับ จึงสรุปได้ว่า บุคลากรการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงส่วนมากมีความคิดเห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิตในระดับสูง คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.55 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.70) และโดยเฉพาะ บุคลากรการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงที่มีความคิดเห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิตในระดับปานกลางมีจำนวน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านที่พักแรม ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ตามลำดับ

ตอนที่ 3

ระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิตในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.72 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77) ประกอบด้วย ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.99 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83) ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.94 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71) ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) และด้านการส่งเสริมการตลาดแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) รองลงมา มีจำนวน 2 ด้านที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย ได้แก่ ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.54 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) และด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.32 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความคิดเห็นต่อระดับความคิดเห็นของบุคลากร
ท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง
เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ภาพรวม

ลำดับ	องค์ประกอบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น		
		ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ความหมาย
1	ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว	2.99	0.83	ปานกลาง
2	ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว	2.94	0.71	ปานกลาง
3	ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว	2.75	0.79	ปานกลาง
4	ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว	2.75	0.79	ปานกลาง
5	ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	2.54	0.65	น้อย
6	ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	2.32	0.84	น้อย
รวม		2.72	0.77	ปานกลาง

เมื่อพิจารณาองค์ประกอบการวัดระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

3.1 ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด

ผลการศึกษาในระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.99 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่า บุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการเผยแพร่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ เช่น เฟสบุ๊ก ยูทูบ และอินสตาแกรมในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.83 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97) รองลงมา มีจำนวน 7 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ การจัดงานเทศกาลต่าง ๆ เช่น เทศกาลกาแพเมืองปากซองเพื่อส่งเสริมประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84) การมีส่วนร่วมของชุมชนในการประชาสัมพันธ์การ

พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.16 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.81) การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น ดาราและนักแสดง (ค่าเฉลี่ย 3.06 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56) การสร้างสตอรี่เพื่อความแตกต่างและโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.99 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97) การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านสื่อที่เข้าถึงง่าย เช่น โทรทัศน์ วิทยุ (ค่าเฉลี่ย 2.86 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านสื่อแบบดั้งเดิม เช่น เว็บไซต์และนิตยสารท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 2.86 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) และเนื้อหาสื่อประชาสัมพันธ์มีความน่าสนใจและง่ายต่อการจูงใจด้านการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.73 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76) ตามลำดับ มีเพียงตัวชี้วัดด้านเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวมีความรู้ความเข้าใจสามารถสื่อสารได้ทั้งภาษาลาว ภาษาไทย และภาษาอังกฤษในการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.25 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04) รายละเอียดดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอของ แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว

ลำดับ	องค์ประกอบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น							
		ความคิดเห็น			ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)					
1	การเผยแพร่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ เช่น เฟสบุ๊ก ยูทูบ อินสตาแกรม เป็นต้น	37 (23.6)	67 (42.7)	28 (17.8)	11 (7.0)	4 (2.5)	3.83	0.97	มาก
2	การจัดงานเทศกาลต่าง ๆ เช่น เทศกาลกาแฟเมืองปากซอ เป็นต้น	15 (10.2)	26 (17.7)	82 (55.8)	19 (12.9)	5 (3.4)	3.18	0.84	ปานกลาง
3	การมีส่วนร่วมของชุมชนในการประชาสัมพันธ์การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	7 (4.8)	37 (25.2)	78 (53.1)	22 (15.0)	3 (2.0)	3.16	0.81	ปานกลาง
4	การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักแสดง	0 (0.0)	34 (23.1)	91 (61.9)	19 (12.9)	3 (2.0)	3.06	0.56	ปานกลาง
5	การสร้างสตอรี่เพื่อความแตกต่างและโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว	11 (7.5)	28 (19.0)	63 (42.9)	38 (25.9)	7 (4.8)	2.99	0.97	ปานกลาง

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ลำดับ	องค์ประกอบบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ความคิดเห็น					ระดับความคิดเห็น		
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	X̄	S.D.	ความหมาย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
6	การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวแบบสื่อที่เข้าถึงง่าย เช่น โทรทัศน์ วิทยุ เป็นต้น	1 (0.7)	26 (17.7)	76 (51.7)	40 (27.2)	4 (2.7)	2.86	0.73	ปานกลาง
7	การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านสื่อแบบดั้งเดิม เช่น เว็บไซต์ นิทรรศการท้องถิ่น เป็นต้น	3 (2.0)	19 (12.9)	82 (55.8)	40 (27.2)	2 (1.4)	2.86	0.73	ปานกลาง
8	เนื้อหาสื่อประชาสัมพันธ์มีความน่าสนใจและง่ายต่อการดูใจในการท่องเที่ยว เช่น การใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เป็นต้น	3 (2.0)	14 (9.5)	75 (51.0)	50 (34.0)	5 (3.4)	2.73	0.76	ปานกลาง
9	เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวมีความรู้ความสามารถสื่อสารได้ทั้งภาษาไทย อังกฤษ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ	2 (1.4)	13 (8.8)	52 (35.4)	33 (22.4)	47 (32.0)	2.25	1.04	น้อย
รวม							2.99	0.83	ปานกลาง

3.2 ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากะมิต

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว ทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากะมิตในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.94 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71) ได้แก่ การปรับปรุงการจัดการขยะและของเสียภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.20 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.80) การปรับปรุงการมีส่วนร่วมของชุมชนในการรักษาความปลอดภัยภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.15 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74) การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยว เช่น การสร้างจุดสนใจ (ค่าเฉลี่ย 3.08 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) การปรับปรุงเส้นทางภายในแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสมกลมกลืนกับพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.07 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56) การปรับปรุงการให้บริการภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น มาตรฐานด้านที่พักภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.99 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) การปรับปรุงมาตรฐานด้านการบริการ เช่น ร้านขายเครื่องดื่ม และสถานบันเทิง (ค่าเฉลี่ย 2.94 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.64) การปรับปรุงป้ายชี้ทางภายในสถานที่แหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.87 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.72) การพัฒนาทักษะมัคคุเทศก์ชุมชนก่อนการไปนำเที่ยว ความรู้การนำเที่ยว ระเบียบในการนำเที่ยวและกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.63 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83) ตามลำดับ มีเพียงตัวชี้วัดด้านการปรับปรุงการคมนาคมขนส่ง ความปลอดภัย การบริการที่ดีและมีความรับผิดชอบสูง ที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.57 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74) รายละเอียดดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตามคณะมีด บ้านหนองหวาง เมืองจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว

ลำดับ	องค์ประกอบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ความคิดเห็น						S.D.	ความหมาย
		มากที่สุด		ปานกลาง		น้อยที่สุด			
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
1	การปรับปรุงการจัดการขยะ/ของเสียในแหล่งท่องเที่ยว	11 (7.0)	43 (27.4)	60 (38.2)	31 (19.7)	2 (1.3)	3.20	0.80	ปานกลาง
2	การปรับปรุงการมีส่วนร่วมของชุมชนในการรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว	8 (5.4)	40 (27.2)	67 (45.6)	30 (20.4)	2 (1.4)	3.15	0.74	ปานกลาง
3	การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยว เช่น การสร้างจุดสนใจ เป็นต้น	7 (4.8)	22 (15.0)	97 (66.0)	18 (12.2)	3 (2.0)	3.08	0.73	ปานกลาง
4	ปรับปรุงการสร้างเส้นทางภายในแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสม กลมกลืนกับพื้นที่	4 (2.7)	26 (17.7)	94 (63.9)	22 (15.0)	1 (0.7)	3.07	0.56	ปานกลาง
5	การปรับปรุงด้านการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว เช่น มาตรฐานด้านที่พัก เป็นต้น	1 (0.7)	26 (17.7)	91 (61.9)	28 (19.0)	1 (0.7)	2.99	0.65	ปานกลาง
6	การปรับปรุงด้านการบริการเครื่องดื่ม เช่น มาตรฐานด้านร้านอาหารเครื่องดื่ม ร้านบันเทิง	0 (0.0)	24 (16.3)	92 (62.6)	29 (19.7)	2 (1.4)	2.94	0.64	ปานกลาง

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ลำดับ	องค์ประกอบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ความคิดเห็น						ระดับความคิดเห็น		
		มากที่สุด		ปานกลาง		น้อย				
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
7	การปรับปรุงป้ายชี้ทางบริเวณสถานที่แหล่ง ท่องเที่ยว เช่น ที่พัก สถานที่ร้านอาหาร เครื่องดื่ม เป็นต้น	2 (1.4)	21 (14.3)	83 (56.5)	38 (25.9)	3 (2.0)	2.87	0.72	ปานกลาง	
8	การปรับปรุงที่พักจะมีคณะที่ประชุมก่อนการ นำเที่ยว เช่น ความรู้ในการนำเที่ยว ระเบียบ ในการนำเที่ยวและกฎหมายว่าด้วยการ ท่องเที่ยว เป็นต้น	3 (2.0)	13 (8.8)	68 (46.3)	52 (35.4)	11 (7.5)	2.63	0.83	ปานกลาง	
9	การปรับปรุงการคมนาคมขนส่งหรือพาหนะ ขนส่งท่องเที่ยว เช่น อากาศยาน	1 (0.7)	15 (10.2)	55 (37.4)	72 (49.0)	4 (2.7)	2.57	0.74	น้อย	
	บริการที่ดีและมีความรับผิดชอบสูง									
รวม							2.94	0.71	ปานกลาง	

3.3 ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว ทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่า มีจำนวน 6 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ประกอบด้วย ข้อห้ามด้านการค้าขาย เสพ มีไว้ครอบครองหรือจำหน่ายสิ่งเสพติดทุกประเภทภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.16 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83) ข้อห้ามไม่ให้นักท่องเที่ยวสร้างความเสื่อมเสียภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น แสวงหาผลประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่กำหนดไว้ (ค่าเฉลี่ย 2.92 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.58) ข้อบังคับด้านการรองรับนักท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น การกีดกันนักท่องเที่ยวที่ชัดเจน (ค่าเฉลี่ย 2.89 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.86) กฎระเบียบเพื่อส่งเสริมความสวยงาม การเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.82 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.58) การกำหนดเขตพื้นที่สำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยวและนันทนาการภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.76 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.72) และกฎระเบียบที่นักท่องเที่ยวต้องปฏิบัติ เช่น ข้อห้ามการทำลายพืชและทิ้งขยะภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.71 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.02) ตามลำดับ รองลงมามีจำนวน 3 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย ได้แก่ การจัดระเบียบร้านค้า ร้านขายของที่ระลึกภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ห้ามกินดื่มเกินเวลาที่กำหนดไว้ (ค่าเฉลี่ย 2.60 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.81) การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังสำหรับผู้กระทำผิด ฝ่าฝืนด้านการลักลอบตัดไม้ ทำลายพืชและสัตว์ป่า (ค่าเฉลี่ย 2.51 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.91) และการกำหนดบทลงโทษผู้กระทำผิดกฎระเบียบในการท่องเที่ยวภายในเขตแหล่งท่องเที่ยวที่บุคลากรมีความคิดเห็นในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.41 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21 จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
 ตาดคะมีด บ้านหนองหวาง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว

ลำดับ	องค์ประกอบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ความคิดเห็น					ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด		ปานกลาง		น้อยที่สุด		\bar{X}	S.D.	ความหมาย
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
1	การระบุข้อห้าม ค้ายาย เสพ มีไว้ครอบครอง หรือจำหน่ายสิ่งเสพติดทุกประเภทในแหล่งท่องเที่ยว	5 (3.2)	50 (31.8)	63 (40.1)	21 (13.4)	8 (5.1)	3.16	0.83	ปานกลาง	
2	การระบุข้อห้ามนักท่องเที่ยวหรือบุคคลที่มาท่องเที่ยวสร้างความเสื่อมเสียในแหล่งท่องเที่ยว เช่น แสวงหาผลประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่กำหนดไว้	2 (1.4)	30 (20.4)	73 (49.7)	38 (25.9)	4 (2.7)	2.92	0.58	ปานกลาง	
3	การกำหนดข้อบังคับในการรองรับนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวชัดเจน เช่น จำนวนนักท่องเที่ยว	7 (4.8)	19 (12.9)	79 (53.7)	35 (23.8)	7 (4.8)	2.89	0.86	ปานกลาง	

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ลำดับ	องค์ประกอบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ความคิดเห็น					ระดับความคิดเห็น			
		มากที่สุด		ปานกลาง		น้อย		\bar{X}	S.D.	ความหมาย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
4	การส่งเสริมการสร้างกฎระเบียบในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อความสะดวกสบาย เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรการท่องเที่ยว	7 (4.8)	13 (8.8)	79 (53.7)	43 (29.3)	5 (3.4)	2.82	0.58	ปานกลาง	
5	การกำหนดเขตพื้นที่ใช้สำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยวและนันทนาการในแหล่งท่องเที่ยว	3 (2.0)	15 (10.2)	73 (49.7)	55 (37.4)	1 (0.7)	2.76	0.72	ปานกลาง	
6	การกำหนดกฎระเบียบสำหรับนักท่องเที่ยวต้องปฏิบัติตามแหล่งท่องเที่ยว เช่น ห้ามนักท่องเที่ยวทำลายพืชและสิ่งขยะในเขตแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น	12 (8.2)	10 (6.8)	64 (43.5)	45 (30.6)	16 (10.9)	2.71	1.02	ปานกลาง	
7	การส่งเสริมการจัดระเบียบด้านร้านค้า ขยายของที่ระลึกอื่น ๆ ในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ห้ามกินดื่มเกินเวลาที่กำหนดไว้	3 (2.0)	16 (10.9)	52 (35.4)	71 (48.3)	5 (3.4)	2.60	0.81	น้อย	

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ลำดับ	องค์ประกอบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ความคิดเห็น					ระดับความคิดเห็น		
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
8	การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังสำหรับ ผู้กระทำความผิด ฝ่าฝืนในการลักลอบตัดไม้ ทำลายพืชและสัตว์ป่า เป็นต้น	3 (2.0)	15 (10.2)	55 (37.4)	55 (37.4)	19 (12.9)	2.51	0.91	น้อย
9	การกำหนดบทลงโทษผู้กระทำความผิด กฏระเบียบในการท่องเที่ยวภายในเขตแหล่ง ท่องเที่ยว	1 (0.7)	7 (4.8)	60 (40.8)	62 (42.2)	17 (11.6)	2.41	0.78	น้อย
รวม							2.75	0.79	ปานกลาง

3.4 ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว ทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่า มีจำนวน 8 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ การสร้างสภาพแวดล้อมภายในแหล่งท่องเที่ยวที่ดี เช่น การกำจัดขยะ การลดเสียงรบกวนและการลดกลิ่นเหม็นภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.02 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76) การส่งเสริมการปลูกป่าทดแทนเพื่อฟื้นฟูความสมดุลของป่าไม้ภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.96 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.49) การเปิดโอกาสให้ชุมชนและนักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาความสะอาดภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.89 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) การจัดสรรเส้นทางเดินป่าศึกษาธรรมชาติที่คงสภาพเดิม ไม่ทำลายแหล่งพืชและสัตว์ป่าหายากภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.91 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) ด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย 2.88 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.81) การปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว เช่น การไม่ทิ้งขยะ ไม่รบกวนเขตหวงห้าม (ค่าเฉลี่ย 2.84 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95) การอบรมเพื่อให้ความรู้ด้านผลกระทบต่อพื้นที่ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.69 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.89) และการวางแผนการปฏิบัติงานตามข้อตกลงในความร่วมมือเพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 2.61 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.92) ตามลำดับ มีเพียงตัวชี้วัดด้านการนำใช้ผลการวิจัยด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวมาใช้ภายในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.93 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95) รายละเอียดดังตารางที่

ตารางที่ 22 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
 ตาดคะมีต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สปป.ลาว ด้านการส่งเสริมดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว

ลำดับ	องค์ประกอบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ระดับความคิดเห็น							
		ความคิดเห็น			ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	\bar{X}	S.D.			
1	การสร้างสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวที่ดี เช่น การกำจัดขยะลดเสียงรบกวน ลดกลิ่นเหม็น เป็นต้น	3 (1.9)	40 (25.5)	69 (43.9)	27 (17.2)	8 (5.1)	3.0	0.76	ปานกลาง
2	การส่งเสริมการปลูกป่าทดแทนเพื่อฟื้นฟูความ สมดุลของป่าไม้ในเขตใกล้เคียงแหล่งท่องเที่ยว	3 (2.0)	21 (14.3)	91 (61.9)	31 (21.1)	1 (0.7)	2.9	0.49	ปานกลาง
3	การเปิดโอกาสให้ชุมชนและนักท่องเที่ยวมีส่วนร่วม ในการดูแลรักษาความสะอาดภายในแหล่ง ท่องเที่ยว	7 (4.8)	16 (10.9)	84 (57.1)	34 (23.1)	6 (4.1)	2.8	0.65	ปานกลาง
4	การจัดสรรเส้นทางเดินป่าศึกษาธรรมชาติที่คง สภาพเดิม ไม่ทำลายแหล่งพืชและสัตว์ป่าหายาก ภายในแหล่งท่องเที่ยว	7 (4.8)	22 (15.0)	73 (49.7)	41 (27.9)	4 (2.7)	2.9	0.65	ปานกลาง

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ลำดับ	องค์ประกอบ	ความคิดเห็น						ระดับความคิดเห็น	
		มากที่สุด		ปานกลาง		น้อยที่สุด			
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
5	ที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว เป็นมิตรกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	5 (3.4)	19 (12.9)	82 (55.8)	35 (23.8)	6 (4.1)	2.88	0.81	ปานกลาง
6	การปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว เช่น ไม่ควรทิ้งขยะ ไม่รบกวนเจ้าหน้าที่ เป็นต้น	11 (7.5)	17 (11.6)	64 (43.5)	48 (32.7)	7 (4.8)	2.84	0.95	ปานกลาง
7	การอบรมเพื่อให้ความรู้ด้านผลกระทบต่อพื้นที่ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของแหล่ง ท่องเที่ยว	5 (3.4)	20 (13.6)	55 (37.4)	59 (40.1)	8 (5.4)	2.69	0.89	ปานกลาง
8	การวางแผนการปฏิบัติงานตามข้อตกลงในความ ร่วมมือเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	5 (3.4)	15 (10.2)	59 (40.1)	53 (36.1)	15 (10.2)	2.61	0.92	ปานกลาง
9	การนำใช้ผลการวิจัยด้านการบริหารจัดการแหล่ง ท่องเที่ยวในพื้นที่	0 (0.0)	3 (2.0)	53 (36.1)	22 (15.0)	69 (46.9)	1.93	0.95	น้อย
รวม							2.75	0.79	ปานกลาง

3.5 ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคคมืด

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคคมืดในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.54 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่าจำนวน 3 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ รูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ (ค่าเฉลี่ย 2.71 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68) การปลูกฝังจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยว คนในพื้นที่ในการคุ้มครองและรู้จักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การแยกขยะ การคุ้มครองพืช (ค่าเฉลี่ย 2.67 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.36) และการออกแบบสิ่งก่อสร้างที่กลมกลืนกับธรรมชาติ เช่น ทางเดินเหมาะสม ที่พัก ห้องสุขาภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.64 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.19) ตามลำดับ รองลงมามีจำนวน 6 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย ประกอบด้วย การส่งเสริมพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การฟื้นฟูธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสำหรับชุมชนท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 2.59 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.26) ข้อห้ามด้านการรุกรานพื้นที่หรือทำลายทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อมในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.56 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.90) การส่งเสริมให้ชุมชนมีผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกหรือสินค้าประจำท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 2.47 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71) ความรู้ความเข้าใจในการประกาศกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.44 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.90) ด้านกฎหมายการคุ้มครองแหล่งท่องเที่ยวของภาครัฐ (ค่าเฉลี่ย 2.39 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.99) และการจัดสรรพื้นที่โดยแบ่งเป็นโซน เช่น โซนการจัดกิจกรรม โซนหวงห้าม และโซนอนุรักษ์ในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.35 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.87) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
 ตาดคะมีโต บ้านหนองหลวง เมืองจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

ลำดับ	องค์ประกอบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ความคิดเห็น					S.D.	ความคิดเห็น	
		มากที่สุด		ปานกลาง		น้อย			
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			จำนวน (ร้อยละ)
	รูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติที่ เหมาะสม เช่น เส้นทางเดินป่า การศึกษาพืชและ สัตว์ การชมน้ำตก เป็นต้น การปลูกฝังจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยวและคนในพื้นที่ การคุ้มครองและรู้จักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การแยกขยะการคุ้มครองพืชที่บอบบางหรือพืชหายาก เป็นต้น	3 (1.9)	32 (20.4)	44 (28.0)	55 (35.0)	13 (8.3)	2.71	ปานกลาง	
2	การออกแบบสิ่งก่อสร้างที่กลมกลืนกับธรรมชาติ เช่น ทางเดินเหมาะสม ที่พัก ห้องสุขา เป็นต้น การส่งเสริมพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิง อนุรักษ์ พื้นที่ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสำหรับชุมชน ท้องถิ่น	0 (0.0)	15 (10.2)	74 (50.3)	52 (35.4)	6 (4.1)	2.64	ปานกลาง	
3		3 (2.0)	14 (9.5)	68 (46.3)	55 (37.4)	7 (4.8)	2.67	ปานกลาง	
4		3 (2.0)	18 (12.2)	50 (34.0)	68 (46.3)	8 (5.4)	2.59	น้อย	

ตารางที่ 23 (ต่อ)

ลำดับ	องค์ประกอบบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ความคิดเห็น						ระดับความคิดเห็น		
		มากที่สุด		ปานกลาง		น้อย		X̄	S.D.	ความหมาย
		จำนวน	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน	จำนวน (ร้อยละ)			
5	ข้อห้ามด้านการรุกรานพื้นที่หรือทำลายทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อมในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว	5 (3.4)	17 (11.6)	44 (29.9)	71 (48.3)	10 (6.8)	2.56	0.90	น้อย	
6	การส่งเสริมให้ชุมชนผลิตของที่ระลึกหรือสินค้าประจำท้องถิ่น	1 (0.7)	9 (6.1)	55 (37.4)	75 (51.0)	7 (4.8)	2.47	0.71	น้อย	
7	ป้ายประกาศกฎระเบียบ ข้อบังคับตลอดเส้นทางท่องเที่ยว	5 (3.4)	5 (3.4)	60 (40.8)	56 (38.1)	21 (14.3)	2.44	0.90	น้อย	
8	กฎหมายคุ้มครองแหล่งท่องเที่ยวของภาครัฐ เช่น กฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ กฎหมายว่าด้วยสัตว์น้ำและสัตว์ป่า เป็นต้น	5 (3.4)	16 (10.9)	33 (22.4)	70 (47.6)	23 (15.6)	2.39	0.99	น้อย	
9	การจัดสรรพื้นที่โดยแบ่งเป็นโซนต่าง ๆ เช่น โซนการจัดกิจกรรม โซนหวงห้ามและโซนอนุรักษ์ เป็นต้น	0 (0.0)	14 (12.1)	48 (32.7)	60 (40.8)	25 (17.0)	2.35	0.87	น้อย	
รวม							2.54	0.65	น้อย	

3.6 ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากะมิด

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากะมิดในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.32 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่า มีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับพื้นที่ (ค่าเฉลี่ย 2.88 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74) และการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.78 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.85) ตามลำดับ รองลงมา มีจำนวน 5 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย ประกอบด้วย การฝึกอบรมนักท่องเที่ยวก่อนเข้าไปชมแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.41 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78) ระยะเวลาในการดำเนินการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 2.39 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55) การวางแผนสร้างบุคลากรชุมชน เช่น การฝึกมัคคุเทศก์ชุมชน (ค่าเฉลี่ย 2.39 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.99) การจัดทำแผนกิจกรรมเพื่อดำเนินงานการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.33 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.92) และการวางแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.38 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.91) ตามลำดับ และมีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อยที่สุด ได้แก่ การเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการประเมินจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และภัยคุกคามของแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 1.65 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.98) และการประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 1.64 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.86) ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24 จำนวน คำร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตาดคะมิต บ้านหนองหวาง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

ลำดับ	องค์ประกอบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ความคิดเห็น						ระดับความคิดเห็น	
		มากที่สุด		ปานกลาง		น้อยที่สุด			
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
1	การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับพื้นที่	7 (4.5)	17 (10.8)	85 (54.1)	28 (17.8)	10 (6.4)	2.88	0.74	ปานกลาง
2	การควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยว	10 (6.8)	17 (11.6)	66 (44.9)	38 (25.9)	16 (10.9)	2.78	0.85	ปานกลาง
3	การฝึกอบรมนักท่องเที่ยวก่อนเข้าไปชมแหล่งท่องเที่ยว	1 (0.7)	9 (6.1)	54 (36.)	68 (46.3)	15 (10.2)	2.41	0.78	น้อย
4	ระยะเวลาในการดำเนินการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสม	0 (0.0)	16 (10.9)	54 (36.7)	49 (33.3)	28 (19.0)	2.39	0.55	น้อย
5	การวางแผนสร้างบุคลากรชุมชน เช่น การฝึกมัคคุเทศก์ชุมชน	6 (4.1)	8 (5.4)	51 (34.7)	54 (36.7)	28 (19.0)	2.39	0.99	น้อย

ตารางที่ 24 (ต่อ)

ลำดับ	องค์ประกอบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ความคิดเห็น						ระดับความคิดเห็น		
		มากที่สุด		ปานกลาง		น้อยที่สุด		\bar{X}	S.D.	ความหมาย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
6	แผนกิจกรรมการดำเนินงานการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	3 (2.0)	7 (4.8)	56 (38.1)	51 (34.7)	30 (20.4)	2.33	0.92	น้อย	
7	การวางแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	0 (0.0)	13 (8.8)	61 (41.5)	42 (28.6)	31 (21.1)	2.38	0.91	น้อย	
8	การเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการ ประเมินจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และภัย คุกคามในแหล่งท่องเที่ยว	2 (1.4)	7 (4.8)	21 (14.3)	24 (16.3)	93 (63.3)	1.65	0.98	น้อยที่สุด	
9	การประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่ง ท่องเที่ยว	0 (0.0)	7 (4.8)	16 (10.9)	41 (27.9)	83 (56.5)	1.64	0.86	น้อยที่สุด	
รวม							2.32	0.84	น้อย	

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.72 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77) ได้แก่ ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.99 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83) ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.94 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71) ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) และ ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) รองลงมามีจำนวน 2 ด้านที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดในระดับน้อย ประกอบด้วย ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.54 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) และด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.32 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84) ตามลำดับ จึงสรุปได้ว่า บุคลากรการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.99) ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.94) ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.75) และ ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.75) ตามลำดับ และโดยเฉพาะ บุคลากรการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงยังมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดในระดับน้อย ได้แก่ ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.54) และด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.32) ตามลำดับ

ตอนที่ 4 การกำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคเม็ด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

4.1 การกำหนดแนวทางการจัดการด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคเม็ด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ทั้งสิ้นมีจำนวน 5 ด้าน รายละเอียดดังนี้

4.1.1 ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคเม็ด ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว ที่บุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง และระดับต่ำ ได้แก่ 1) มีการศึกษาและเผยแพร่ภูมิปัญญาชุมชนท้องถิ่นให้แก่นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยว 2) สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์ชุมชน เช่น การบายศรี การปลูกกาแฟ เป็นต้น 3) กำหนดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงเฉพาะ เช่น จุดชมน้ำตก โหนสลิง จุดถ่ายรูป เป็นต้น 4) ส่งเสริมชนเผ่าที่มีการดำรงชีวิตที่กลมกลืนกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ 5) สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่หลากหลาย เช่น ระบุพืชชนิดใหม่หรือพืชหายาก เป็นต้น

4.1.2 ด้านที่พักแรม ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านด้านที่พักแรมที่บุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ประกอบด้วย 1) สร้างที่พักแรมที่ประกอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน เช่น โทรทัศน์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต ไวไฟเพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยว 2) สร้างห้องน้ำและห้องส้วมให้ได้มาตรฐานและเพียงพอกับปริมาณจำนวนนักท่องเที่ยว 3) สร้างที่พักแรมหลากหลายรูปแบบ เช่น โฮมสเตย์ การตั้งแคมป์เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับวิถีชีวิตชุมชน 4) ควรกำหนดมาตรฐานด้านราคาที่พักแรมที่เหมาะสม และ 5) ที่พักแรมตั้งอยู่ในบริเวณที่มีสภาพแวดล้อมที่ดี มีวิวทัศน์สวยงาม ไม่แออัด มีความเป็นส่วนตัว ไม่มีเสียงรบกวน และไม่มีกลิ่นเหม็นจากขยะหรือของเสีย เป็นต้น

4.1.3 ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ที่บุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง และระดับต่ำ ประกอบด้วย 1) การเพิ่มจำนวนรถยนต์หรือรถโดยสารประจำทางเพื่อไว้ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว 2) การสร้างป้ายเตือนความปลอดภัยตามเส้นทางท่องเที่ยว 3) ระบุป้ายบอกเส้นทางภายในแหล่งท่องเที่ยวควรมีความชัดเจนและเข้าใจง่าย 4) ควรสร้างทางเดินที่หลากหลายให้แก่กลุ่มนักท่องเที่ยว เนื่องจากว่า เส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวยังต่ำ ไม่สะดวก และเป็นแบบดั้งเดิม และ 5) สร้างสถานที่จอดรถให้มีปริมาณที่เพียงพอ

4.1.4 ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ที่บุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ระดับต่ำ และระดับต่ำที่สุด ได้แก่ 1) เพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และ

นำเสนอใจให้มากขึ้น เป็นต้น 2) เพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้ศึกษาธรรมชาติและเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชน 3) ระบุกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับธรรมชาติ วิถีชีวิต และวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น 4) จัดการฝึกอบรมมัคคุเทศก์ชุมชนให้มีความรู้ความเข้าใจด้านการนำเที่ยว การสื่อความหมายการนำเที่ยว และ 5) สร้างโปรแกรมการท่องเที่ยว หรือกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ชุมชนได้มีส่วนร่วมให้มากที่สุด เป็นต้น

4.1.5 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านสิ่งอำนวยความสะดวกที่บุคลากรทางท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ระดับต่ำ และระดับต่ำที่สุด ได้แก่ 1) เพิ่มเติมที่พักแรมให้มีปริมาณที่เพียงพอและรองรับจำนวนนักท่องเที่ยว มีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานที่พร้อมให้บริการ เช่น ห้องน้ำและห้องส้วม อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์ 2) ควรสร้างระบบไฟฟ้าพลังงานน้ำขนาดเล็ก Pico-hydropower หรือระบบไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์เพื่อให้บริการภายในพื้นที่ 3) สร้างร้านอาหาร ร้านค้าหรือร้านขายของที่ระลึกให้เหมาะสมกับพื้นที่ 4) สร้างศูนย์บริการข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวภายในพื้นที่ และ 5) ปรับปรุงด้านสาธารณูปโภคทางด้านให้มีปริมาณที่เหมาะสม เช่น ปิมน้ำมัน ไพรชณีย์ ร้านซักรีด โรงพยาบาล และธนาคาร เป็นต้น

ดังนั้น การกำหนดแนวทางการจัดการศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากช่อง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จึงสรุปได้ว่า บุคลากรทางท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงที่มีความคิดเห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิตในระดับปานกลาง ระดับต่ำ และระดับต่ำที่สุด ประกอบด้วย 1) ด้านสิ่งดึงดูดใจ คือ ควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่หลากหลาย และกิจกรรมการท่องเที่ยวควรเป็นเอกลักษณ์ของชุมชน 2) ด้านที่พักแรม ได้แก่ การสร้างที่พักแรมที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานได้มาตรฐาน และตั้งอยู่ในบริเวณที่มีสภาพแวดล้อมที่ดี 3) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เช่น การเพิ่มจำนวนรถยนต์รับส่งให้มีปริมาณเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว ระบุสถานที่จอดรถของนักท่องเที่ยว และสร้างป้ายเตือนความปลอดภัยตามเส้นทางท่องเที่ยว 4) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว เช่น ควรสร้างโปรแกรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย และกิจกรรมการท่องเที่ยวต้องมีความสร้างสรรค์และน่าสนใจ รวมถึงจัดการฝึกอบรมมัคคุเทศก์ชุมชนก่อนการนำเที่ยว และ 5) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ การเพิ่มเติมที่พักแรมให้มีปริมาณที่เพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว และควรมีศูนย์บริการข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว โดยเผยแพร่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวผ่านช่องทางด้านระบบออนไลน์และออฟไลน์

4.2 การกำหนดแนวทางการจัดการด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคคะมิต รวมทั้งสิ้นจำนวน 6 ด้าน รายละเอียดดังนี้

4.2.1 ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคคะมิต ภาพรวมบุคลากรทางการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.99 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83) ดังนั้น ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวที่บุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง และระดับน้อย ได้แก่ 1) การประชาสัมพันธ์และเนื้อหาสื่อการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวต้องมีความน่าสนใจและง่ายต่อการจูงใจ เช่น การใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เผยแพร่ผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ และออฟไลน์หรือมีการจัดทำแผนด้านการตลาดการท่องเที่ยว และแผนการสร้างบุคลากรท่องเที่ยวเพื่อรับผิดชอบงานด้านการประชาสัมพันธ์ เพราะว่า การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวยังไม่หลากหลาย 2) การปรับปรุงการสร้างเรื่องเล่าของแหล่งท่องเที่ยวให้มีความโดดเด่นและเป็นวิทยาศาสตร์ เป็นต้น 3) มีการส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์ และมีส่วนประกอบในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว 4) ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวที่ผ่านบุคคลที่มีชื่อเสียงและงานเทศกาลให้ได้มากที่สุด และ 5) การจัดฝึกอบรมให้เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ให้มีความรู้ความเข้าใจ และสามารถสื่อสารได้หลายภาษา

4.2.2 ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคคะมิต ภาพรวมบุคลากรทางการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.94 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71) ดังนั้น ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวที่บุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง และระดับน้อย ได้แก่ 1) การกำหนดมาตรการการจัดการขยะและของเสียภายในแหล่งท่องเที่ยว 2) มาตรฐานการบริการ เช่น ร้านเครื่องดื่ม สถานที่บันเทิง และราคาสินค้า หรือการกำหนดมาตรฐานและกฎระเบียบการท่องเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น 3) ฝึกอบรมทักษะมัคคุเทศก์ชุมชนก่อนนำเที่ยว ประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจการนำเที่ยว ระเบียบ และกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว เป็นต้น 4) มีการปรับปรุงภูมิทัศน์ ป้ายชี้ทางบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวให้ชัดเจน สร้างจุดน่าสนใจ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสำรวจและกำหนดจุดต่าง ๆ เช่น จุดอันตรายเพื่อให้นักท่องเที่ยวรับทราบ และ 5) กำหนดมาตรการด้านคมนาคมขนส่ง หรือพาหนะขนส่ง เช่น อายุการใช้งานเครื่องจักร ความปลอดภัยและผู้ให้บริการมีความรับผิดชอบสูง หรือควรปฏิบัติระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่ภาครัฐบาลวางออกอย่างเคร่งครัด เป็นต้น

4.2.3 ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคคะมิต ภาพรวมบุคลากรทางการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) ดังนั้น ควรมีการกำหนดแนวทางการ

ปฏิบัติงานด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยวที่บุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง และระดับน้อย ได้แก่ 1) ระบุการรองรับจำนวนของนักท่องเที่ยวต่อครั้ง กำหนดข้อห้าม ค่าขาย เสพ มีไว้ครอบครอง จำหน่ายสิ่งเสพติดทุกประเภท และการแสวงหาผลประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายในแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น 2) กำหนดเขตพื้นที่ที่ใช้สำหรับจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวหรือจัดทำแผนด้านการพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้มีความชัดเจน 3) การกำหนดบทลงโทษผู้กระทำผิดกฎระเบียบในการท่องเที่ยวและการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังสำหรับผู้กระทำผิด ฝ่าฝืนในการลักลอบตัดไม้ ทำลายพืชและสัตว์ป่า เป็นต้น 4) สร้างกฎระเบียบเพื่อความสวยงาม เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรท่องเที่ยว และกฎระเบียบร้านค้า ร้านเครื่องดื่ม ร้านขายของที่ระลึก เป็นต้น และ 5) กำหนดกฎระเบียบสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องปฏิบัติ เช่น ห้ามนักท่องเที่ยวทำลายพืช ทิ้งขยะภายในแหล่งท่องเที่ยว หรือควรปฏิบัติระเบียบที่ภาครัฐวางออกอย่าง เป็นต้น

4.2.4 ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ภาพรวมบุคลากรทางการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) ดังนั้น ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวที่บุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง และระดับน้อย ได้แก่ 1) เปิดโอกาสให้ชุมชนนักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาความสะอาดภายในแหล่งท่องเที่ยว และการสร้างสภาพแวดล้อม เช่น กำจัดขยะ ลดเสียงรบกวน และลดกลิ่นเหม็นในแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น 2) การวางแผนการปฏิบัติงานตามข้อตกลงความร่วมมือเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหรือจัดทำแผนการใช้ประโยชน์พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ให้ความรู้ด้านผลกระทบทางลบของการท่องเที่ยว ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นต้น 3) กำหนดมาตรฐานการสร้างก่อสร้างสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นมิตรกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การปลูกจิตสำนึกการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว ไม่รุกรานเขตหวงห้ามหรือไม่ควรสร้างความเสียหายต่อแหล่งท่องเที่ยว 4) ส่งเสริมกิจกรรมการปลูกป่าทดแทนเพื่อฟื้นฟูความสมดุลของป่าไม้ จัดสรรแหล่งทุนเพื่อศึกษาพืชและสัตว์ป่าที่หายาก เป็นต้น และ 5) นำเอาผลการวิจัยด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวมาปรับใช้ หรือปรับปรุงด้านการบริหารคุ้มครองของตนให้ดีขึ้น

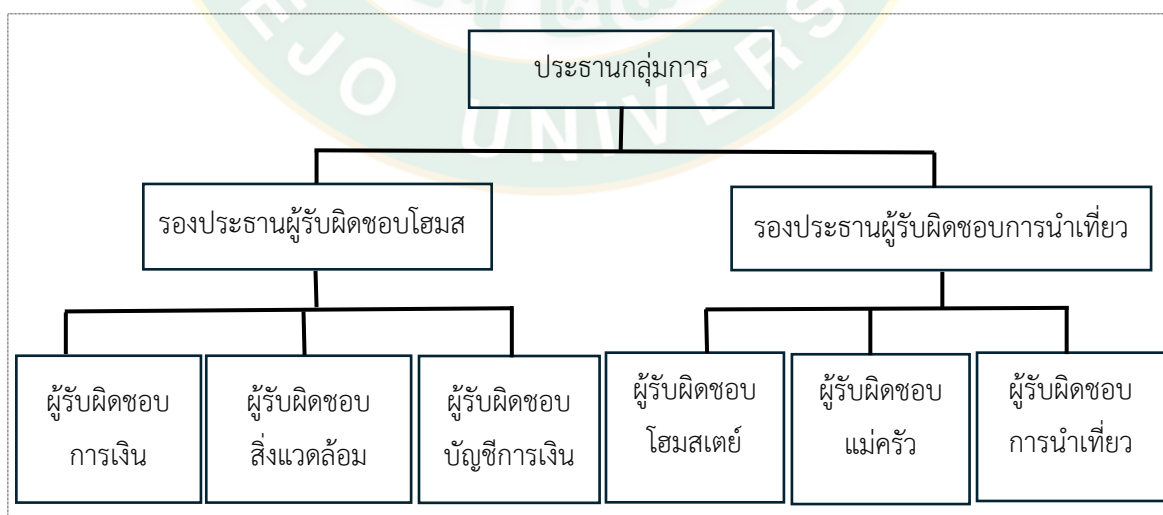
4.2.5 ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ภาพรวมบุคลากรทางการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.54 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) ดังนั้น ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่บุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง และระดับน้อย ได้แก่ 1) การปลูกจิตสำนึกให้คนภายในพื้นที่รู้จักการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวและทรัพยากรธรรมชาติ และมีมาตรการการก่อสร้างที่กลมกลืน

กับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นต้น 2) ควรสร้างป้ายประกาศกฎระเบียบข้อบังคับตลอดเส้นทาง การท่องเที่ยว หรือกำหนดหน่วยงานมาติดป้ายชี้บอกเส้นทาง ป้ายข้อห้ามต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยว และฝึกอบรมมัคคุเทศก์ชุมชนให้มีความรู้ความเข้าใจในด้านกฎหมายต่าง ๆ ของภาครัฐ เช่น กฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ กฎหมายว่าด้วยสัตว์น้ำและสัตว์ป่า เป็นต้น 3) กำหนดข้อห้ามการรุกรานพื้นที่ หรือทำลายทรัพยากรการท่องเที่ยว ทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อมให้มีความชัดเจน และครอบคลุมทุกประเด็น 4) ส่งเสริมผลิตภัณฑ์ของที่ระลึก หรือสินค้าประจำท้องถิ่นให้มีที่หลากหลาย และ 5) จัดสรรพื้นที่เป็นโซน หรือจัดทำแผนการดำเนินงานด้านพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว เช่น โซนการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว โซนหวงห้าม และโซนอนุรักษ์ในแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

4.2.6 ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ ภาพรวมบุคลากรทางการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.32 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84) ดังนั้น ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่บุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ระดับน้อย และน้อยที่สุด ได้แก่ 1) การกำหนดมาตรการควบคุมจำนวนของนักท่องเที่ยว และการฝึกอบรมนักท่องเที่ยวก่อนเข้าแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น 2) วางแผนการสร้างบุคลากรชุมชน และการฝึกอบรมบุคลากรดำเนินการท่องเที่ยว หรือการฝึกอบรมบุคลากรดำเนินการท่องเที่ยวให้ผู้ประกอบการท่องเที่ยว เป็นต้น 3) การวางแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการดำเนินการพัฒนา และระยะเวลาในการดำเนินการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความชัดเจนมากที่สุด 4) ควรมีการเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามีส่วนร่วมด้านการประเมินจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และภัยคุกคามแหล่งท่องเที่ยว และ 5) มีการประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว หรือภาครัฐควรมีฝึกอบรมให้กลุ่มการท่องเที่ยวบ้านเพื่อให้ได้ตามมาตรฐานการท่องเที่ยว เป็นต้น

ดังนั้น การกำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จึงสรุปได้ว่าบุคลากรทางการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงที่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ในระดับปานกลาง ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด ประกอบด้วย 1) ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว คือ การเผยแพร่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ และออฟไลน์ การสร้างเรื่องราวของแหล่งท่องเที่ยวให้มีความโดดเด่นและมีความเป็นวิทยาศาสตร์ ส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมด้านการประชาสัมพันธ์ การจัดฝึกอบรมให้เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์มีความรู้ความเข้าใจ และสามารถสื่อสารได้หลายภาษาด้วยเหตุผลเหล่านี้ควรมีการจัดทำแผนด้านการตลาดการท่องเที่ยวและแผนการสร้างบุคลากรท่องเที่ยวเพื่อไว้รับมือของงานการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว 2) ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว คือ ควรกำหนดมาตรฐานการบริการต่าง ๆ และกฎระเบียบการท่องเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว รวมถึงการฝึกอบรมทักษะ

มัคคุเทศก์ชุมชน การสร้างจุดที่น่าสนใจในการท่องเที่ยว 3) ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วย การระบุนักท่องเที่ยวจำนวนนักท่องเที่ยวต่อครั้ง กำหนดเขตพื้นที่ที่ใช้สำหรับการท่องเที่ยวหรือจัดทำแผนด้านการพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้ชัดเจน รวมถึงการกำหนดกฎระเบียบนักท่องเที่ยวที่ต้องปฏิบัติและบทลงโทษผู้กระทำความผิดในการท่องเที่ยว 4) ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ การเปิดโอกาสให้ชุมชน นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว แผนการปฏิบัติงานร่วมกันเพื่อพัฒนาหรือจัดทำแผนการใช้ประโยชน์พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว รวมถึงการเผยแพร่ผลกระทบด้านลบต่อทรัพยากรท่องเที่ยวและทรัพยากรธรรมชาติ และมาตรฐานการปลูกสร้างอาคารต่าง ๆ และควรนำเอาผลการวิจัยด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวมาปรับใช้ในการพัฒนาพื้นที่ 5) ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ การปลูกจิตสำนึกให้คนภายในพื้นที่และนอกพื้นที่รู้จักการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวและทรัพยากรธรรมชาติ สร้างป้ายประกาศกฎระเบียบ การจัดสรรพื้นที่ หรือจัดทำแผนการดำเนินงานด้านพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกของท้องถิ่น จัดอบรมมัคคุเทศก์ชุมชนในด้านการนำเที่ยว และ 6) ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วย มาตรการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว สร้างบุคลากรชุมชน แผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการดำเนินการพัฒนา และระยะเวลาการดำเนินการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หรือการออกใบอนุญาตการดำเนินการท่องเที่ยวให้ผู้ประกอบการท่องเที่ยว รวมถึงการเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมการประเมินจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และภัยคุกคามแหล่งท่องเที่ยว และประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว

ภาพที่ 2 โครงร่างการจัดตั้งกลุ่มการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก

จากภาพที่ 2 จึงสามารถสรุปได้ว่า บุคลากรทางการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงที่มีความคิดเห็นต่อสององค์ประกอบของการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก ประกอบด้วย องค์ประกอบด้านความคิดเห็นที่มีต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว และความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้น ควรกำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด ดังนี้ 1) จัดทำแผนการดำเนินงานด้านพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 2) จัดทำแผนด้านการพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 3) จัดทำแผนการใช้ประโยชน์พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 4) การออกใบอนุญาตการดำเนินการท่องเที่ยวให้ผู้ประกอบการ 5) กำหนดมาตรฐานและกฎระเบียบการท่องเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว และ 6) จัดทำแผนด้านการตลาดการท่องเที่ยว และแผนการสร้างบุคลากรท่องเที่ยว รายละเอียดดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ
แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วัตถุประสงค์คุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 2) วัตถุประสงค์ความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และ 3) กำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) เครื่องมือการวิจัย คือ แบบสอบถาม (questionnaires) และแบบสัมภาษณ์ (interview) ระบุกลุ่มผู้ให้ข้อมูล 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ประชาชนบ้านหนองหลวงที่เป็นสมาชิกกลุ่มการท่องเที่ยว 2) ผู้นำชุมชนที่เป็นทางการบ้านหนองหลวง ปราชญ์ชาวบ้าน และ เจ้าหน้าที่สำนักงานແຂວງຂ່າວ วัฒนธรรม และ ท่องเที่ยวเมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว รวมทั้งสิ้นจำนวน 157 คน ทำการทดสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (content validity) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน และทดสอบค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยการนำเครื่องมือวิจัยไปทดสอบค่าความเชื่อมั่น (try-out) กับกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ที่มีบริบทใกล้เคียงกับพื้นที่วิจัยจำนวน 30 ชุด การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) และวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (content analysis) ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล

ผลการศึกษาด้านสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามสรุปได้ ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามรวมทั้งสิ้นจำนวน 147 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 59.18 มีอายุอยู่ระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.93 มีสถานภาพสมรสคิดเป็นร้อยละ 92.52 เป็นหัวหน้าครัวเรือนคิดเป็นร้อยละ 58.50 มีการศึกษาระดับประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 70.75 มีอาชีพเกษตรกรคิดเป็นร้อยละ 95.92 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 3,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 55.79 ระยะเวลาที่อาศัยอยู่

บ้านหนองหลวงมากกว่า 32 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 57.14 และสมาชิกในครัวเรือนอยู่ระหว่าง 3-6 คน คิดเป็นร้อยละ 75.51

2. ระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลการศึกษาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอญ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ภาพรวมมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 3.55 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.70) รองลงมา มีจำนวน 4 ด้านที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านที่พักแรม (ค่าเฉลี่ย 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.00 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.40) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.63 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76) และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (ค่าเฉลี่ย 2.62 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) ตามลำดับ

เมื่อจำแนกศักยภาพรายด้านผลการศึกษาสรุปรูปได้ว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว มีทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 2.62 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่ามีจำนวน 5 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง ได้แก่ ทัศนียภาพทางธรรมชาติ ป่าไม้ และน้ำตกภายในแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม (ค่าเฉลี่ย 4.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) แหล่งท่องเที่ยวมีลักษณะทางธรณีสัณฐานโดดเด่นน่าสนใจ เช่น หน้าผา ก้อนหินใหญ่ ภูเขา และที่ราบสูง (ค่าเฉลี่ย 4.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) แหล่งท่องเที่ยวมีความสมบูรณ์ของพื้นที่ป่าไม้ พืชพันธุ์และสัตว์ป่า (ค่าเฉลี่ย 4.11 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.66) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีความหลากหลายทางชีวภาพที่ยังไม่ถูกตัดแปลงหรือถูกรบกวนจากมนุษย์ (ค่าเฉลี่ย 3.69 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) และแหล่งท่องเที่ยวมีกิจกรรมการท่องเที่ยวหลากหลาย เช่น การเดินป่า การส่องนกหรือสัตว์ป่า (ค่าเฉลี่ย 3.69 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) ตามลำดับ รองลงมา มีจำนวน 3 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ วิถีชีวิตของชนเผ่าที่ดำรงชีวิตกลมกลืนกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย 3.14 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) ภายในแหล่งท่องเที่ยวมีกิจกรรมสันตนาการที่มีชื่อเสียง เช่น ชมน้ำตกและโหนสลิง (ค่าเฉลี่ย 3.14 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74) และมีวัฒนธรรมและประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ เช่น บายศรีของชุมชน (ค่าเฉลี่ย 3.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77) ตามลำดับ มีเพียงตัวชี้วัดเดียวที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย คือ แหล่ง

ท่องเที่ยวมีการเผยแพร่ความรู้ด้านภูมิปัญญาโดยชุมชน เช่น หัตถกรรม การทอผ้า และการปั้นดินเผา (ค่าเฉลี่ย 2.56 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74)

ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านที่พักแรมมีทั้งหมดจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่า ตัวชี้วัดทั้งหมดมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวระดับปานกลาง ได้แก่ มีที่พักตั้งอยู่ในบริเวณที่มีสภาพแวดล้อมที่ดี มีทิวทัศน์สวยงาม ไม่แออัด (ค่าเฉลี่ย 3.37 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.66) มีเจ้าหน้าที่ดูแลและรักษาความปลอดภัย (ค่าเฉลี่ย 3.36 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.64) มีที่พักที่เป็นส่วนตัว ไม่มีเสียงรบกวน ไม่มีกลิ่นเหม็นจากของเสีย (ค่าเฉลี่ย 3.32 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) มีที่พักแรมเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 3.28 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61) มีราคาที่พักแรมและการบริการเหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 3.19 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55) มีที่พักสะอาดและสวยงาม (ค่าเฉลี่ย 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55) มีที่พักให้เลือกหลากหลายรูปแบบ (ค่าเฉลี่ย 3.17 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) มีห้องน้ำและห้องส้วมสะอาดและเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 3.14 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.64) และที่พักประกอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน (ค่าเฉลี่ย 2.71 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74) ตามลำดับ

ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.08 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่า มีจำนวน 3 ตัวชี้วัด มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง ได้แก่ ระยะทางในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 3.58 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) เวลาในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 3.48 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76) และค่าใช้จ่ายในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 3.44 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62) ตามลำดับ รองลงมา มี 5 ตัวชี้วัด มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลางทั้งหมด ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวมีความปลอดภัยของเส้นทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.28 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76) ถนนหนทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เช่น ใช้รถยนต์ เดินเท้าได้ (ค่าเฉลี่ย 3.01 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.47) แหล่งท่องเที่ยวมีรถโดยสารประจำทางให้บริการ (ค่าเฉลี่ย 2.99 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.37) แหล่งท่องเที่ยวมีป้ายบอกเส้นทางอย่างชัดเจน เข้าใจง่าย (ค่าเฉลี่ย 2.91 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.39) แหล่งท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก (ค่าเฉลี่ย 2.86 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.31) ตามลำดับ มีเพียงตัวชี้วัดด้านแหล่งท่องเที่ยวมีสถานที่จอดรถเพียงพอ ที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.84 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.02)

ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว มีทั้งหมดจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมมีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.63 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

0.76) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่ามีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง ได้แก่ กิจกรรมทางวัฒนธรรม เช่น การตักบาตร (ค่าเฉลี่ย 4.05 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.93) และ กิจกรรมศึกษาธรรมชาติที่หลากหลาย เช่น เดินป่าชมทุ่งดอกไม้ การตั้งแคมป์ การชมพืช และชม น้ำตก (ค่าเฉลี่ย 3.52 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.89) ตามลำดับ รองลงมา มีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่มี ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ประกอบด้วย มีผู้ให้ความรู้หรือผู้ดูแลการทำกิจกรรมการ ท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.46 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.66) และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีความ น่าสนใจและสร้างสรรค์ (ค่าเฉลี่ย 3.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.53) ตามลำดับ มีจำนวน 3 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับต่ำ ได้แก่ มีบริษัทให้บริการกิจกรรมท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.56 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) กิจกรรมการท่องเที่ยวมีความสอดคล้องกับธรรมชาติและ ชุมชน (ค่าเฉลี่ย 2.56 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) และกิจกรรมการท่องเที่ยวเปิดโอกาสให้มี การศึกษาและเรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน (ค่าเฉลี่ย 1.82 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97) ตามลำดับ และมี จำนวน 2 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับต่ำที่สุด ได้แก่ มีกิจกรรมการเรียนรู้ทำอาหาร พื้นบ้านร่วมกับชาวบ้าน (ค่าเฉลี่ย 1.58 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.90) และมีโปรแกรมการ ท่องเที่ยวที่หลากหลาย (ค่าเฉลี่ย 1.48 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77) ตามลำดับ

ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านสิ่งอำนวยความสะดวก มีทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวม มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.62 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) เมื่อ พิจารณารายตัวชี้วัดพบว่ามีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับสูง ได้แก่ มีบริการ แยกแยะสำหรับนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.05 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.93) และแหล่งท่องเที่ยวมี ดึงดูดและจุดดึงดูดที่เพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 3.52 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.89) ตามลำดับ รองลงมา มีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ประกอบด้วย มีห้องน้ำไว้ ให้บริการสำหรับนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 3.13 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.51) และมีที่ พักแรมเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.53) มีจำนวน 3 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับต่ำ ได้แก่ มีสัญญาณมือถือหรืออินเทอร์เน็ตชัดเจนและ ครอบคลุมในพื้นที่ (ค่าเฉลี่ย 2.56 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67) มีร้านอาหาร ร้านค้า และร้าน ขายของที่ระลึกเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 2.35 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) และมีระบบไฟฟ้าพลังงาน น้ำขนาดเล็กไว้ให้บริการนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 1.82 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97) ตามลำดับ นอกจากนี้ มีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในระดับต่ำที่สุด ได้แก่ มีศูนย์ให้ข้อมูลแก่ นักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 1.58 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.90) และสาธารณูปโภคให้บริการเพียงพอ เช่น ปั้มน้ำมัน ไปรษณีย์ ร้านซักรีด โรงพยาบาล และธนาคาร (ค่าเฉลี่ย 1.48 และค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.77) ตามลำดับ

3. ระดับความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคะมิตในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.72 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77) ประกอบด้วย ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.99 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83) ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.94 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71) ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) และด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) รองลงมามีจำนวน 2 ด้านที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย ได้แก่ ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.54 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) และด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.32 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84) ตามลำดับ

เมื่อจำแนกความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคะมิตด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวมีทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตากคะมิตในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.99 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่า บุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการเผยแพร่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ เช่น เฟสบุ๊ค ยูทูป และอินสตาแกรมในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.83 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97) รองลงมามีจำนวน 7 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ การจัดงานเทศกาลต่าง ๆ เช่น เทศกาลกาแพเมืองปากซอเพื่อส่งเสริมประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84) การมีส่วนร่วมของชุมชนในการประชาสัมพันธ์การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.16 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.81) การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น ดาราและนักแสดง (ค่าเฉลี่ย 3.06 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56) การสร้างสตอรี่เพื่อความแตกต่างและโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.99 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97) การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านสื่อที่เข้าถึงง่าย เช่น โทททัศน์ วิทยู (ค่าเฉลี่ย 2.86 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านสื่อแบบดั้งเดิม เช่น เว็บไซต์และนิตยสารท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 2.86 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) และเนื้อหาสื่อประชาสัมพันธ์มีความน่าสนใจและง่ายต่อการจูงใจ

ด้านการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.73 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76) ตามลำดับ มีเพียงตัวชี้วัดด้านเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวมีความรู้ความเข้าใจสามารถสื่อสารได้ทั้งภาษาลาว ภาษาไทย และภาษาอังกฤษในการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.25 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04)

ความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตาดคะมิดด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.94 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71) ได้แก่ การปรับปรุงการจัดการขยะและของเสียภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.20 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.80) การปรับปรุงการมีส่วนร่วมของชุมชนในการรักษาความปลอดภัยภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.15 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74) การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยว เช่น การสร้างจุดสนใจ (ค่าเฉลี่ย 3.08 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) การปรับปรุงเส้นทางภายในแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสมกลมกลืนกับพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.07 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56) การปรับปรุงการให้บริการภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น มาตรฐานด้านที่พักภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.99 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) การปรับปรุงมาตรฐานด้านการบริการ เช่น ร้านอาหารเครื่องดื่ม และสถานบันเทิง (ค่าเฉลี่ย 2.94 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.64) การปรับปรุงป้ายชี้ทางภายในสถานที่แหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.87 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.72) การพัฒนาทักษะมัคคุเทศก์ชุมชนก่อนการไปนำเที่ยว ความรู้การนำเที่ยว ระเบียบในการนำเที่ยวและกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.63 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83) ตามลำดับ มีเพียงตัวชี้วัดด้านการปรับปรุงการคมนาคมขนส่ง ความปลอดภัย การบริการที่ดีและมีความรับผิดชอบสูง ที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.57 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74)

ความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตาดคะมิดด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่ามีจำนวน 6 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ประกอบด้วย ข้อห้ามด้านการค้าขาย เสพ มีไว้ครอบครองหรือจำหน่ายสิ่งเสพติดทุกประเภทภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.16 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83) ข้อห้ามไม่ให้นักท่องเที่ยวสร้างความเสื่อมเสียภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น แสวงหาผลประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่กำหนดไว้ (ค่าเฉลี่ย 2.92 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.58) ข้อบังคับด้านการรองรับนักท่องเที่ยวภายในแหล่ง

ท่องเที่ยว เช่น การกีดจํานวนนักท่องเที่ยวที่ชัดเจน (ค่าเฉลี่ย 2.89 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.86) กฎระเบียบเพื่อส่งเสริมความสวยงาม การเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.82 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.58) การกำหนดเขตพื้นที่สำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยว และนันทนาการภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.76 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.72) และกฎระเบียบที่นักท่องเที่ยวต้องปฏิบัติ เช่น ข้อห้ามการทำลายพืชและทิ้งขยะภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.71 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.02) ตามลำดับ รองลงมามีจํานวน 3 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย ได้แก่ การจัดระเบียบร้านค้า ร้านอาหารของที่ระลึกภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ห้ามกินดื่มเกินเวลาที่กำหนดไว้ (ค่าเฉลี่ย 2.60 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.81) การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังสำหรับผู้กระทำผิด ฝ่าฝืนด้านการลักลอบตัดไม้ ทำลายพืชและสัตว์ป่า (ค่าเฉลี่ย 2.51 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.91) และการกำหนดบทลงโทษผู้กระทำผิดกฎระเบียบในการท่องเที่ยวภายในเขตแหล่งท่องเที่ยวที่บุคลากรมีความคิดเห็นในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.41 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78) ตามลำดับ

ความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตาดคะมิตด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว มีทั้งสิ้นจํานวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิตในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่า มีจํานวน 8 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ การสร้างสภาพแวดล้อมภายในแหล่งท่องเที่ยวที่ดี เช่น การกำจัดขยะ การลดเสียงรบกวนและการลดกลิ่นเหม็นภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.02 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76) การส่งเสริมการปลูกป่าทดแทนเพื่อฟื้นฟูความสมดุลของป่าไม้ภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.96 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.49) การเปิดโอกาสให้ชุมชนและนักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาความสะอาดภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.89 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) การจัดสรรเส้นทางเดินป่าศึกษาธรรมชาติที่คงสภาพเดิม ไม่ทำลายแหล่งพืชและสัตว์ป่าหายากภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.91 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) ด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย 2.88 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.81) การปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว เช่น การไม่ทิ้งขยะ ไม่รุกรานเขตหวงห้าม (ค่าเฉลี่ย 2.84 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95) การอบรมเพื่อให้ความรู้ด้านผลกระทบต่อพื้นที่ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.69 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.89) และการวางแผนการปฏิบัติงานตามข้อตกลงในความร่วมมือเพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 2.61 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.92) ตามลำดับ มีเพียงตัวชี้วัดด้านการนำใช้ผลการวิจัยด้านการบริหารจัดการ

แหล่งท่องเที่ยวมาใช้ภายในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.93 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95)

ความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตาดคะมิดด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.54 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่ามีจำนวน 3 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ รูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ (ค่าเฉลี่ย 2.71 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68) การปลูกฝังจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยว คนในพื้นที่ในการคุ้มครองและรู้จักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การแยกขยะ การคุ้มครองพืช (ค่าเฉลี่ย 2.67 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.36) และการออกแบบสิ่งก่อสร้างที่กลมกลืนกับธรรมชาติ เช่น ทางเดินเหมาะสม ที่พัก ห้องสุขาภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.64 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.19) ตามลำดับ รองลงมามีจำนวน 6 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย ประกอบด้วย การส่งเสริมพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การฟื้นฟูธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสำหรับชุมชนท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 2.59 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.26) ข้อห้ามด้านการรุกร้าพื้นที่หรือทำลายทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อมในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.56 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.90) การส่งเสริมให้ชุมชนมีผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกหรือสินค้าประจำท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 2.47 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71) ความรู้ความเข้าใจในการประกาศกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.44 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.90) ด้านกฎหมายการคุ้มครองแหล่งท่องเที่ยวของภาครัฐ (ค่าเฉลี่ย 2.39 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.99) และการจัดสรรพื้นที่โดยแบ่งเป็นโซน เช่น โซนการจัดกิจกรรม โซนหวงห้าม และโซนอนุรักษ์ในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.35 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.87) ตามลำดับ

ความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตาดคะมิดด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ทั้งสิ้นจำนวน 9 ตัวชี้วัด ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.32 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84) เมื่อพิจารณารายตัวชี้วัดพบว่า มีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับพื้นที่ (ค่าเฉลี่ย 2.88 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74) และการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.78 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.85) ตามลำดับ รองลงมามีจำนวน 5 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย ประกอบด้วย การฝึกอบรมนักท่องเที่ยวก่อนเข้าไปชมแหล่งท่องเที่ยว

(ค่าเฉลี่ย 2.41 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78) ระยะเวลาในการดำเนินการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 2.39 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55) การวางแผนสร้างบุคลากรชุมชน เช่น การฝึกมัคคุเทศก์ชุมชน (ค่าเฉลี่ย 2.39 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.99) การจัดทำแผนกิจกรรมเพื่อดำเนินงานการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.33 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.92) และการวางแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 2.38 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.91) ตามลำดับ และมีจำนวน 2 ตัวชี้วัดที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อยที่สุด ได้แก่ การเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการประเมินจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และภัยคุกคามของแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 1.65 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.98) และการประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 1.64 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.86) ตามลำดับ

4. การกำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

4.1 การกำหนดแนวทางการจัดการศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก รวมทั้งสิ้นมีจำนวน 5 ด้าน รายละเอียดดังนี้

4.1.1 ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต ควรกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ 1) การศึกษาวิถีชีวิตและเผยแพร่ภูมิปัญญาชุมชนท้องถิ่นให้นักท่องเที่ยว 2) สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์ชุมชน เป็นต้น 3) กำหนดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงเฉพาะ 4) ส่งเสริมชนเผ่าที่มีการดำรงชีวิตที่กลมกลืนกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ 5) สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่หลากหลาย

4.1.2 ด้านที่พักแรม ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านที่พักแรม ดังนี้ 1) สร้างที่พักแรมที่ประกอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน 2) สร้างห้องน้ำและห้องส้วมให้ได้มาตรฐานและเพียงพอกับปริมาณจำนวนนักท่องเที่ยว 3) สร้างที่พักแรมหลากหลายรูปแบบเพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับวิถีชีวิตชุมชน 4) ควรกำหนดมาตรฐานด้านราคาที่พักแรมให้เหมาะสม และ 5) ที่พักแรมควรตั้งอยู่ในบริเวณที่มีสภาพแวดล้อมที่ดี มีทิวทัศน์สวยงาม ไม่แออัด มีความเป็นส่วนตัว ไม่มีเสียงรบกวน และไม่มีกลิ่นเหม็นจากขยะหรือของเสีย เป็นต้น

4.1.3 ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ดังนี้ 1) เพิ่มจำนวนรถยนต์หรือรถโดยสารประจำทางเพื่อไว้ให้บริการนักท่องเที่ยว 2) สร้างป้ายเตือนความปลอดภัยตามเส้นทางท่องเที่ยว 3) ระบุป้ายบอกเส้นทางใน

แหล่งท่องเที่ยวให้ชัดเจนและเข้าใจง่าย 4) สร้างทางเดินที่หลากหลายให้แก่กลุ่มนักท่องเที่ยว และ 5) สร้างสถานที่จอดรถให้มีปริมาณที่เพียงพอ เป็นต้น

4.1.4 ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ได้แก่ 1) เพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และน่าสนใจให้มากขึ้น 2) เพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้ศึกษาธรรมชาติและเรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน 3) ระบุกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับธรรมชาติ วิถีชีวิต และวัฒนธรรมของชุมชน 4) จัดการฝึกอบรมมัคคุเทศก์ชุมชนด้านการนำเที่ยว และ 5) สร้างโปรแกรมการท่องเที่ยวหรือกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ชุมชนได้มีส่วนร่วมมากที่สุด

4.1.5 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ 1) เพิ่มเติมที่พักแรมให้มีปริมาณที่เพียงพอและรองรับจำนวนนักท่องเที่ยว มีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานที่พร้อมให้บริการ เช่น ห้องน้ำและห้องส้วม อินเทอร์เน็ต โทรทัศน์ เป็นต้น 2) ควรสร้างระบบไฟฟ้าพลังงานน้ำขนาดเล็ก Pico-hydropower หรือระบบไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์เพื่อให้บริการในพื้นที่ 3) สร้างร้านอาหาร ร้านค้าหรือร้านขายของที่ระลึกให้เหมาะสมกับพื้นที่ 4) สร้างศูนย์บริการข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวในพื้นที่ และ 5) ปรับปรุงด้านสาธารณูปโภคบางด้านให้มีปริมาณที่เหมาะสม เช่น ปิมน้ำมัน ไปรษณีย์ ร้านซักรีด เป็นต้น

4.2 การกำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิตบ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก ทั้งสิ้นมีจำนวน 6 ด้าน รายละเอียดดังนี้

4.2.1 ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ดังนี้ 1) การประชาสัมพันธ์และเนื้อหาสื่อการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวต้องมีความน่าสนใจและง่ายต่อการจูง 2) การปรับปรุงการสร้างเรื่องเล่าของแหล่งท่องเที่ยวให้มีความโดดเด่นและเป็นวิทยาศาสตร์ 3) มีการส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์และประกอบในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว 4) ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวที่ผ่านบุคคลที่มีชื่อเสียงและงานเทศกาล และ 5) จัดฝึกอบรมให้เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ให้มีความรู้ความเข้าใจ และสื่อสารได้หลายภาษา เป็นต้น

4.2.2 ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวที่ ได้แก่ 1) กำหนดมาตรการการจัดการขยะและของเสียในแหล่งท่องเที่ยว 2) จัดทำมาตรฐานการบริการ เช่น ร้านเครื่องดื่ม สถานที่บันเทิง และราคาสินค้า เป็นต้น

3) จัดฝึกอบรมทักษะมัคคุเทศก์ชุมชนด้านการนำเที่ยว ระเบียบการท่องเที่ยว เป็นต้น 4) การปรับปรุงภูมิทัศน์ ป้ายชี้ทางสถานที่ท่องเที่ยวให้ชัดเจน สร้างจุดน่าสนใจ หรือจุดถ่ายรูป เป็นต้น และ 5) กำหนดมาตรการด้านคมนาคมขนส่งหรือพาหนะขนส่งเพื่อความปลอดภัยและมีความรับผิดชอบต่อสูง เป็นต้น

4.2.3 ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ 1) ระบุการรองรับจำนวนของนักท่องเที่ยวต่อครั้ง กำหนดข้อห้ามต่าง ๆ ที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายในแหล่งท่องเที่ยว 2) กำหนดเขตพื้นที่ที่ใช้สำหรับจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว หวงห้าม และอนุรักษ์ให้ชัดเจน 3) จัดทำบทลงโทษต่อผู้กระทำผิดกฎระเบียบในการท่องเที่ยวให้มีความชัดเจนมากขึ้น 4) สร้างกฎระเบียบที่เป็นมิตรกับทรัพยากรท่องเที่ยว และกฎระเบียบร้านค้า ร้านเครื่องดื่ม ร้านขายของที่ระลึกขึ้น และ 5) กำหนดกฎระเบียบสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องปฏิบัติภายในแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

4.2.4 ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวที่ ได้แก่ 1) เปิดโอกาสให้ชุมชนนักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น 2) การจัดทำแผนการปฏิบัติงานร่วมกันเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และให้ความรู้ด้านผลกระทบทางลบของทรัพยากรท่องเที่ยว เป็นต้น 3) จัดทำมาตรฐานการปลูกสร้างสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นมิตรกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมถึงการปลูกจิตสำนึกการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว 4) ส่งเสริมกิจกรรมการปลูกป่าทดแทนป่าไม้ และจัดทำเพื่อศึกษาแหล่งพืชและสัตว์ป่าที่หายากในแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น และ 5) นำเอาผลการวิจัยไปปรับใช้ในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

4.2.5 ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ 1) การปลูกจิตสำนึกให้คนภายในและนอกพื้นที่รู้จักการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว มีมาตรการการก่อสร้างที่กลมกลืนกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นต้น 2) สร้างป้ายประกาศกฎระเบียบข้อบังคับตามเส้นทางท่องเที่ยว และจัดฝึกอบรมมัคคุเทศก์ชุมชนด้านการนำเที่ยว เป็นต้น 3) กำหนดข้อห้ามต่าง ๆ ภายในแหล่งท่องเที่ยวให้มีความชัดเจนและครอบคลุมทุกประเด็น 4) ส่งเสริมผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกหรือสินค้าประจำท้องถิ่นให้หลากหลาย และ 5) จัดสรรพื้นที่เป็นโซน เช่น โซนการจัดกิจกรรม โซนหวงห้าม และโซนอนุรักษ์ เป็นต้น

4.2.6 ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ควรมีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ 1) จัดทำมาตรการควบคุมจำนวนของนักท่องเที่ยว การฝึกอบรมนักท่องเที่ยวก่อนเข้าแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น 2) จัดทำแผนการสร้างบุคลากรชุมชน เช่น มัคคุเทศก์ชุมชนและการออกใบอนุญาตการดำเนินการท่องเที่ยว เป็นต้น 3) จัดทำแผนการพัฒนา

แหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการดำเนินงานการพัฒนาและระยะเวลาในการดำเนินการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความชัดเจนมากที่สุด เป็นต้น 4) เปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามีส่วนร่วมด้านการประเมินจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และภัยคุกคามของแหล่งท่องเที่ยว และ 5) ประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว เป็นต้น

ฉะนั้น จึงสรุปได้ว่า บุคลากรทางการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อสององค์ประกอบของการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ความคิดเห็นต่อศักยภาพการจัดการแหล่งท่องเที่ยว และความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ควรกำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ ดังนี้ 1) จัดทำแผนการดำเนินงานด้านพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 2) จัดทำแผนด้านการพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 3) จัดทำแผนการใช้ประโยชน์พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 4) การออกใบอนุญาตการดำเนินการท่องเที่ยวให้ผู้ประกอบการ 5) กำหนดมาตรฐานและกฎระเบียบการท่องเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว และ 6) จัดทำแผนด้านการตลาดการท่องเที่ยว และแผนการสร้างบุคลากรท่องเที่ยว

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การศึกษารายละเอียดดังนี้

1. อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อวัดระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลการศึกษาพบว่าระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ มีองค์ประกอบสำคัญหลายประการที่สามารถดึงดูดความสนใจ และตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่รวมทั้งมีส่วนช่วยสนับสนุนเพื่อสร้างความสำเร็จด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวได้สอดคล้องกับผลการศึกษา ไบเฟิร์น วงษ์บัวงาม และमुखสุดา พูลสวัสดิ์ (2556: 20) รายละเอียดดังนี้

1.1 ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ ภาพรวมมีศักยภาพระดับสูง ได้แก่ มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง เช่น ชมน้ำตกสอดคล้องกับแนวคิด ชিতวรประดิษฐ์รอด (2559: 11) เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีลักษณะโดดเด่น มีความน่าสนใจทางธรณีสัณฐาน เช่น หน้าผา ก้อนหินใหญ่สอดคล้องกับผลการศึกษา ปรัชญา บุญเดช (2561: 101) ชูสิทธิ์ ชูชาติ (2546: 42) กล่าวไว้ว่า มีน้ำตก โขดหินเป็นเขตบริเวณที่มีสถานที่ นอกนั้น แหล่งท่องเที่ยวยังมีความหลากหลายทางชีวภาพที่ยังไม่ถูกตัดแปลงหรือถูกรบกวนจากมนุษย์และพืชพันธุ์และสัตว์ป่า

หลากหลายไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา สถาวิทย์ สุวรรณรัตน์ และคณะ (2567: 166) ที่ระบุว่า ทรัพยากรไม่ถูกทำลายแต่ไม่มีจุดที่น่าสนใจแก่ผู้มาเยือนได้และไม่สามารถพบเห็นสัตว์ป่าที่หายาก นอกจากนั้น แหล่งท่องเที่ยวมีทัศนียภาพทางธรรมชาติและป่าไม้ ชุมชนมีความเป็นเอกลักษณ์ กิจกรรมการเดินป่าและการส่องนกสอดคล้องกับผลการศึกษา คัชพล จันเพชร (2564: 17) ตุ่มคำ พัฒสิทธิ์ (2557: 110) สะท้อนให้เห็นว่า ชุมชนมีความสวยงามทางด้านธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่น่าสนใจ มีความอุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้ อากาศบริสุทธิ์และมีกิจกรรมการเดินป่าและเอกลักษณ์ที่โดดเด่น นอกนั้น ตัวชี้วัดที่มีศักยภาพระดับต่ำ คือ ชุมชนบ้านหนองหลวงมีการเผยแพร่ภูมิปัญญาท้องถิ่นไม่หลากหลายส่วนมากชาวบ้านหนองหลวงมีการมุ่งเน้นเฉพาะผลผลิตกาแฟเพื่อสนองพ่อค้าคนกลางต่างถิ่นและบางกลุ่มนักท่องเที่ยวเท่านั้นสอดคล้องกับผลการศึกษา เพ็ญกานต์ นามวงศ์ และคณะ (2564: 143) กล่าวไว้ว่า แหล่งท่องเที่ยวมีกระบวนการแปรรูปผลิตภัณฑ์กาแฟที่ได้มาตรฐานที่มีศักยภาพระดับต่ำไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา ปรัชญา บุญเดช (2561: 113) ที่ระบุว่า มีร้านจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึกหรือของฝากให้เลือกหลากหลาย

1.2 ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคหมีด ภาพรวมมีศักยภาพระดับปานกลาง เนื่องจากระยะทางการเดินทางมีความเหมาะสม มีบริการรถโดยสารประจำทางที่กล่าวไว้ สอดคล้องกับแนวคิด ชิตวร ประดิษฐ์รอด (2559: 10) Cooper & Boniface (1998: 111) มีรถรับส่งภายในแหล่งท่องเที่ยว Collier & Harraway (1997: 116) ที่ระบุว่า มีเส้นทางคมนาคมที่ดีและการรับส่งนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้ แหล่งท่องเที่ยวมีป้ายบอกเส้นทางที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย เส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีความปลอดภัยไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา สถาวิทย์ สุวรรณรัตน์ และคณะ (2567: 166) ศรีวราภูมิ ใจอดทน (2561: 213) ได้กล่าวไว้ว่า มีสภาพถนนดี มีระยะทางที่เหมาะสม แต่ไม่พบว่ามีป้ายบอกทาง ไม่มีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก และเส้นทางมีเฉพาะการเดินทางศึกษาธรรมชาติ มีค่าใช้จ่ายในการเดินทางเหมาะสมและป้ายบอกเส้นทางตลอดแหล่งท่องเที่ยวที่ชัดเจนสอดคล้องกับผลการศึกษา ปรัชญา บุญเดช (2561: 100-101) สภาพเส้นทางท่องเที่ยว ลักษณะการเดินทางสะดวกหรือไม่ คัชพล จันเพชร (2564: 17) แหล่งท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวกสอดคล้องกับผลการศึกษา เพ็ญกานต์ นามวงศ์ และคณะ (2564: 142) ตุ่มคำ พัฒสิทธิ์ (2557: 81) สะท้อนให้เห็นว่า แหล่งท่องเที่ยวสามารถเดินทางเข้าได้หลายเส้นทาง นอกจากนั้น แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคหมีดมีสถานที่จอดรถเพียงพออยู่ในระดับศักยภาพต่ำ เนื่องจากชุมชนบ้านหนองหลวงยังไม่มีสถานที่จอดรถภายในชุมชนเพื่อรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวและอำนวยความสะดวกให้การท่องเที่ยวได้ต่ำไม่สอดคล้องกับแนวคิด ยุทธการ ไวยอาภา (2564: 71) และพระคำผ่าน ปานบุญ (2565: 143) ที่กล่าวไว้ว่า แหล่งท่องเที่ยวควรมีถนน สถานที่จอดรถ และรถประจำทาง มีสถานที่จอดรถที่มีความสะดวกสบายและเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว

1.3 ด้านที่พักแรม ภาพรวมมีศักยภาพระดับปานกลาง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตาดคะมิดมีที่พักแรมที่มีเจ้าหน้าที่ให้บริการดูแลและรักษาความปลอดภัย ที่พักแรมตั้งอยู่ในบริเวณ สภาพแวดล้อมที่ดีที่กล่าวมาไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา สถาวิทย์ สุวรรณรัตน์ และคณะ (2567: 167) ระบุว่า มีรูปแบบการเลือกใช้ชีวิตที่ไม่กลมกลืนกับธรรมชาติ นอกจากนี้ แหล่งท่องเที่ยวยังมี ทิวทัศน์สวยงาม ไม่แออัด เป็นส่วนตัว ไม่มีเสียงรบกวน ไม่มีกลิ่นเหม็นจากของเสีย ราคาที่พักแรม และการบริการที่เหมาะสมสอดคล้องกับผลการศึกษา ปรัชญา บุญเดช (2561: 102) สะท้อนให้เห็น ว่า มีที่พักแรมมีให้เลือกหลากหลายรูปแบบ เช่น โฮมสเตย์ การนอนเต็นท์สอดคล้องกับแนวคิด ยุทธการ ไวยอาภา (2564: 71) ปุณยวีร์ วิเศษสุนทรสกุล และชวลีย์ ณ ถลาง (2563: 24-25) ระบุว่า ที่พักแรมสำหรับนักท่องเที่ยวควรมี เช่น รีสอร์ท บังกะโล โฮมสเตย์ หรือที่พักในชุมชนแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้ แหล่งท่องเที่ยวมีห้องน้ำและห้องส้วมสะอาดและเพียงพอไม่มากกับจำนวนนักท่องเที่ยว เนื่องจากมีการกลุ่มการท่องเที่ยวได้กำหนดให้กลุ่มนำเที่ยวหนึ่งไม่เกิน 10 คน และมีสัมภาระไม่ มากเกินจำนวน 15 กิโลกรัมต่อกลุ่มตั้งที่กล่าวมาไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา ตุ่มคำ พัฒสิทธิ์ (2557: 83) พระคำผ่าน ปานบุญ (2565: 143) ที่ว่า มีห้องสุขาและห้องอาบน้ำที่มีความสะอาด ที่พักแรมมี ความปลอดภัยในวิถีชีวิตและทรัพย์สิน มีที่พักแรมเพียงพอต่อนักท่องเที่ยว ร้านอาหาร สถานที่บันเทิงที่ เหมาะสมให้บริการกับนักท่องเที่ยว และมีร้านค้าขายของที่ระลึก

1.4 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด ภาพรวมมีศักยภาพระดับปานกลาง เนื่องจากมีสาธารณูปโภคครบถ้วน เช่น ปิมน้ำมัน ไปรษณีย์ ร้าน ซักรีด โรงพยาบาล และธนาคารที่กล่าวมาสอดคล้องกับผลการศึกษา ปรัชญา บุญเดช (2561: 101) ทินวัฒน์ แสงศิลาและเขมณัฐ ภูทองไชย (2563: 194) ระบุว่า มีการให้บริการสาธารณูปโภคอย่าง เหมาะสมเพียงพอ เช่น น้ำประปา ไฟฟ้า นอกจากนี้ แหล่งท่องเที่ยวยังมีร้านอาหาร ร้านค้า และร้าน ขายของที่ระลึกสอดคล้องกับผลการศึกษา สถาวิทย์ สุวรรณรัตน์ และคณะ (2567: 167) กล่าวว่า มี การจัดการร้านค้า โดยเปิดโอกาสให้คนภายในท้องถิ่นเข้ามาดำเนินการประกอบกิจการร้านค้า ใน แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดมีระบบไฟฟ้าพลังงานน้ำขนาดเล็ก Pico-hydropower ไว้ บริการนักท่องเที่ยวไม่หลากหลายกับนักท่องเที่ยวสะท้อนให้เห็นว่าไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา ศรา วุฒิ ใจอดทน (2561: 213) และพระมหาสังคม ขยานนุโท, วัชรมน จันรอง, วินัย ภูมิสุข และปชาบดี แยมสุนทร (2566: 263) ที่กล่าวว่า มีศูนย์การเรียนรู้ และโครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่ เช่น น้ำประปา และไฟฟ้า ควรมีการใช้พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานทดแทน พลังงานสะอาดที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นอกนี้ แหล่งท่องเที่ยวยังมีบริการแบกหาม ถังขยะ จุดทิ้งขยะและห้องน้ำไว้ให้บริการสอดคล้องกับ แนวคิด ธนวิน สุวรรณ (2561: 14-15) Mill and Morrison (1992: 22) กล่าวไว้ว่า แหล่งท่องเที่ยว ต้องมีบริการด้านอื่น ๆ เป็นต้น นอกจากนี้ มีที่พักแรม สัญญาณมือถือ อินเทอร์เน็ตชัดเจนและ ครอบคลุมไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา พระคำผ่าน ปานบุญ (2565: 143) ระบุว่า มีการปรับปรุง

รูปแบบพัฒนาระบบโครงข่ายสัญญาณมือถือ ระบบสัญญาณอินเทอร์เน็ตบนเครือข่ายของมือถือในการสื่อสาร เนื่องจากว่าภายในพื้นที่ยังมีสัญญาณมือถือไม่ดี และสะท้อนให้เห็นว่าสอดคล้องกับผลการศึกษา เพียงกานต์ นามวงศ์ และคณะ (2564: 142) และแนวคิด ปุณยวีร์ วิเศษสุนทรสกุล และชวลีย์ ณ ถลาง (2563: 24-25) ที่ระบุว่า มีการเตรียมความพร้อมไว้สำหรับให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ป้ายแสดงเส้นทาง และชุมชนบ้านหนองหลวงยังไม่มีศูนย์ให้ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวและรายการนำเที่ยวที่ชัดเจนภายในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติคาดคะมิต์ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาคุ่มคำ พัฒสิทธิ์ (2557: 85) Mexay Tornkham (2017: 65-74) พบว่า มีรายการนำเที่ยวที่ชัดเจน จำนวนบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเพียงพอต่อการให้บริการนักท่องเที่ยว มีศูนย์ให้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยว สื่อมีความน่าสนใจและข้อมูลเป็นปัจจุบัน และภาษาที่ใช้ในการสื่อสารมีทั้งภาษาลาว และภาษาอังกฤษ

1.5 ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ภาพรวมมีศักยภาพระดับปานกลาง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติคาดคะมิต์มีกิจกรรมการท่องเที่ยวสอดคล้องกับธรรมชาติและชุมชนสะท้อนให้เห็นว่าสอดคล้องกับ เทิดชาย ช่วยบำรุง (2551: 61-62) กล่าวไว้ว่า การมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยว เช่น กิจกรรมการเดินป่า กิจกรรมการถ่ายรูป กิจกรรมการปลูกป่าหรือกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ ชุมชนบ้านหนองหลวงยังมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้ศึกษาธรรมชาติและเรียนรู้วิถีชีวิตชุมชนไม่สอดคล้องกับแนวคิด ชิตวร ประดิษฐ์รอด (2559: 11) มีการจัดเตรียมผู้ให้ความรู้หรือผู้ดูแลในการทำกิจกรรมการท่องเที่ยวและการเรียนทำอาหารพื้นบ้านร่วมกับชาวบ้านสอดคล้องกับผลการศึกษา เพียงกานต์ นามวงศ์ และคณะ (2564: 142) มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น การเดินป่า ชมพืช ชมน้ำตกสอดคล้องกับผลการศึกษาคุ่มคำ พัฒสิทธิ์ (2557: 87) กล่าวไว้ว่า ชุมชนมีกิจกรรมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น การตัดบาตร เป็นต้น แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติคาดคะมิต์ส่วนมากมีกิจกรรมการท่องเที่ยว ได้แก่ การเดินป่า การชมน้ำตก และการนอนค้างคืนในป่าสอดคล้องกับแนวคิด Pelasol (2012: 57) พบว่า กิจกรรมสำหรับบริการนักท่องเที่ยวที่มีส่วนร่วมในแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ กิจกรรมการเดินป่า กิจกรรมการถ่ายรูป และกิจกรรมโหนสลิง แต่แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติคาดคะมิต์ที่ชาวบ้านหนองหลวงรับผิดชอบนั้นไม่มีกิจกรรมเหล่านั้น แต่กิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นความรับผิดชอบของบริษัท Green discovery จัดขึ้น ประกอบด้วย มีรายการนำเที่ยวที่ชัดเจน กิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลายและมีความน่าสนใจมากในกลุ่มนักท่องเที่ยวทั้งภายในและชาวต่างชาติไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา สถาวิทย์ สุวรรณรัตน์ และคณะ (2567: 167) กล่าวไว้ว่า กิจกรรมการท่องเที่ยวมีการใช้ข้อความในลักษณะการบรรยายที่เน้นเนื้อหามากเกินไปจนนักท่องเที่ยวไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่สื่อคสามหมายนั้นได้

2. วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อวัดระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผลการศึกษาพบว่าระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง ประกอบด้วย ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยว และด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวสะท้อนให้เห็นว่าสอดคล้องกับแนวคิด ธนวิน สุวรรณ (2561: 15) และด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว และด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวสอดคล้องกับแนวคิด พิชราภรณ์ ทวีภิสิกรรม และคณะ (2557: 3) กล่าวไว้ว่า การจัดการแหล่งท่องเที่ยว คือ การควบคุมดูแลการดำเนินงานการจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนและไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติในอนาคต รายละเอียดดังนี้

2.1 ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ ภาพรวมบุคลากรทางการท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง เช่น การเผยแพร่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวผ่านช่องทางสื่อออนไลน์สอดคล้องกับผลการศึกษา ทินวัฒน์ แสงศิลา และเชมณัฐ ภูกองไชย (2563: 195) ที่ระบุว่า หน่วยงานหรือกลุ่มชุมชนเข้ามาดำเนินการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ นอกจากนี้ แหล่งท่องเที่ยวมีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อที่เข้าถึงง่ายสอดคล้องกับผลการศึกษา พระมหาทิวากร ขตติยสิริ และคณะ (2564: 549) พบว่า การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวผ่านสื่อออนไลน์ นอกจากนั้น แหล่งท่องเที่ยวมีการประชาสัมพันธ์ผ่านช่องทางการจัดงานเทศกาล เช่น เทศกาลกาแพเมืองปากซอ การมีส่วนร่วมของชุมชนและบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา และนักแสดง ตลอดจนการสร้างเรื่องราวที่แตกต่างและมีความโดดเด่นสอดคล้องกับผลการศึกษา น้ำฝน ทুমซ่าย และเชมณัฐ ภูกองไชย (2563: 209) ระบุว่า การประชาสัมพันธ์ เป็นการชักจูงให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว การส่งเสริมจัดทำระบบข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว มีรูปภาพและป้ายบอกระยะทางชัดเจน นอกจากนั้น แหล่งท่องเที่ยวมีการประชาสัมพันธ์ที่มีเนื้อหา ความน่าสนใจ และง่ายต่อการจูงใจด้านการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์มีเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ที่มีความรู้ความเข้าใจสามารถสื่อสารได้ทั้งภาษาลาว ภาษาไทย และภาษาอังกฤษได้ในระดับน้อย เนื่องมาจากบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษาไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา พระคำผ่าน ปานบุญ (2565: 143) กล่าวว่า การประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ถึงสถานที่ที่มีความอันตรายภายในแหล่งท่องเที่ยว มีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้วิธีปฐมพยาบาลเบื้องต้น วัชระ กรรณิการ์ และเสาวนารถ เล็กเลอสินธุ์ (2562: 118) จิราพร

พลสิทธิ์ และสุป็น สมสาร (2565: 20) ได้กล่าวว่า มีการให้ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ เช่น ชื่อต้นไม้ สถานที่ และจุดบริการต่าง ๆ

2.2 ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคหบดี ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ การปรับปรุงการจัดการขยะและของเสียภายในแหล่งท่องเที่ยว รวมถึงการสร้างจุดสนใจในแหล่งท่องเที่ยวสะท้อนให้เห็นว่าสอดคล้องกับผลการศึกษา พระมหาทิวากร ขตติยสิริ และคณะ (2564: 549) ที่ระบุว่า มีการปรับปรุงการคมนาคมขนส่ง การบริการนักท่องเที่ยวและการปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้ แหล่งท่องเที่ยวยังมีการปรับปรุงมาตรฐานด้านการบริการ เช่น มาตรฐานด้านที่พัก ร้านอาหาร เครื่องดื่ม และสถานบันเทิงสอดคล้องกับผลการศึกษา จิราพร พลสิทธิ์ และสุป็น สมสาร (2565: 20) ได้กล่าวว่า การสร้างจิตสำนึกและให้การศึกษา รวมถึงมีการสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีภายในแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้ แหล่งท่องเที่ยวมีการปรับปรุงเส้นทางที่เหมาะสม กลมกลืนกับพื้นที่ การคมนาคมขนส่ง ความปลอดภัย การบริการที่ดีและมีความรับผิดชอบสอดคล้องกับผลการศึกษา ทินวัฒน์ แสงศิลา และเชมณัฐ ภูทองไชย (2563: 194) ระบุว่า มีการให้บริการสาธารณสุขแก่แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคหบดีมีการพัฒนาทักษะมัคคุเทศก์ชุมชนก่อนการไปนำเที่ยว ความรู้การนำเที่ยว ระเบียบในการนำเที่ยว และกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา สถาวิทย์ สุวรรณรัตน์ และคณะ (2567: 168) ที่ระบุว่า ยังไม่มีผลในการบังคับใช้ จึงไม่มีรูปแบบในการบริหารที่ชัดเจนในส่วนของบุคลากรซึ่งปฏิบัติงาน

2.3 ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคหบดี ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง เช่น กำหนดข้อห้ามต่าง ๆ และกฎระเบียบที่นักท่องเที่ยวต้องปฏิบัติ เช่น ข้อห้ามการทำลายพืชและทิ้งขยะภายในแหล่งท่องเที่ยวสะท้อนให้เห็นว่าสอดคล้องกับผลการศึกษา พระมหาทิวากร ขตติยสิริ และคณะ (2564: 549) ที่ระบุว่า มีการกำหนดกฎระเบียบร่วมกันของชุมชน โดยนักท่องเที่ยวต้องปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ แหล่งท่องเที่ยวยังมีการกำหนดข้อบังคับด้านการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่ชัดเจน กำหนดเขตพื้นที่สำหรับกิจกรรมและนันทนาการภายในแหล่งท่องเที่ยว สอดคล้องกับผลการศึกษา ทินวัฒน์ แสงศิลา และเชมณัฐ ภูทองไชย (2563: 196) ได้กล่าวว่า การจัดการกิจกรรมสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ นอกจากนี้ การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคหบดีมีความคิดเห็นระดับน้อย ได้แก่ การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังสำหรับผู้กระทำผิด ฝ่าฝืนด้านการลักลอบตัดไม้ ทำลายพืชและสัตว์ป่าและการกำหนดบทลงโทษผู้กระทำผิดกฎระเบียบในการท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยวกล่าวไว้สอดคล้องกับผลการศึกษา น้ำฝน ทุมซ้าย และเชมณัฐ ภูทองไชย (2563: 214) ควรมีการกำหนดกฎเกณฑ์ร่วมกัน อยากรให้ทุกฝ่ายทำงานด้วยความจริงจังเพื่อให้เกิดความมั่นคงและยั่งยืนของแหล่งท่องเที่ยว ตลอดถึง มีการจำกัดเวลาการเข้ามาของนักท่องเที่ยว

เพื่อไม่ให้พื้นที่คู่อัดจนเกินไป นอกนั้น แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດมีการจัดระเบียบร้านค้า ร้านขายของที่ระลึกภายในแหล่งท่องเที่ยวและส่งเสริมความสวยงาม เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และทรัพยากรการในท่องเที่ยวบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อยไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา จิราพร พลสิทธิ์ และสุปัน สมสาร (2565: 21) ที่ระบุว่า ควรให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้นักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่ใกล้เคียง กำกับควบคุมดูแลการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสม สนับสนุนงบประมาณต่าง ๆ ในการให้ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยว

2.4 ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ได้แก่ การสร้างสภาพแวดล้อมภายในแหล่งท่องเที่ยวที่ดี และการปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว เช่น การไม่ทิ้งขยะ ไม่รुक้าเขตหวงห้าม และการวางแผนการปฏิบัติงานตามข้อตกลงในความร่วมมือเพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสอดคล้องกับผลการศึกษา พระมหาทิวากร ขตติยสิริ และคณะ (2564: 548) กล่าวไว้ว่า คนในชุมชนร่วมกันวางแผนงานด้านการ ได้แก่ การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยว ป้ายชี้ทางบริเวณสถานที่แหล่งท่องเที่ยวและการจัดการขยะที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ แหล่งท่องเที่ยวยังกิจกรรมมีการส่งเสริมการปลูกป่าทดแทน และเปิดโอกาสให้ชุมชน นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาความสะอาดภายในแหล่งท่องเที่ยว โดยไม่ทำลายพืชและสัตว์ป่าที่หายาก ตลอดจนการให้ความรู้ด้านผลกระทบต่อพื้นที่ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวสะท้อนให้เห็นว่าสอดคล้องกับผลการศึกษา น้ำฝน ทুমชัย และเชมณัฐ ภูกองไชย (2563: 210) ต้องสร้างจิตสำนึกกับคนในชุมชน ให้ประชาชนเข้ามามีบทบาทในการวางแผนบริหารจัดการหรือมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นร่วมกัน เพื่อให้ความรู้ด้านผลกระทบต่อพื้นที่ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การแบ่งหน้าที่กันตามกำลังความสามารถของตน นอกนี้ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่พัฒนาน้อยและบุคลากรการท่องเที่ยวส่วนมากยังไม่มีความรู้ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเนื่องมาจากระดับการศึกษาและรายได้เฉลี่ยต่อเดือนไม่มาก ด้วยเหตุนี้การนำใช้ผลการวิจัยด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวมาใช้ภายในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ที่บุคลากรการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อยไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา ทินวัฒน์ แสงศิลาและเชมณัฐ ภูกองไชย (2563: 198) ได้กล่าวว่า นำปัญหาความต้องการของชาวบ้านเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวไปบรรจุลงในแผนพัฒนาท้องถิ่นและนำโครงการมาเขียนขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2.5 ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย ได้แก่ ความรู้ความ

เข้าในการประกาศกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ภายในแหล่งท่องเที่ยว ข้อห้ามด้านการรุกรานพื้นที่หรือทำลายทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อมในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว และกฎหมายการคุ้มครองแหล่งท่องเที่ยวของภาครัฐสะท้อนให้เห็นว่าสอดคล้องกับผลการศึกษา พระมหาทิวากร ขตติยสิริ และคณะ (2564: 548) ที่ระบุว่า รูปแบบการส่งเสริม การจัดการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติป่าสงวน และคุ้มครองผืนป่า รั้งกับประชาชนในการบริหารจัดการคุ้มครองและส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้มีรูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ การปลูกฝังจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยว คนในพื้นที่ในการคุ้มครองและรู้จักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การแยกขยะ การคุ้มครองพืช และการออกแบบสิ่งก่อสร้างที่กลมกลืนกับธรรมชาติ เช่น ทางเดินเหมาะสม ที่พักแรม ห้องสุขาภายในแหล่งท่องเที่ยวสอดคล้องกับผลการศึกษา จิราพร พลสิทธิ์ และสุป็น สมสาร (2565: 21) ทินวัฒน์ แสงศิลา และเชมณัฐ ภูกองไชย (2563: 195-196) กล่าวไว้ว่า มีกิจกรรมการสร้างจิตสำนึกให้เกิดความรับผิดชอบ เช่น การอนุรักษ์ธรรมชาติ การลดการทิ้งขยะ และการรุกรานหรือทำลายสิ่งแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้ การส่งเสริมให้ชุมชนมีผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกหรือสินค้าประจำท้องถิ่น และการส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การฟื้นฟูธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมสำหรับชุมชนท้องถิ่น และการจัดสรรพื้นที่ในแหล่งท่องเที่ยวไม่สอดคล้องผลการศึกษา น้ำฝน ทุมซ้าย และเชมณัฐ ภูกองไชย (2563: 211-212) ระบุว่า ควรมีการสนับสนุนให้มีร้านจำหน่ายสินค้า OTOP จากการรวมกลุ่มของชุมชนเนื่องจากยังไม่มีมีการรวมกลุ่มอย่างจริงจัง และควรดำเนินการบริหารจัดการในด้านการวางแผนโดยมีทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนมาร่วมในการวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

2.6 ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคหะมิต ภาพรวมบุคลากรการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อย เนื่องมาจากว่า แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคหะมิตมีการวางแผนสร้างบุคลากรชุมชน ระยะเวลาในการดำเนินการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสม การจัดทำแผนกิจกรรมเพื่อดำเนินงานการพัฒนาแหล่ง และการวางแผนการพัฒนาแหล่ง ที่บุคลากรการท่องเที่ยวมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับน้อยสะท้อนให้เห็นว่าสอดคล้องกับผลการศึกษา พระมหาทิวากร ขตติยสิริ และคณะ (2564: 549) ที่กล่าวว่า การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวควรสร้างองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวให้แก่ชุมชนและคณะกรรมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องในชุมชน ภาครัฐ และเอกชนในการดำเนินการ นอกจากนี้ การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับพื้นที่ และการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวสอดคล้องกับผลการศึกษา จิราพร พลสิทธิ์ และสุป็น สมสาร (2565: 20) ที่ระบุว่า มีการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ทั้งการฝึกอบรมนักท่องเที่ยวก่อนเข้าไปชมแหล่งท่องเที่ยว การเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการประเมินจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาสและภัยคุกคามของแหล่งท่องเที่ยว และการประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ที่บุคลากร

การท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับน้อยที่สุด เนื่องจากมาแหล่งท่องเที่ยวเที่ยวดังกล่าวไม่มีการแบ่งหน้าที่และการจัดการเหตุผล คือ ยังไม่มีแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ชัดเจนสะท้อนให้เห็นว่าสอดคล้องกับผลการศึกษา สถาวริทย์ สุวรรณรัตน์ และคณะ (2563: 168) มีภาระรับผิดชอบจากหน่วยงานในหลาย ๆ ด้านทำให้ไม่มีโอกาสได้ใช้ความรู้ความสามารถในการดูแลและพัฒนาอย่างเต็มความสามารถ ทั้งไม่สอดคล้องกับงานวิจัย วิรุจ กิจนันท์ (2548: 125) กล่าวไว้ว่า การวางแผนให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายทั้งระดับนานาชาติ ระดับภูมิภาค ระดับประเทศ และระดับท้องถิ่น

3. วัตถุประสงค์ที่ 3 แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

เนื่องมาจากการนำสององค์ประกอบความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยว ได้แก่ ความคิดเห็นที่มีต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว และความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก ดังนั้น ควรกำหนดแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต ได้แก่ 1) การจัดทำแผนการดำเนินงานด้านพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 2) จัดทำแผนด้านการพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 3) การจัดทำแผนการใช้ประโยชน์พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว 4) การออกใบอนุญาตการดำเนินการท่องเที่ยวให้ผู้ประกอบการ 5) กำหนดมาตรฐานและกฎระเบียบการท่องเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว และ 6) จัดทำแผนด้านการตลาดการท่องเที่ยวและแผนการสร้างบุคลากรท่องเที่ยวเพื่อเป็นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ สร้างศูนย์บริการข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว โปรมแกรมการท่องเที่ยว และจัดทำแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในอนาคตสะท้อนให้เห็นว่าไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา พระมหาสังคม ชยานนุโ, วัชรมน จันรอง, วินัย ภูมิสุข และปชาบดี แยมสุนทร (2566: 263-264) พบว่า ควรสร้างการมีส่วนร่วมให้คนในชุมชนเข้ามาช่วยงานแหล่งท่องเที่ยวให้มีความสะอาดร่มรื่น และร่วมกันกำหนดทิศทางการพัฒนาให้มีความก้าวหน้าเหมาะสมเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว การวางระบบการบริหารจัดการพื้นที่เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว และมีบุคลากร มีคฤเทศก์ที่คอยให้ความรู้และแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวและสร้างองค์ความรู้และมีจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิด เสกสรรค์ ยงวณิชย์, (2535: 8-9) กล่าวไว้ว่า 1) ให้การศึกษาและสนับสนุนการอนุรักษ์สถานที่ที่มีความสวยงามตามธรรมชาติ ที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมให้คงสภาพความสวยงามอยู่ตลอดไป 2) ควรดำเนินการทำนุบำรุงรักษาสถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องเพื่อความสวยงาม ทรงคุณค่า สามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว 3) ควรมีการจัดทำเป็นแผนพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่งทั้งระยะสั้นและระยะยาว โดยอาศัยความร่วมมือและประสานงานกับหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องรวมทั้งความร่วมมือของภาครัฐ และเอกชน 4) ควรพัฒนาโครงสร้าง

พื้นฐาน 5) ปรับปรุงเส้นทางคมนาคมโดยเฉพาะทางรถยนต์ให้ได้มาตรฐานเพื่ออำนวยความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างสะดวกสบาย เป็นต้น 6) ปรับปรุงและอำนวยความสะดวกในการบริการเกี่ยวกับการคมนาคมขนส่ง เช่น การจัดระบบการจราจร เครื่องหมายสัญญาณจราจร เป็นต้น 7) ปรับปรุงสนามบินและสนับสนุนจัดบริการสายการบินระหว่างจังหวัดใกล้เคียง และระหว่างนครหลวง 8) ปรับปรุงและสนับสนุนเส้นทางคมนาคมทางบกหรือทางทะเลให้มีความสะดวกและปลอดภัย 9) ปรับปรุงและเพิ่มขีดความสามารถในการบริการด้านสื่อสารโทรคมนาคมรูปแบบต่าง ๆ อย่างเพียงพอและทั่วถึง เช่น โทรศัพท์ เป็นต้น 10) การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก 11) ส่งเสริมการลงทุนด้านกิจการโรงแรมที่พักให้ได้มาตรฐาน ตลอดจนสถานบริการธุรกิจบันเทิงต่าง ๆ 12) ยกระดับมาตรฐานร้านค้า ร้านอาหารในชุมชนเมือง และแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพและราคาที่ยุติธรรม โดยส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชน 13) เพิ่มประสิทธิภาพการกำหนดมาตรการป้องกันรักษาความปลอดภัยแก่ชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวทั้งภายในและชาวต่างชาติ 14) การพัฒนากิจกรรมและการประชาสัมพันธ์ 15) การส่งเสริมการจัดกิจกรรมประกอบการท่องเที่ยว เช่น การจัดกีฬาทางน้ำ กิจกรรมค่ายพักแรมแก่นักท่องเที่ยว นิสิต นักศึกษา เป็นต้น 16) ส่งเสริมอุตสาหกรรมหัตถกรรมในครัวเรือนเพื่อผลิตเป็นของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมืองต่าง ๆ 17) พื้นฟู ปรับปรุง ส่งเสริมการจัดเทศกาลงานประเพณีต่าง ๆ ของท้องถิ่นเพื่อสะท้อนให้เห็นขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิม ความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่นเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว และ 18) จัดตั้งศูนย์กลางการเผยแพร่ข่าวสารการท่องเที่ยว เพื่อกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจ และเดินทางไปท่องเที่ยว นอกจากนี้ แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคคมืด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก รายละเอียดดังนี้

3.1 ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคคมืด ควรมีการกำหนดแผนการดำเนินงานการพัฒนาในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว การสร้างป้ายประกาศกฎระเบียบข้อบังคับในแหล่งท่องเที่ยวสะท้อนให้เห็นว่าสอดคล้องกับผลการศึกษา พระมหาสังคม ชยานนุโท, วัชรมน จันรอง, วินัย ภูมิสุข และปชาบดี แยมสุนทร (2566: 264) การพัฒนาเส้นทาง ดัดตั้งป้ายชี้ทางป้ายแนะนำหรือป้ายเตือนแหล่งท่องเที่ยวในทุก ๆ พื้นที่ นอกจากนี้ มีการจัดฝึกอบรมกลุ่มชุมชน ปลุกจิตสำนึกการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวและทรัพยากรธรรมชาติ และสร้างหน่วยงานส่งเสริมผลิตภัณฑ์หรือสินค้าประจำท้องถิ่นมีเพียงผลิตภัณฑ์กาแฟเท่านั้นไม่สอดคล้องกับแนวคิด Zeppel (2006) ชินีเพ็ญ มะลิสวรรณ, อีสมาแอ ยิมะแซ, ชฎาภรณ์ สวนแสน, ภาววิณี ต่วนมุดอ, สาธิตา แก้วเหล็ก และไซพีร์ หะยิยู ซ๊ะ (2562: 4-7) ที่ระบุว่า ประชาชนในท้องถิ่นควรได้รับการส่งเสริมสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชนพัฒนาทักษะความรู้ในการสร้างสรรค์และผลิตสื่อทางการท่องเที่ยว เสริมสร้างจิตสำนึกทางนิเวศวิทยาและการศึกษาด้านนิเวศวิทยา (Seba, 2012) นอกจากนั้น การท่องเที่ยวในพื้นที่ยังไม่ระบุด้านยานพาหนะด้านการเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว ความปลอดภัยสูง และ

สร้างสถานที่จอดรถให้เพียงพอหรือสาธารณูปโภคที่พร้อมใช้งานให้เพียงพอเหตุผลเพราะว่าแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดยังไม่มีกำหนดมาตรฐานและกฎระเบียบการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่เขตเจนกล่าวไว้สอดคล้องกับผลการศึกษา น้ำฝน ทุมซัย และเขมณัฐ ฎุกองไซ (2563: 208) ไม่มีความพร้อมในเรื่องของโครงสร้างพื้นฐาน ความพร้อมของชุมชนท้องถิ่น ความพร้อมในเรื่องการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว เช่น ด้านงบประมาณ อุปกรณ์ การวางแผน การสนับสนุนเจ้าหน้าที่เข้ามาช่วยเหลือในการบริการจัดการ และสะท้อนให้เห็นว่าไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา ทินวัฒน์ แสงศิลา และเขมณัฐ ฎุกองไซ (2563: 208) ที่ระบุว่า สภาพการบริหารจัดการที่มีความสำคัญมากที่สุด เช่น การดำเนินการแก้ไขปัญหากรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน หรือเส้นทางชำรุด เป็นต้น

3.2 ด้านการส่งเสริมดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด ควรกำหนดแผนด้านการพัฒนาพื้นที่ การเผยแพร่ผลกระทบของแหล่งท่องเที่ยวต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกล่าวไว้ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา พระมหาสังคม ชยานนุโท, วัชรมน จันรอง, วินัย ภูมิสุข และปชาบดี แยมสุนทร (2566: 264) ควรมีการวางระบบการบริหารจัดการพื้นที่เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวและแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยว นอกจากนี้ การส่งเสริมการปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ ส่งเสริมการปลูกป่าทดแทน เปิดโอกาสให้มีการศึกษาธรรมชาติ เช่น พืชและสัตว์ป่าที่หายากในแหล่งท่องเที่ยวสอดคล้องกับผลการศึกษา ทินวัฒน์ แสงศิลา และเขมณัฐ ฎุกองไซ (2563: 198) กล่าวไว้ว่า การจัดกิจกรรมสร้างจิตสำนึกให้กับนักท่องเที่ยว กิจกรรมอนุรักษ์ธรรมชาติ การปลูกป่าเพื่อให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ทั้งการสร้างศูนย์บริการข้อมูลข่าวสารหรือโปรแกรมกิจกรรมการท่องเที่ยวเพื่อให้พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวได้รับการคุ้มครองอย่างยั่งยืนสะท้อนให้เห็นว่าสอดคล้องกับผลการศึกษา นิธิศ อิมสมบัติ (2553) Zeppel (2006) กล่าวไว้ว่า เพื่อลดผลกระทบทางการท่องเที่ยว และการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต้องมีการพัฒนาปรับปรุงและรักษาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความอุดมสมบูรณ์ในทรัพยากรทางธรรมชาติอยู่เสมอ

3.3 ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด ควรมีการกำหนดแผนการนำใช้ประโยชน์พื้นที่ท่องเที่ยว การประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว เปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว มีแผนการสร้างและพัฒนาบุคลากรชุมชน แผนการจํานวนนักท่องเที่ยวกล่าวไว้สอดคล้องกับผลการศึกษา พระมหาสังคม ชยานนุโท, วัชรมน จันรอง, วินัย ภูมิสุข และปชาบดี แยมสุนทร (2566: 263) การส่งเสริมให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในทุกมิติ ทั้งในเรื่องของการเสนอแนวคิด การสร้างการรับรู้ด้านการท่องเที่ยว การสร้างรายได้และการอนุรักษ์เพื่อประโยชน์ในภาพรวมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ กิจกรรมการท่องเที่ยว และฝึกอบรมนักท่องเที่ยวก่อนเข้าแหล่งท่องเที่ยว สร้างศูนย์บริการข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิดเป็นพื้นที่อุทยานแห่งชาติดงหัวสาวสอดคล้อง

กับแนวคิด Zeppel (2006) Seba (2012) และพัชรรัตน์ ทารไชย (2552) กล่าวไว้ว่า ควรให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการวางแผน และการติดตามประเมินผลแหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้น

3.4 ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคเคมีด ควรออกใบอนุญาตการท่องเที่ยวให้ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว สร้างทักษะมัคคุเทศก์ กำหนดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ประชาชนมีส่วนร่วมให้มากขึ้นกล่าวไว้สอดคล้องกับแนวคิด Zeppel (2006) Seba (2012) ที่ระบุว่า การสนับสนุนจากรัฐบาลหรือองค์กรที่ไม่ขึ้นกับรัฐบาลในการฝึกอบรมการท่องเที่ยวสำหรับคนในชุมชนให้ความรู้แก่ผู้จัดการด้านการท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างแท้จริงและเสริมสร้างความรู้ด้านนิเวศวิทยาเพื่อให้เกิดการปกป้องระบบนิเวศที่ดี และหน่วยงานภาครัฐให้คำแนะนำปรึกษาและถ่ายทอดความรู้ให้ชุมชน มีทักษะในการบริการที่ดี และมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ห้องน้ำ ที่จอดรถ สัญญาณโทรศัพท์ เป็นต้น (น้ำฝน ทุมซ่าย และเขมณัฐ ภูทองไชย, 2563: 212)

3.5 ด้านการจัดการกฎระเบียบภายในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคเคมีด ควรมีการกำหนดมาตรฐานการท่องเที่ยวและกฎระเบียบในการท่องเที่ยว มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง รวมถึงมาตรฐานด้านราคาที่พักแรมและการบริการที่เหมาะสมกล่าวไว้สอดคล้องกับแนวคิด Zeppel (2006) Seba (2012) ที่ระบุว่า ภาครัฐควรจัดระเบียบเพื่อปกป้องทรัพยากรอย่างเข้มงวดด้านสิ่งก่อสร้างภายในแหล่งท่องเที่ยว และการดำเนินการตามแนวทางที่คณะกรรมการ การกำหนดโดยกฎระเบียบที่บังคับใช้ในกลุ่มผู้ประกอบการ ร้านค้า ร้านอาหาร (ทินวัฒน์ แสงศิลา และเขมณัฐ ภูทองไชย, 2563: 198)

3.6 ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคเคมีด ควรมีการส่งเสริมด้านการตลาดการท่องเที่ยวโดยให้ประชาชนมีส่วนร่วม กำหนดเนื้อหาการประชาสัมพันธ์ให้สอดคล้องกับแผนการพัฒนา นโยบายและทิศทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ภาครัฐบาลได้กำหนดไว้สะท้อนให้เห็นว่าสอดคล้องกับผลการศึกษา ญัฐธัญญ์ อิมใจจิตต์ (2564: 71) มีการนำเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ตเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการแสดงในรูปแบบ เช่น ระบบ (scan QR code) ป้ายที่ติดตั้งไว้เพื่อทราบข้อมูลทั้งหมดได้ในทันที นอกจากนี้ Zeppel (2006) ที่ระบุว่า การท่องเที่ยวเป็นนโยบายของภาครัฐที่สนับสนุนการท่องเที่ยวโดยชุมชนและผลประโยชน์เป็นเกณฑ์สำคัญ ที่กล่าวมายังสอดคล้องกับผลการศึกษา กฤษณ์ โคตรสมบัติ (2553) ที่ระบุว่า ควรพัฒนาระบบการประชาสัมพันธ์ให้ทั่วถึง และช่วยกันประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวผ่านทางวิทยุและโลกออนไลน์ (ทินวัฒน์ แสงศิลา และเขมณัฐ ภูทองไชย, 2563: 197) และปัสมี บาฮี, นูริฮัน เจะนอ, อาณีรา สะมาแห, นิซากินะห์ สาเม้าะ, อัสวานี กือนางอ วรารุณี วรานันตกุล, เจนดา แก้วไผ่ และอรรวรรณ วรานันตกุล (2564: 11) กล่าวไว้ว่า ขาดการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงรุก ทำแหล่งท่องเที่ยวยังไม่เป็นที่รู้จักของคนทั้งภายในและภายนอก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ผลจากการศึกษาเรื่อง แนวทางทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสักอย่างมีส่วนร่วม ประกอบด้วย ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต ภาพรวมมีศักยภาพระดับปานกลาง และความคิดเห็นของบุคลากรทางการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวงที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต ภาพรวมบุคลากรมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง ดังนั้น บุคลากรแผนกแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวสามารถนำผลการศึกษาที่ได้ค้นพบครั้งนี้ไปปรับใช้ด้านการบริหารจัดการ ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจมากขึ้น ดังนั้น จึงได้ให้ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษาในครั้งนี้ ดังนี้

1.1 แผนกแถลงข่าว วัฒนธรรม และการท่องเที่ยว ควรมีแผนการดำเนินงานการพัฒนาในพื้นที่ การวางแผนนำใช้พื้นที่ การออกไปอนุญาตการท่องเที่ยวให้ผู้ประกอบการ และการกำหนดมาตรฐานและกฎระเบียบในการท่องเที่ยว หรือมีการเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการประเมินภัยคุกคามในแหล่งท่องเที่ยว และการประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

1.2 แผนกแถลงข่าววัฒนธรรม และการท่องเที่ยว ควรมีนโยบายการส่งเสริมด้านการตลาดการท่องเที่ยว นโยบายการสร้างบุคลากรทางท่องเที่ยวชุมชนให้มีความรู้ความเข้าใจเหมาะสมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

1.3 แผนกแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว ควรมีหน่วยงานคณะกรรมการหรือการสนับสนุนด้านทุน และการส่งเสริมด้านผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว

2. ข้อเสนอแนะระดับปฏิบัติการ

ผลจากการศึกษาในครั้งนี้ หัวหน้าแผนกแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว และองค์การปกครองบ้าน ควรนำผลการศึกษาครั้งนี้ไปปรับใช้ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสม ดังนี้

2.1 นำผลการศึกษาที่ได้ค้นพบในครั้งนี้ไปปรับใช้ หรือจัดการประชุมในการวางแผนการจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ ส่งเสริมบุคลากรท่องเที่ยวให้มีความรู้ความเข้าใจด้านการท่องเที่ยวให้มากที่สุด

2.2 กำหนดการวางแผนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม ความยั่งยืน และสอดคล้องกับความต้องการของชุมชนให้มากที่สุด

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ควรดำเนินการดังนี้

3.1 ศึกษารูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติแบบชุมชนมีส่วนร่วม บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

3.2 ศึกษาการสร้างเครือข่ายธุรกิจการท่องเที่ยวทางธรรมชาติแบบชุมชนมีส่วนร่วม บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

3.3 ศึกษาการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติแบบชุมชนมีส่วนร่วม บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

บรรณานุกรม

- กรมการท่องเที่ยว กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว สปป. ลาว. 2564. **บทรายงานสถิติการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 2564.** นครหลวงเวียงจันทน์: กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว.
- กรมการท่องเที่ยวไทย. ม.ป.ป. **คู่มือพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวในชุมชน.** กรุงเทพฯ: บริษัทปาร์ตี้บูมจำกัด.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2557. **คู่มือการประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ.** สำนักงานกิจการ: โรงพิมพ์สงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์.
- กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว สปป. ลาว. 2564. **แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สำหรับปี พ.ศ. 2564-2568.** นครหลวงเวียงจันทน์: กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว.
- กัลยา สว่างคง. 2558. **การสำรวจศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติในจังหวัดสระบุรี.** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- กุลวดี ละม้ายเงิน. 2552. **ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- เกศรินทร์ ไกรยาประเสริฐ และปัทมทิญา สิงห์คราม. 2564. ปัจจัยที่มีต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนันทนาการ สวนนงนุชพัทยา จังหวัดชลบุรี. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ, 13(3), 117-129.**
- คัชพล จันเพชร. 2564. การพัฒนาแนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสุโขทัย. **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง, 10(2), 11-24.**
- คำวิเศษ เพ็งวันสุวรรณ, ณรงค์ฤทธิ์ โสภาก และอุทัย โคตรดก. 2561. แนวทางการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้เขตป่าสงวนแห่งชาติดงหัวสาวพื้นที่บ้านน้ำพาก เมืองปทุมพร แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. **วารสารวิชาการการจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรม, 5(ฉบับพิเศษ), 31-40.**
- จันปะเส็ด ไชยะปัด. 2561. **ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติด้านหนองหลวง บ้านหนองหลวง เมืองปากช่อง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.** วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- จิราพร พลสิทธิ์ และสุปิ่น สมสาร. 2565. การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ภูพานน้อย อำเภอเมืองจังหวัดหนองบัวลำภู. **วารสารสังคมศาสตร์ปัญญาพัฒนา, 4(4), 15-26.**

- ชำนาญ ฌ สงขลา. 2540. การจัดตั้งองค์กรกลางด้านการพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยว. **วารสารมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์**, 33(2), 185-196.
- ชูสิทธิ์ ชูชาติ. 2546. **อุตสาหกรรมท่องเที่ยว**. เชียงใหม่: ลานนาการพิมพ์.
- ณัฐพัชร์ ล้อประดิษฐ์พงษ์. 2546. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน: แนวทางสำหรับประเทศไทย. **วารสารมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**, 25(2), 49-62.
- ตุ้มคำ พัฒสิทธิ์. 2557. **ศักยภาพในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- ทินวัฒน์ แสงศิลา และเชมณัฐ ภูกองไชย. 2563. แนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวหาดสวนหิน บ้านดงคำโพธิ์ ตำบลปลาไหล อำเภวาริชภูมิ จังหวัดสกลนคร. **วารสารปัญญาปณิธาน**, 5(1), 189-202.
- เทิดชาย ช่วยบำรุง. 2551. **การจัดการแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธนวิน สุวรรณ. 2561. **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวในหน่วยงานทหาร Cowboy Army Riding Club อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- นริศราส ชนเสาวภาคย์. 2545. **การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นายกรัฐมนตรี สปป. ลาว. 2564. **ดำริสว่าด้วยการสร้างตั้งอุทยานแห่งชาติดงหัวสาว**. ฉบับเลขที่ 268/นย ที่นครหลวงเวียงจันทน์ สปป. ลาว ลงวันที่ 30 มีนาคม 2564. นครหลวงเวียงจันทน์: รัฐบาล สปป. ลาว.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. 2548. **การวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน**. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- _____. 2549. **การพัฒนาและการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือท่องเที่ยวไทย.
- ไบเฟิร์น วงษ์บัวงาม และमुखस्ता พูลสวัสดิ์. 2556. **การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรโครงการที่ได้รับรางวัลจากการประกวดผลงานตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงภาคเกษตรในเขตกรุงเทพและปริมณฑล**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- ประชิด สกฤษณ์พัฒน์, วิมล จิโรจพันธ์ และอุดม เขยกิจวงศ์. 2548. **การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แสงดาว.

- ปรัชญา บุญเดช. 2561. **แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ คณะการจัดการท่องเที่ยว.
- บุญยวีร์ วิเศษสุนทรสกุล และชวลีย์ ณ ถกลาง. 2563. **แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชน จังหวัดนครราชสีมา**. วารสารการวิจัยการบริหารการพัฒนา, 10(3), 22-33.
- แผนกการส่งเสริมการลงทุน กระทรวงแผนการ และการลงทุน สปป. ลาว. 2564. **รายงานการศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับการปฏิบัติการดำเนินธุรกิจเพื่อมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมหรือ CSR ของแผนกการท่องเที่ยวใน สปป. ลาว**. นครหลวงเวียงจันทน์: Poverty Environment Action for Sustainable Development Goals (PEA).
- แผนกพัฒนาการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก สปป. ลาว. 2564. **แผนการอนุรักษ์และปกป้องมรดกทางธรรมชาติวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์เพื่อการท่องเที่ยวแขวงจำปาสักสำหรับปี ค.ศ. 2559-2568**. แขวงจำปาสัก: แผนกพัฒนาการท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก.
- พระคำผ่าน ปานบุญ. 2565. **การจัดการแหล่งท่องเที่ยวปราสาทหินวัดพู เมืองจำปาสัก แขวงจำปาสัก ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว**. วารสาร มจร. การพัฒนาสังคม, 7(2), 109-125.
- พระมหาทิวากร ขตติยสิริ. 2560. **การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของตำบลเมืองเก่า อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาทิวากร ขตติย และทิพาภรณ์ เยสุวรรณ์. 2564. **การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของตำบลเมืองเก่าอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่**. Journal of SaengKhomKham Buddhist Studies, 6(3), 541-557.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2556. **ระเบียบวิธีวิจัยด้านการท่องเที่ยวและโรงแรม**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พะยอม ธรรมบุตร. 2549. **การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชราภรณ์ ทวีสิริกรรม และคณะ. 2557. **คู่มือการประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทถ้ำ**. กรมการท่องเที่ยว กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์.
- พูนเงิน ป่ออุ่นวง. 2551. **ศักยภาพด้านการท่องเที่ยว ณ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

- เพียงกานต์ นามวงศ์, ไพโรจน์ ไชยเมืองชื่น และศิริขวัญ ปัญญาเรียน. 2564. แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภาคพิเศษของชุมชนผู้ปลูกกาแฟ ตำบลแจ้ซ้อ อำเภอมืองปานจังหวัดลำปาง. *วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง*, 10(1), 137-151.
- ไพศาล อนุตรานุสรณ์, กนก พานทอง และพูลพงษ์ สุขสว่าง. 2561. การพัฒนาระบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ. *วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร*, 10(2), 210-218.
- ภณสิทธิ์ อ้นยะ. 2563. การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชนโดยกระบวนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว. *Journal of Humanities and Social Sciences Thonburi University*, 14(2), 45-53.
- ยุทธการ ไวยอาภา. 2564a. *การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม*. มหาวิทยาลัยแม่โจ้: หจก. ฌรัฐพลการพิมพ์.
- _____. 2564b. *การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการ*. มหาวิทยาลัยแม่โจ้: หจก. ฌรัฐพลการพิมพ์.
- รัฐบาล สปป. ลาว. 2562. *คำริสว่าด้วยการรับรองและประกาศใช้ยุทธศาสตร์การเติบโตสีเขียวแห่งชาติของ สปป. ลาว ถึงปี 2030*. ฉบับเลขที่ 20/ลป ที่นครหลวงเวียงจันทน์ วันที่ 31 01 2019. นครหลวงเวียงจันทน์: รัฐบาลลาว.
- วัชระ กรรณิการ์ และเสาวนารถ เล็กเลอสินธุ์. 2562. การประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดตรัง. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยราชพฤกษ์*, 5(1), 114-126.
- วันทกาญจน์ สีมารุฤทธิ์. 2561. *การพัฒนาหลักสูตรพัฒนาบุคลากรของธุรกิจนำเที่ยวตามมาตรฐานสมรรถนะร่วมวิชาชีพสำหรับการท่องเที่ยวอาเซียนเพื่อรองรับการบูรณาการของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยพะเยา.
- วาณี สัมพันธ์รักษ์ และชิตชนก พุทธประเสริฐ. 2543. *การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิภา ศรีระทุ. 2551. *การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศบนพื้นฐานทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม*. *วารสารการท่องเที่ยวไทย*, 3(3), 57-70.
- ศราวุฒิ ใจอดทน. 2561. *แนวทางการพัฒนากายภาพแหล่งทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติกรณีศึกษาป่าชุมชนเขาสามสิบส่างและเขาเขียว จังหวัดนครราชสีมา*. *วารสารวิชาการคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สจล*, 27(2561), 109-112.

- ศิริจรรยา ประพุดติกิจ. 2553. **การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดตราด เพื่อจัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สถาบันดำรงราชานุภาพ. 2542. **การท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม.** กรุงเทพฯ: สถาบันดำรงราชานุภาพ.
- สภาแห่งชาติ แห่ง สปป ลาว. 2556. **กฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว (ฉบับปรับปรุง).** ฉบับเลขที่ 32/สภช ที่ นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 กรกฎาคม 2556. นครหลวงเวียงจันทน์: สภาแห่งชาติ.
- สมชาย วรกิจเกษมสกุล. 2554. **ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.** อุตรธานี: อักษรศิลป์การพิมพ์.
- สังเวียน นิ่มนวล. 2018. **การพัฒนาสมรรถนะหลักที่มีผลต่อความก้าวหน้าด้านอาชีพของบุคลากร การท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยว กระทรวงกลาโหม วัฒนธรรม และท่องเที่ยว สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- สำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอง. 2566. **บทรายงานของสำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอง.** สำนักงานแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอง.
- สำนักพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยว. 2562. **แนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว.** กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว.
- องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติลาว. 2550. **เอกสารค้นคว้าผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของการค้าเสรีใน แขนงการท่องเที่ยวในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.** นครหลวงเวียงจันทน์: องค์การสากลเพื่อการพัฒนาแบบยั่งยืน.
- อนุชาติ พวงสำลี และอรทัย อาจอ่ำ. 2539. **การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน. วารสาร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 32(4), 309-320.**
- Albrecht, K. 1990. **Service within: solving the middle management leadership crisis.** Homewood, Ill.: Dow Jones-Irwin.
- Brian, Boniface, Chris, Cooper & Robyn, Cooper. 2020. **World wide Destinations: The Geography of Travel and Tourism.** 8th. London: Routledge.
- Buhalis, D. 2000. **Marketing the competitive destination of the future. Tourism Management, 21(1), 97-116.**

- Burkart, A. J. & Medlik, S. 1986. **Tourism: past, present and future**. 2nd repr. London: Heinemann.
- Collier, A & Harraway, S. 1997. **Tourism Industry Principles of Tourism**. Auckland: Longman Paul Ltd.
- Lee, Jongkyu, Kim, Daeho, Nguyen, Manh Ha, Bae, Young Jun & Manilak, Philaxay. 2021. A checklist of mushrooms of Dong Hua Sao national biodiversity conservation area (DHSNBCA) of Lao-PDR. **Journal of Forest and Environmental Science**, 37(2), 163–167.
- Mexay Tornkham. 2560. **Potential Development for Natural Attraction Tourism in Thakhek District, Khammoune Province, Lao People's Democratic Republic**. Master of Arts in Tourism Development. Maejo University.
- Mill, Robert Christie & Morrison, Alastair M. 1992. **The tourism system: an introductory text**. 2nd. Englewood Cliffs N.J.: Prentice-Hall.
- Noyori, Wataru, Komada, Natsuki, Souladeth, Phetlasy & Tagane, Shuichiro. 2022. *Camchaya bolavenensis* (Asteraceae: Vernonieae), a new species from Bolaven Plateau, southern Laos. **Phytotaxa**, 536(1), 1-6.
- Pelasol, J. 2012. Assessing the Potentials of Natural Tourism Destinations: The Case of La Union Botanical Garden. **IAMURE International Journal of Ecology and Conservation**, 3(1), 1-15.
- Sharron, Dickman. 1997. **Tourism: An Introductory Text (3rd ed.)**. Sydney: Hodder Headline.
- World Bank. 2019a. **Developing Nature Based Tourism as a Strategic Sector for Green Growth in Lao PDR**. Vientiane: World Bank in Laos.
- _____. 2019b. **Lao Biodiversity A Priority for Resilient Green Growth**. Vientiane: World Bank in Laos.
- World Tourism Organization and United Nations Development Programme (UNWTO). 2017. **Tourism and the Sustainable Development Goals Journey to 2030**. Madrid Spain: World Tourism Organization.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม

(ชุดแบบสอบถาม)

การวิจัยเรื่อง “แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว”

คำชี้แจง: แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยประกอบการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาปริญญาโท โดยข้อมูลการตอบแบบสอบถามของท่านจะถูกเก็บเป็นความลับและนำไปใช้ประโยชน์สำหรับการศึกษาวิจัยเท่านั้น

แบบสอบถามประกอบด้วย 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคม

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

Mr. Sengdaeth Touysimeuang

(แสงแดด ต๋วยสีเมือง)

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
คณะพัฒนาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ประเทศไทย

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคมทั้งหมด

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ในช่องสี่เหลี่ยม ที่ท่านเห็นว่าตรงกับความเป็นจริง

มากที่สุด

1. เพศ: 1. ชาย 2. หญิง
2. อายุ: 1. 20 ปี 2. 21 – 30 ปี
 3. 31 – 40 ปี 4. 41 – 50 ปี
 5. 51 – 60 ปี 6. 61 ปี ขึ้นไป
3. สถานภาพ: 1. โสด 2. สมรส
 3. หย่าร้าง 4. หม้าย
4. สถานภาพครัวเรือน: 1. หัวหน้าครัวเรือน 2. สมาชิกครัวเรือน
5. ระดับการศึกษา: 1. ประถมศึกษา 2. มัธยมศึกษาตอนต้น
 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย 4. อนุปริญญา
 5. ปริญญาตรี 6. สูงกว่าปริญญาตรี
 7. อื่นๆ
6. อาชีพ: 1. เกษตร 2. รับจ้าง
 3. ค้าขาย 4. รับราชการ
 5. พนักงานรัฐวิสาหกิจ 6. พนักงานบริษัท
 7. ธุรกิจส่วนตัว 8. อื่นๆ
7. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน:
 1. 3,000 บาท 2. 3,001 – 7,000 บาท
 3. 7,001 - 11,000 บาท 4. 11,001 – 15,000 บาท
 5. มากกว่า 15,000 บาท
8. ระยะเวลาที่อยู่ในพื้นที่:
 1. ต่ำกว่า 10 ปี 2. 10-20 ปี
 3. 21-31 ปี 4. 32 ปีขึ้นไป
9. จำนวนสมาชิกครัวเรือน:
 1. 3-6 คน/ครัวเรือน 2. 7-10 คน/ครัวเรือน
 3. 11 คนขึ้นไป/ครัวเรือน

ตอนที่ 2 ข้อมูลระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคัมภีร์ บ้านหนองหลวง เมืองปาก
 ของ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

คำชี้แจง: ให้ท่านเลือกระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามระดับ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

คำตอบกำหนดตามมาตราส่วนการวัด 5 ระดับเรียงค่าคะแนนตามค่าความคิดเห็นต่อระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามระดับจากสูงที่สุดไปหาต่ำที่สุด ดังนี้

ค่าคะแนน 5 = ความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวระดับสูงที่สุด

ค่าคะแนน 4 = ความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวระดับสูง

ค่าคะแนน 3 = ความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวระดับปานกลาง

ค่าคะแนน 2 = ความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวระดับต่ำ

ค่าคะแนน 1 = ความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวระดับต่ำที่สุด

ระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามระดับ	ความคิดเห็นต่อระดับ				
	ศักยภาพ				
	5	4	3	2	1
1. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (accessibility)					
1.1 แหล่งท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก					
1.2 แหล่งท่องเที่ยวมีสถานที่จอดรถเพียงพอ					
1.3 ถนนหนทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เช่น ใช้รถยนต์ เดินเท้าได้ เป็นต้น					
1.4 แหล่งท่องเที่ยวมีป้ายบอกเส้นทางอย่างชัดเจน เข้าใจง่าย					
1.5 แหล่งท่องเที่ยวมีความปลอดภัยของเส้นทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว					
1.6 แหล่งท่องเที่ยวมีรถยนต์โดยสารประจำทางให้บริการ					
1.7 ระยะทางในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม					
1.8 เวลาในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม					
1.9 ค่าใช้จ่ายในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม					

ระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ	ความคิดเห็นต่อระดับ ศักยภาพ				
	5	4	3	2	1
2. ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity)					
2.1 มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีความน่าสนใจและสร้างสรรค์					
2.2 มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้ศึกษาและเรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน					
2.3 มีกิจกรรมการท่องเที่ยวสอดคล้องกับธรรมชาติและชุมชน					
2.4 มีกิจกรรมการเรียนรู้ทำอาหารที่บ้านร่วมชาวบ้าน					
2.5 มีผู้ให้ความรู้หรือผู้ดูแลในการทำกิจกรรมการท่องเที่ยว					
2.6 มีกิจกรรมศึกษาธรรมชาติที่หลากหลาย เช่น เดินป่าชมทุ่งดอกไม้ การตั้งแคมป์ การชมพืช ชมน้ำตก เป็นต้น					
2.7 มีกิจกรรมทางวัฒนธรรม เช่น การตักบาตร เป็นต้น					
2.8 มีโปรแกรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย					
2.9 มีบริษัทให้บริการกิจกรรมท่องเที่ยว เช่น บริษัท Green discovery เป็นต้น					
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity)					
3.1 มีที่พักแรมเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว					
3.2 มีระบบไฟฟ้า (พลังงานน้ำขนาดเล็ก: Pico-hydropower) ไว้บริการนักท่องเที่ยว					
3.3 มีบริการแบกหามเตรียมไว้สำหรับนักท่องเที่ยว					
3.4 มีห้องน้ำไว้ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ					
3.5 แหล่งท่องเที่ยวมีถังขยะ/จุดทิ้งขยะที่เพียงพอ					
3.6 มีสัญญาณมือถือ หรืออินเทอร์เน็ตชัดเจนและครอบคลุม					
3.7 มีร้านอาหาร ร้านค้าและร้านขายของที่ระลึกเพียงพอ					
3.8 มีสาธารณูปโภคอื่น ๆ อย่างครบถ้วน เช่น ปั้มน้ำมัน ไปรษณีย์ ร้านซักรีด โรงพยาบาล และธนาคารให้บริการเพียงพอ					
3.9 มีศูนย์ให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว					

ระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามคະມິດ	ความคิดเห็นต่อระดับ ศักยภาพ				
	5	4	3	2	1
4. ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction)					
4.1 แหล่งท่องเที่ยวมีความสมบูรณ์ของพื้นที่ป่าไม้ พืชพันธุ์และสัตว์ป่า					
4.2 แหล่งท่องเที่ยวมีทัศนียภาพทางธรรมชาติ ป่าไม้และน้ำตกที่สวยงาม					
4.3 แหล่งท่องเที่ยวมีลักษณะโดดเด่นที่น่าสนใจทางธรณีสัณฐาน เช่น หน้าผา ก้อนหินใหญ่ ภูเขา ที่ราบสูง เป็นต้น					
4.4 แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีความหลากหลายทางชีวภาพที่ยังไม่ถูกตัดแปลงหรือถูกรบกวนจากมนุษย์					
4.5 แหล่งท่องเที่ยวมีกิจกรรมการท่องเที่ยวหลากหลาย เช่น การเดินป่า การส่องนกหรือสัตว์ป่า เป็นต้น					
4.6 ภายในแหล่งท่องเที่ยวมีกิจกรรมสันทนาการที่มีชื่อเสียง เช่น ชมน้ำตก โหนสลิง					
4.7 แหล่งท่องเที่ยวมีการเผยแพร่ความรู้ด้านภูมิปัญญาโดยชุมชน เช่น หัตถกรรม การทอผ้า การปั้นดินเผา เป็นต้น					
4.8 ชุมชนมีวัฒนธรรม ประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ เช่น บายศรี การหากินตามธรรมชาติ เป็นต้น					
4.9 มีวิถีชีวิตของชนเผ่าที่ดำรงชีวิตกลมกลืนกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม					
5. ด้านที่พักแรม (accommodation)					
5.1 มีที่พักแรมเพียงพอ					
5.2 มีที่พักให้เลือกหลากหลายรูปแบบ เช่น ที่พักเรือนประชาชน ที่พักแบบส่วนตัว โรงแรม โฮมสเตย์ รีสอร์ท การนอนเต็นท์ การตั้งแคมป์ เป็นต้น					
5.3 มีที่พักสะอาดและสวยงาม					

ระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามระดับ	ความคิดเห็นต่อระดับ ศักยภาพ				
	5	4	3	2	1
5. ด้านที่พักแรม (accommodation) (ต่อ)					
5.4 มีที่พักประกอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน เช่น โทรทัศน์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ตไวไฟไว้ให้บริการอย่างเพียงพอ					
5.5 มีห้องน้ำและห้องส้วมสะอาดและเพียงพอ					
5.6 มีที่พักตั้งอยู่ในบริเวณที่มีสภาพแวดล้อมที่ดี มีวิวทัศนสวยงามไม่แออัด					
5.7 มีที่พักที่เป็นส่วนตัว ไม่มีเสียงรบกวน ไม่มีกลิ่นเหม็นจากของเสีย เป็นต้น					
5.8 มีราคาที่พักแรมและการบริการเหมาะสม					
5.9 มีเจ้าหน้าที่ดูแลและรักษาความปลอดภัย					

ตอนที่ 3 ข้อมูลระดับความคิดเห็นของบุคลากรที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามระดับ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

คำชี้แจง: ให้ท่านเลือกระดับความคิดเห็นของบุคลากรการท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามระดับ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านให้มากที่สุด

คำตอบกำหนดตามมาตราส่วนการวัด 5 ระดับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตามระดับ โดยเรียงค่าคะแนนจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังนี้

- ค่าคะแนน 5 = ความคิดเห็นต่อการจัดการระดับมากที่สุด
- ค่าคะแนน 4 = ความคิดเห็นต่อการจัดการระดับมาก
- ค่าคะแนน 3 = ความคิดเห็นต่อการจัดการระดับปานกลาง
- ค่าคะแนน 2 = ความคิดเห็นต่อการจัดการระดับน้อย
- ค่าคะแนน 1 = ความคิดเห็นต่อการจัดการระดับน้อยที่สุด

องค์การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว					
1.1 รูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติที่เหมาะสม เช่น เส้นทางเดินป่าการศึกษาพืชและสัตว์ การชมน้ำตก เป็นต้น					
1.2 กฎหมายคุ้มครองแหล่งท่องเที่ยวของภาครัฐ เช่น กฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ กฎหมายว่าด้วยสัตว์น้ำและสัตว์ป่า เป็นต้น					
1.3 ข้อห้ามด้านการรุกรานพื้นที่หรือทำลายทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อมในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว					
1.4 การส่งเสริมพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พื้นที่พหุธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสำหรับชุมชนท้องถิ่น					
1.5 การจัดสรรพื้นที่โดยแบ่งเป็นโซนต่างๆ เช่น โซนการจัดกิจกรรม โซนหวงห้ามและโซนอนุรักษ์ เป็นต้น					
1.6 การออกแบบสิ่งก่อสร้างที่กลมกลืนกับธรรมชาติ เช่น ทางเดินเหมาะสม ที่พัก ห้องสุขา เป็นต้น					
1.7 ป้ายประกาศกฎระเบียบ ข้อบังคับตลอดเส้นทางท่องเที่ยว					
1.8 การปลูกฝังจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยวและคนในพื้นที่ในการคุ้มครองและรู้จักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การแยกขยะ การคุ้มครองพืชที่บอบบาง หรือพืชหวงห้าม เป็นต้น					
1.9 การส่งเสริมให้ชุมชนผลิตภัณฑของที่ระลึกหรือสินค้าประจำท้องถิ่น					
2. ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว					
2.1 การปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว เช่น ไม่ควรทิ้งขยะ ไม่รุกรานเขตหวงห้าม เป็นต้น					
2.2 การอบรมเพื่อให้ความรู้ด้านผลกระทบต่อพื้นที่ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว					

องค์การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
2. ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว (ต่อ)					
2.3 การสร้างสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวที่ดี เช่น กำจัดขยะ ลดเสียงรบกวน ลดกลิ่นเหม็น เป็นต้น					
2.4 การวางแผนการปฏิบัติงานตามข้อตกลง ในความร่วมมือเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
2.5 การจัดสรรเส้นทางเดินป่าศึกษาธรรมชาติที่คงสภาพเดิม ไม่ทำลายแหล่งพืชและสัตว์ป่าหายากในแหล่งท่องเที่ยว					
2.6 ที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเป็นมิตรกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม					
2.7 การส่งเสริมการปลูกป่าทดแทนเพื่อฟื้นฟูความสมดุลของป่าไม้ในเขตใกล้เคียงแหล่งท่องเที่ยว					
2.8 การนำใช้ผลการวิจัยด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่					
2.9 การเปิดโอกาสให้ชุมชนและนักท่องเที่ยวมีส่วนร่วม ในการดูแลรักษาความสะอาดในแหล่งท่องเที่ยว					
3. ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว					
3.1 การวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว					
3.2 ระยะเวลาในการดำเนินการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสม					
3.3 การวางแผนสร้างบุคลากรชุมชน เช่น การฝึกมัคคุเทศก์ชุมชน					
3.4 แผนกิจกรรมการดำเนินงานการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว					
3.5 การควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว					
3.6 การฝึกอบรมนักท่องเที่ยวก่อนเข้าไปชมแหล่งท่องเที่ยว					
3.7 การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับพื้นที่					
3.8 การเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการประเมินจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาสและภัยคุกคามในแหล่งท่องเที่ยว					
3.9 การประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว					

องค์การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
4. ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว					
4.1 การปรับปรุงการคมนาคมขนส่งหรือพาหนะขนส่งท่องเที่ยว เช่น อายุการใช้งานเครื่องจักร ความสะอาดและปลอดภัย การบริการที่ดี และมีความรับผิดชอบต่อสูง					
4.2 การปรับปรุงด้านการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว เช่น มาตรฐานด้านที่พัก เป็นต้น					
4.3 การปรับปรุงด้านการบริการเครื่องดื่ม เช่น มาตรฐานด้านร้านเครื่องดื่ม ร้านบันเทิง เป็นต้น					
4.4 การปรับปรุงทักษะมัคคุเทศก์ชุมชนก่อนการนำเที่ยว เช่น ความรู้ในการนำเที่ยวระเบียบในการนำเที่ยวและกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว เป็นต้น					
4.5 การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยว เช่น การสร้างจุดสนใจ เป็นต้น					
4.6 การปรับปรุงป้ายชี้ทางบริเวณสถานที่แหล่งท่องเที่ยว เช่น ที่พัก สถานที่ร้านขายเครื่องดื่ม เป็นต้น					
4.7 การปรับปรุงการจัดการขยะ/ของเสียในแหล่งท่องเที่ยว					
4.8 การปรับปรุงการมีส่วนร่วมของชุมชน ในการรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว					
4.9 ปรับปรุงการสร้างเส้นทางภายในแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสม กลมกลืนกับพื้นที่					
5. ด้านการจัดการกฎระเบียบในแหล่งท่องเที่ยว					
5.1 การกำหนดกฎระเบียบสำหรับนักท่องเที่ยวต้องปฏิบัติในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ห้ามนักท่องเที่ยวทำลายพืชและทิ้งขยะในเขตแหล่งท่องเที่ยว					

องค์การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
5. ด้านการจัดการกฎระเบียบในแหล่งท่องเที่ยว (ต่อ)					
5.2 การระบุข้อห้ามนักท่องเที่ยวหรือบุคคลที่มาท่องเที่ยวสร้างความเสื่อมเสียในแหล่งท่องเที่ยว เช่น แสวงหาผลประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่กำหนดไว้					
5.3 การระบุข้อห้าม ค้าขาย เสพ มีไว้ครอบครองหรือจำหน่ายสิ่งเสพติดทุกประเภทในแหล่งท่องเที่ยว					
5.4 การกำหนดข้อบังคับในการรองรับนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวชัดเจน เช่น จำนวนนักท่องเที่ยว					
5.5 การส่งเสริมการสร้างกฎระเบียบในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อความสวยงาม เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรการท่องเที่ยว					
5.6 การส่งเสริมการจัดระเบียบด้านร้านค้า ร้านขายของที่ระลึกอื่นๆ ในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ห้ามกินดื่มเกินเวลาที่กำหนดไว้					
5.7 การกำหนดเขตพื้นที่ ที่ใช้สำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยวและนันทนาการในแหล่งท่องเที่ยว					
5.8 การกำหนดบทลงโทษผู้กระทำผิดกฎระเบียบ ในการท่องเที่ยวในเขตแหล่งท่องเที่ยว					
5.9 การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง สำหรับผู้กระทำผิด ฝ่าฝืนในการลักลอบตัดไม้ ทำลายพืชและสัตว์ป่า เป็นต้น					
6. ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว					
6.1 การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ผ่านบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักแสดง					
6.2 การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ผ่านสื่อแบบดั้งเดิม เช่น เว็บไซต์ นิตยสารท้องถิ่น เป็นต้น					
6.3 การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว แบบสื่อที่เข้าถึงง่าย เช่น โทรทัศน์ วิทยุ เป็นต้น					

องค์การจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
6. ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว (ต่อ)					
6.4 การเผยแพร่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ เช่น เฟสบุ๊ก ยูทูป อิน스타그램 เป็นต้น					
6.5 เนื้อหาสื่อประชาสัมพันธ์มีความน่าสนใจและง่ายต่อการจูงใจในการท่องเที่ยว เช่น การใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เป็นต้น					
6.6 เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวมีความรู้ ความเข้าใจ สามารถสื่อสารได้ทั้งภาษาลาว ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ					
6.7 การมีส่วนร่วมของชุมชนในการประชาสัมพันธ์การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว					
6.8 การจัดงานเทศกาลต่างๆ เช่น เทศกาลกาแพเมืองปากซอง เป็นต้น					
6.9 การสร้างสตอรี่เพื่อความแตกต่างและโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว					

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณอย่างยิ่งที่ท่านเสียสละเวลาที่มีค่าในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

Mr. Sengdaeth Touysimeuang

(แสงแดด ต๋ยสีเมือง)

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
คณะพัฒนาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ประเทศไทย

ผู้วิจัย

ແບບສອບຖາມ
(ຊຸດແບບສອບຖາມ)

ການວິໄຈເລື່ອງ: ແນວທາງການຈັດການ ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດຕາດຄະ
ມິດ ບ້ານໜອງຫຼວງ ເມືອງປາກຊ່ອງ ແຂວງຈຳປາສັກ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນ
ລາວ

ຄຳຊີ້ແຈງ: ແບບສອບຖາມຊຸດນີ້ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງງານວິໄຈ ເພື່ອປະກອບໃນການຂຽນ
ວິທະຍານິຣົດຂອງນັກສຶກສາລະບົບປະລິນຍາໂທ ໂດຍຂໍ້ມູນການຕອບແບບສອບຖາມຂອງທ່ານຈະຖືກ
ເກັບເປັນຄວາມລັບ ແລະ ນຳໄປໃຊ້ປະໂຫຍດສຳຫຼັບການສຶກສາວິໄຈເທົ່ານັ້ນ.

ແບບສອບຖາມຊຸດນີ້ ປະກອບມີ 4 ຕອນ ດັ່ງລຸ່ມນີ້

ຕອນທີ່ 1 ຄຳຖາມກ່ຽວກັບຂໍ້ມູນສ່ວນຕົວ, ເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ

ຕອນທີ່ 2 ຄຳຖາມກ່ຽວກັບລະດັບສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດ ຕາດຄະມິດ
ບ້ານໜອງຫຼວງ ເມືອງປາກຊ່ອງ ແຂວງຈຳປາສັກ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ຕອນທີ່ 3 ຄຳຖາມກ່ຽວກັບລະດັບຄວາມຄິດເຫັນຂອງບຸກຄະລາກອນການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຕໍ່
ການຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດ ຕາດຄະມິດ ບ້ານໜອງຫຼວງ ເມືອງປາກຊ່ອງ ແຂວງຈຳປາ
ສັກ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ຕອນທີ່ 4 ຂໍ້ສະເໜີແນະນຳ ໆ

ທ້າວ ແສງແດດ ຕຸ້ຍສີເມືອງ

(Mr. Sengdaeth TOUYSIMEUANG)

ນັກສຶກສາປະລິນຍາໂທ ຫຼັກສູດປະລິນຍາສີລະປະສາດມະຫາບັນດິດ
ຄະນະພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວ, ມະຫາວິທະຍາໄລແມ່ໂຈ້, ປະເທດໄທ

ຜູ້ວິໄຈ

ຕອນທີ 1 ຂໍ້ມູນສ່ວນຕົວ, ເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມທັງໝົດ

ຄໍາຊີ້ແຈງ: ກະລຸນາໝາຍຕົກ (✓) ໃສ່ບ່ອນທີ່ມີເຄື່ອງໝາຍສີ່ຫຼ່ຽມ (□) ທີ່ທ່ານເຫັນວ່າ ຖືກຕ້ອງຕາມຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍທີ່ສຸດ.

1. ເພດ:

1. ຊາຍ 2. ຍິງ

2. ອາຍຸ:

1. 20 ປີ 2. 21 – 30 ປີ
 3. 31 – 40 ປີ 4. 41 – 50 ປີ
 5. 51 – 60 ປີ 6. 61 ປີ ຂຶ້ນໄປ

3. ສະຖານະພາບ:

1. ໂສດ 2. ແຕ່ງງານ
 3. ຢ່າຮ້າງ 4. ເປັນໝ້າຍ

4. ສະຖານະພາບຄອບຄົວ:

1. ຫົວໜ້າຄອບຄົວ 2. ສະມາຊິກຄອບຄົວ

5. ລະດັບການສຶກສາ:

1. ປະຖົມສຶກສາ 2. ມັດຖະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ
 3. ມັດຖະຍົມສຶກສາຕອນປາຍ 4. ອະນຸປະລິນຍາ
 5. ປະລິນຍາຕີ 6. ສູງກວ່າປະລິນຍາຕີ
 7. ອື່ນໆ

6. ອາຊີບ:

1. ການກະເສດ 2. ຮັບຈ້າງ
 3. ຄ້າຂາຍ 4. ພະນັກງານລັດ
 5. ພະນັກງານວິສາຫະກິດ 6. ພະນັກງານບໍລິສັດ
 7. ທຸລະກິດສ່ວນຕົວ 8. ອື່ນໆ

7. ລາຍໄດ້ສະເລ່ຍຕໍ່ເດືອນ:

1. 3,000 ບາດ 2. 3,001 – 7,000 ບາດ
 3. 7,001 - 11,000 ບາດ 4. 11,001 – 15,000 ບາດ
 5. ຫຼາຍກວ່າ 15,000 ບາດ

8. ໄລຍະເວລາທີ່ທ່ານຢູ່ໃນບ້ານ: ປີ, ທ່ານມາຈາກ.....

9. ຈຳນວນສະມາຊິກໃນຄົວເຮືອນທ່ານ :.....ຄົນ, ມີຊາຍ..... ຄົນ, ມີຍິງ..... ຄົນ

ຕອນທີ 2 ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບລະດັບສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດຕາດຄະມິດ ບ້ານໜອງຫຼວງ ເມືອງປາກຊ່ອງ ແຂວງຈຳປາສັກ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ຄຳຊີ້ແຈງ: ໃຫ້ທ່ານເລືອກລະດັບສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດຕາດຄະມິດ ບ້ານໜອງຫຼວງ ເມືອງປາກຊ່ອງ ແຂວງຈຳປາສັກ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ທີ່ທ່ານເຫັນວ່າຖືກຕ້ອງຕາມຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍທີ່ສຸດ.

ຄຳຕອບກຳນົດຕາມມາດຕາສ່ວນການວັດ 5 ລະດັບ ຮຽງຄ່າຄະແນນຕາມຄ່າຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ລະດັບສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດຈາກລະດັບສູງທີ່ສຸດ ໄປຫາຕໍ່າທີ່ສຸດ ດັ່ງລຸ່ມນີ້

ຄ່າຄະແນນ 5 ຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວລະດັບສູງທີ່ສຸດ

ຄ່າຄະແນນ 4 ຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວລະດັບສູງ

ຄ່າຄະແນນ 3 ຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວລະດັບປານກາງ

ຄ່າຄະແນນ 2 ຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວລະດັບຕໍ່າ

ຄ່າຄະແນນ 1 ຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວລະດັບຕໍ່າທີ່ສຸດ

ລະດັບສັກກະຍະພາບ ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດ	ຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ລະດັບສັກກະຍະພາບ				
	5	4	3	2	1
1. ດ້ານການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ (accessibility)					
1.3 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ໂດຍສະດວກ					
1.2 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີສະຖານທີ່ຈອດລົດພຽງພໍ					
1.3 ມີຖະໜົນຫົນທາງໃນການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ໃຊ້ລົດ, ການຢ່າງເຂົ້າໄດ້ເປັນຕົ້ນ					
1.4 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີປ້າຍບອກເສັ້ນທາງຢ່າງຊັດເຈນ, ເຂົ້າໃຈງ່າຍ					
1.5 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມປອດໄພ ຂອງເສັ້ນທາງໃນການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
1.6 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີລົດປະຈຳທາງໄວ້ໃຫ້ບໍລິການ					
1.7 ໄລຍະທາງໃນການເດີນທາງຈາກຕົວເມືອງເຂົ້າຫາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມເໝາະສົມ					
1.8 ເວລາໃນການເດີນທາງຈາກຕົວເມືອງເຂົ້າຫາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມເໝາະສົມ					
1.9 ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການເດີນທາງຈາກຕົວເມືອງເຂົ້າຫາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມເໝາະສົມ					
2. ດ້ານກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ (activity)					
2.1 ມີກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຄວາມໜ້າສົນໃຈ ແລະ ສ້າງສັນ					
2.2 ມີກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວທີ່ເປີດໂອກາດໃຫ້ສຶກສາແລະຮຽນຮູ້ວິຖີຊີວິດຊຸມຊົນ					

2.3	ມີກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວສອດຄ້ອງກັບທຳມະຊາດ ແລະ ຊຸມຊົນ					
2.4	ມີກິດຈະກຳການຮຽນເຮັດອາຫານພື້ນບ້ານຮ່ວມກັບຊຸມຊົນ					
2.5	ມີຜູ້ໃຫ້ຄວາມຮູ້ ຫຼື ຜູ້ດູແລໃນການທຳກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ					
2.6	ມີກິດຈະກຳສຶກສາທຳມະຊາດທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ເຊັ່ນ ເດີນປ່າຊົມດອກໄມ້, ການຕັ້ງແຄມ , ການຊົມພືດ, ຊົມນ້ຳຕົກຕາດ ເປັນຕົ້ນ					
2.7	ມີກິດຈະກຳທາງວັດທະນະທຳ ເຊັ່ນ ການຕັກບາດ ເປັນຕົ້ນ					
2.8	ມີລາຍການນຳທ່ຽວທີ່ຫຼາກຫຼາຍ (ໂປຣແກມນຳທ່ຽວ)					
2.9	ມີບໍລິສັດໃຫ້ບໍລິການກິດຈະກຳທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ບໍລິສັດ Green discovery ເປັນຕົ້ນ					
3. ດ້ານສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ (amenity)						
3.1	ມີທີ່ຝັກແຮມພຽງພໍກັບຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວ					
3.2	ມີລະບົບໄຟຟ້າ (ພະລັງງານຂະໜາດນ້ອຍ: Pico-hydropower) ໄວ້ບໍລິການນັກທ່ອງທ່ຽວ					
3.3	ມີບໍລິການແບກຫາມກຽມໄວ້ສຳຫຼັບນັກທ່ອງທ່ຽວ					
3.4	ມີຫ້ອງນ້ຳໄວ້ໃຫ້ບໍລິການແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວຢ່າງພຽງພໍ					
3.5	ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີຖັງຂີ້ເຫຍື້ອ/ຈຸດຖິ້ມຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ພຽງພໍ					
3.6	ມີສັນຍານມືຖື ຫຼື ອິນເຕີເນດຊັດເຈນ ແລະ ຄອບຄຸມພື້ນທີ່					
3.7	ມີຮ້ານອາຫານ, ຮ້ານຄ້າ ແລະ ຮ້ານຂາຍເຄື່ອງທີ່ລະນຶກພຽງພໍ					
3.8	ມີສາທານຸປະໂພກອື່ນໆ ຢ່າງຄົບຖ້ວນ ເຊັ່ນ ປ້ຳນ້ຳມັນ, ໄປສະນີ, ຮ້ານຊັດລິດ, ໂຮງໝໍ ແລະທະນາຄານໄວ້ໃຫ້ບໍລິການພຽງພໍ					
3.9	ມີສູນໃຫ້ຂໍ້ມູນແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວ					
4. ດ້ານສິ່ງດຶງດູດໃຈໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ (attraction)						
4.1	ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມສົມບູນຂອງພື້ນທີ່ປ່າໄມ້, ພັນພືດແລະສັດປ່າ					
4.2	ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີທັດສະນີຍະພາບທາງທຳມະຊາດ, ປ່າໄມ້ແລະນ້ຳຕົກຕາດທີ່ສວຍງາມ					
4.3	ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີລັກສະນະໂດດເດັ່ນທີ່ໜ້າສົນໃຈທາງທໍລະນີສັນຖານ ເຊັ່ນ ໜ້າຜາ, ກ້ອນຫີນໃຫຍ່, ພູຜາປ່າໄມ້ ເປັນຕົ້ນ					

ລະດັບສັກກະຍະພາບ ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດ	ຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ ລະດັບສັກກະຍະພາບ				
	5	4	3	2	1
4. ດ້ານສິ່ງດຶງດູດໃຈໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ (attraction) (ຕໍ່)					
4.4 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງຊີວະນາ ໆ ພັນທີ່ຍັງບໍ່ຖືກ ດັດແປງ ຫຼື ຖືກລົບກວນຈາກມະນຸດ					
4.5 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ເຊັ່ນ ການຍ່າງປ່າ, ການ ສອງນົກ ຫຼື ສັດປ່າ ເປັນຕົ້ນ					
4.6 ພາຍໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີກິດຈະກຳສັນທະນາການທີ່ມີຊື່ສຽງ ເຊັ່ນ ຊົມນ້ຳຕົກຕາດ, ຂີ່ສະລິງ					
4.7 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີການເຜີຍແຜ່ຄວາມຮູ້ດ້ານພູມປັນຍາໂດຍຊຸມຊົນ ເຊັ່ນ ການ ຈັກສານ, ການທັກແສວ, ເຄື່ອງປັ້ນດິນເຜົາເປັນຕົ້ນ					
4.8 ຊຸມຊົນມີວັດທະນະທຳ, ປະເພນີທີ່ເປັນເອກະລັກ ເຊັ່ນ ການບາສີສຸຂວັນ, ການຫາ ກິນຕາມທຳມະຊາດເປັນຕົ້ນ					
4.9 ມີວິຖີຊີວິດຂອງຊົນເຜົ່າທີ່ດຳລົງຊີວິດທີ່ເປັນມິດ (ບໍ່ທຳລາຍ) ກັບທຳມະຊາດແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ					
5. ດ້ານທີ່ພັກໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ (accommodation)					
5.1 ທີ່ພັກແຮມພຽງພໍ					
5.2 ທີ່ພັກມີໃຫ້ເລືອກຫຼາຍຫຼາຍຮູບແບບ ເຊັ່ນ ພັກເຮືອນປະຊາຊົນ, ພັກແບບສ່ວນຕົວ, ໂຮງແຮມ, ໂຮມສະເຕ, ລີສອດ, ການນອນເຕົ້ນ, ການຕັ້ງແຄມເປັນຕົ້ນ					
5.3 ມີທີ່ພັກທີ່ມີຄວາມສະອາດ, ສວຍງາມ					
5.4 ມີທີ່ພັກທີ່ປະກອບດ້ວຍສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກຂັ້ນພື້ນຖານ ເຊັ່ນ ໂທລະພາບ, ໂທລະສັບ, ອິນເຕີເນດໄວໄຟໄວ້ໃຫ້ບໍລິການຢ່າງພຽງພໍ					
5.5 ມີຫ້ອງນ້ຳແລະຫ້ອງຖ່າຍສະອາດ ແລະ ພຽງພໍ					
5.6 ທີ່ພັກຕັ້ງຢູ່ໃນບໍລິເວນທີ່ມີສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີ, ມີທິວທັດສວຍງາມ ແລະ ບໍ່ແອ ອັດ					
5.7 ທີ່ພັກມີຄວາມເປັນສ່ວນຕົວ, ບໍ່ມີສຽງລົບກວນ, ບໍ່ມີກິ່ນເໝັນຈາກຂີ້ເຫຍື້ອເປັນຕົ້ນ					
5.8 ລາຄ່າທີ່ພັກແຮມແລະການບໍລິການເໝາະສົມ					
5.9 ມີເຈົ້າໜ້າທີ່ດູແລແລະຮັກສາຄວາມປອດໄພ					

ຕອນທີ 3 ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບລະດັບຄວາມຄິດເຫັນຂອງບຸກຄະລາກອນການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຕໍ່ການຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດຕາດຄະມິດ ບ້ານໜອງຫຼວງ ເມືອງປາກຊ່ອງ ແຂວງຈຳປາສັກ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ຄຳຊີ້ແຈງ: ໃຫ້ທ່ານເລືອກລະດັບຄວາມຄິດເຫັນຂອງບຸກຄະລາກອນການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຕໍ່ການຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດຕາດຄະມິດ ບ້ານໜອງຫຼວງ ເມືອງປາກຊ່ອງ ແຂວງຈຳປາສັກ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ທີ່ທ່ານເຫັນວ່າຖືກຕ້ອງຕາມຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍທີ່ສຸດ.

ຄຳຕອບກຳນົດຕາມມາດຕາສ່ວນການວັດ 5 ລະດັບ ຄວາມຄິດເຫັນທີ່ມີຕໍ່ການຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດໂດຍຮຽງຄຳຄະແນນຈາກຫຼາຍທີ່ສຸດໄປຫນ້ອຍທີ່ສຸດ ດັ່ງລຸ່ມນີ້

- ຄຳຄະແນນ 5 ຄວາມຄິດເຫັນໃນລະດັບຫຼາຍທີ່ສຸດ
- ຄຳຄະແນນ 4 ຄວາມຄິດເຫັນໃນລະດັບຫຼາຍ
- ຄຳຄະແນນ 3 ຄວາມຄິດເຫັນໃນລະດັບປານກາງ
- ຄຳຄະແນນ 2 ຄວາມຄິດເຫັນໃນລະດັບນ້ອຍ
- ຄຳຄະແນນ 1 ຄວາມຄິດເຫັນໃນລະດັບນ້ອຍທີ່ສຸດ

ການຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດ	ລະດັບຄວາມຄິດເຫັນ				
	5	4	3	2	1
1. ດ້ານການສົ່ງເສີມການຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
1.1 ຮູບແບບການຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດທີ່ເໝາະສົມ ເຊັ່ນ ເສັ້ນທາງການຢ່າງປ່າ, ການສຶກສາພືດແລະສັດປ່າ, ການຊົມນ້ຳຕົກຕາດ ເປັນຕົ້ນ					
1.4 ກົດໝາຍຄຸ້ມຄອງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຂອງຝັກ-ລັດ ເຊັ່ນ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການທ່ອງທ່ຽວ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍປ່າໄມ້ ແລະ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສັດນ້ຳແລະສັດປ່າ ເປັນຕົ້ນ					
1.3 ຂໍ້ຫ້າມດ້ານການບຸກລຸກພື້ນທີ່ ຫຼື ທຳລາຍຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມໃນບໍລິເວນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
1.4 ການສົ່ງເສີມການພັດທະນາສັກກະພາບດ້ານການທ່ອງທ່ຽວເຊິ່ງອະນຸຮັກ, ການຝຶນຜູ້ທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມສຳຫຼັບຊຸມທ້ອງຖິ່ນ					
1.5 ການຈັດສັນພື້ນທີ່ໂດຍແບ່ງເປັນໂຊນຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ໂຊນການຈັດກິດຈະກຳ, ໂຊນຫວງຫ້າມ ແລະ ໂຊນອະນຸຮັກ ເປັນຕົ້ນ					
1.6 ການອອກແບບສິ່ງກໍ່ສ້າງທີ່ເປັນມິດກັບທຳມະຊາດ ເຊັ່ນ ການສ້າງທາງເດີນທີ່ເໝາະສົມ, ທີ່ຝັກ, ຫ້ອງນ້ຳ ເປັນຕົ້ນ					

1.7 ປ້າຍປະກາດກົດລະບຽບ, ຂໍ້ບັງຄັບຕະຫຼອດເສັ້ນທາງການທ່ອງທ່ຽວ					
1.8 ການປຸກຈິດສໍານຶກໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຄົນໃນພື້ນທີ່ໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຮູ້ຈັກອະນຸຮັກຊັບພະຍາກອນທາງທຳມະຊາດ ເຊັ່ນ ການແຍກຖິ້ມຂີ້ເຫຍື້ອ, ການຄຸ້ມຄອງພືດທີ່ໃກ້ຈະສູນພັນ ຫຼື ບັນຊີພືດຫວງຫ້າມ ເປັນຕົ້ນ					
1.9 ການສົ່ງເສີມໃຫ້ຊຸມຊົນຜະລິດຕະພັນເຄື່ອງທີ່ລະນຶກ ຫຼື ສິນຄ້າປະຈຳທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນ					
2. ດ້ານການສົ່ງເສີມດູແລຮັກສາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
2.1 ການປຸກຈິດສໍານຶກໃນການອະນຸຮັກແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ຫ້າມຖິ້ມຂີ້ເຫຍື້ອຊະຊາຍ, ຫ້າມບຸກລຸກເຂດຫວງຫ້າມແລະອື່ນໆ ທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບການ, ຂໍ້ຫ້າມແລະກົດໝາຍ					
2.2 ການຝຶກອົບຮົມເພື່ອໃຫ້ຄວາມຮູ້ດ້ານຜົນກະທົບຕໍ່ພື້ນທີ່ຊັບພະຍາກອນທາງທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
2.3 ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ດີ ເຊັ່ນ ການຄຸ້ມຄອງການຖິ້ມຂີ້ເຫຍື້ອຊາຍຊາຍ, ຢຸດການສ້າງສຽງລົບກວນ, ຢຸດທຸກການກະທຳທີ່ສ້າງກົນເໝັນຈາກຂອງເສຍເປັນຕົ້ນ					
2.4 ການວາງແຜນການປະຕິບັດງານຕາມຂໍ້ຕົກລົງໃນຄວາມຮ່ວມມືເພື່ອພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວແບບຍືນຍົງ					
2.5 ການຈັດສັນເສັ້ນທາງເດີນປ່າສຶກສາທຳມະຊາດທີ່ຄົງສະພາບເດີມ, ບໍ່ທຳລາຍແຫຼ່ງພັນພືດແລະສັດປ່າທີ່ຫາຍາກໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
2.6 ທີ່ພັກແລະສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ເປັນມິດກັບທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ					
2.7 ການສົ່ງເສີມການປຸກປ່າທົດແທນເພື່ອຜືນຜູ້ຄວາມສົມດູນຂອງປ່າໄມ້ໃນເຂດໃກ້ຄຽງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
2.8 ການນຳໃຊ້ຜົນການວິໄຈດ້ານການບໍລິຫານຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວໃນພື້ນທີ່					
2.9 ການເປີດໂອກາດໃຫ້ຊຸມຊົນແລະນັກທ່ອງທ່ຽວມີສ່ວນຮ່ວມໃນການດູແລຮັກສາຄວາມສະອາດໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
3. ດ້ານການຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
3.1 ການວາງແຜນພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
3.2 ໄລຍະເວລາໃນການດຳເນີນການພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ເໝາະສົມ					
3.3 ການວາງແຜນສ້າງບຸກຄະລາກອນຊຸມຊົນ ເຊັ່ນ ການຝຶກອົບຮົມຜູ້ນຳທ່ຽວຊຸມຊົນ					
3.4 ແຜນກິດຈະກຳການດຳເນີນງານການພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					

3.5 ການຄວບຄຸມຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
3.6 ການຝຶກອົບຮົມນັກທ່ອງທ່ຽວກ່ອນເຂົ້າໄປຊົມແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
3.7 ການປັບປຸງທັດສະນີຍະພາບ (ຜູ້ມີທັດ) ບໍລິເວນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ເໝາະສົມກັບພື້ນທີ່					
3.8 ການເປີດໂອກາດໃຫ້ຊຸມຊົນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປະເມີນຈຸດອອນ, ຈຸດແຂງ, ໂອກາດແລະຄວາມທ້າທາຍໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
3.9 ການປະເມີນຄຸນນະພາບການບໍລິຫານຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
4. ດ້ານການປັບປຸງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
4.1 ການປັບປຸງການຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງ ຫຼື ພາຫະນະຂົນສົ່ງການທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ອາຍຸການໃຊ້ງານເຄື່ອງຈັກ, ຄວາມສະອາດ ແລະ ປອດໄພ, ການບໍລິການທີ່ດີແລະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງ					
4.2 ການປັບປຸງດ້ານການໃຫ້ບໍລິການໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ມາດຕະຖານດ້ານທີ່ຝັກເປັນຕົ້ນ					
4.3 ການປັບປຸງດ້ານການບໍລິການເຄື່ອງດື່ມ ເຊັ່ນ ມາດຕະຖານດ້ານຮ້ານເຄື່ອງດື່ມ, ຮ້ານບັນເທີງເປັນຕົ້ນ					
4.4 ການປັບປຸງທັກສະຜູ້ນຳທ່ຽວຊຸມຊົນກ່ອນການນຳທ່ຽວ ເຊັ່ນ ຄວາມຮູ້ໃນການນຳທ່ຽວ, ລະບຽບໃນການນຳທ່ຽວແລະກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການທ່ອງທ່ຽວ ເປັນຕົ້ນ					
4.5 ການປັບປຸງທັດສະນີຍະພາບ (ຜູ້ມີທັດ) ບໍລິເວນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ການສ້າງຈຸດສົນໃຈເປັນຕົ້ນ					
4.6 ການປັບປຸງປ້າຍຊື່ທາງບໍລິເວນສະຖານທີ່ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ທີ່ຝັກ, ສະຖານທີ່ຮ້ານຂາຍເຄື່ອງດື່ມເປັນຕົ້ນ					
4.7 ການປັບປຸງການຈັດການການຖິ້ມຂີ້ເຫຍື້ອ/ສິ່ງເສດເຫຼືອໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
4.8 ການປັບປຸງການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນໃນການຮັກສາຄວາມປອດໄພໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
4.9 ປັບປຸງການສ້າງເສັ້ນທາງພາຍໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ເໝາະສົມ, ກົມກົນ (ແທດເໝາະ) ກັບພື້ນທີ່					
5. ດ້ານການຈັດການກົດລະບຽບໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
5.1 ການກຳນົດກົດລະບຽບສຳຫຼັບນັກທ່ອງທ່ຽວຕ້ອງປະຕິບັດໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ຫ້າມນັກທ່ອງທ່ຽວທຳລາຍພັນພືດແລະຖິ້ມຂີ້ເຫຍື້ອໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຊະຊາຍ					
5.2 ການລະບຸຂໍ້ຫ້າມນັກທ່ອງທ່ຽວ ຫຼື ບຸກຄົນທີ່ມາທ່ອງທ່ຽວສ້າງຄວາມເສື່ອມເສຍໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຕາມກົດໝາຍທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້					
5.3 ການລະບຸຂໍ້ຫ້າມ, ຄ່າຂາຍ, ເສບ, ມີໄວ້ຄອງຄອງຫຼືຈຳໜ່າຍສິ່ງເສບຕິດ ທຸກປະເພດ ໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					

5.4 ການກຳນົດຂໍ້ບັງຄັບໃນການຮອງຮັບນັກທ່ອງທ່ຽວໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ຊັດເຈນ ເຊັ່ນ ຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ມາທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ຄັ້ງ					
5.5 ການສົ່ງເສີມການສ້າງກົດລະບຽບໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວເພື່ອຄວາມສວຍງາມ, ເປັນ ມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຊັບພະຍາກອນການທ່ອງທ່ຽວ					
5.6 ການສົ່ງເສີມການຈັດລະບຽບດ້ານຮ່າງຄ່າ, ຮ່າງຂາຍເຄື່ອງທີ່ລະນຶກອື່ນໆໃນແຫຼ່ງ ທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ຫ້າມກິນດື່ມເກີນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້					
5.7 ການກຳນົດເຂດພື້ນທີ່ທີ່ໃຊ້ສຳຫຼັບກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ນັ້ນທະນາການ ໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
5.8 ການກຳນົດບົດລົງໂທດຜູ້ກະທຳຜິດກົດລະບຽບໃນການທ່ອງທ່ຽວໃນເຂດແຫຼ່ງ ທ່ອງທ່ຽວ					
5.9 ການບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍຢ່າງຈິງຈັງສຳຫຼັບຜູ້ກະທຳຜິດ, ຜ່າຜົນໃນການລັກລອບ ຕັດໄມ້, ທຳລາຍພັນພືດແລະສັດປ່າ ເປັນຕົ້ນ					
6. ດ້ານການປະຊາສຳພັນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
6.1 ການປະຊາສຳພັນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຜ່ານບຸກຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງ ເຊັ່ນ ດາລາ, ນັກສະແດງ					
6.2 ການປະຊາສຳພັນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຜ່ານສື່ແບບດັ້ງເດີມ ເຊັ່ນ ເວບໄຊ, ໜັງສືພິມ ທ່ອງຖິ່ນ ເປັນຕົ້ນ					
6.3 ການປະຊາສຳພັນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຜ່ານສື່ແບບທີ່ເຂົ້າເຖິງງ່າຍ ເຊັ່ນ ລາຍການ ໂທລະພາບ, ວິທະຍຸ ເປັນຕົ້ນ					
6.4 ການເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຜ່ານຊ່ອງທາງສື່ອອນໄລ ເຊັ່ນ ເຟສບຸກ, ຢູທູບ, ອິນສະຕາແກຣມເປັນຕົ້ນ					
6.5 ເນື້ອຫາສື່ປະຊາສຳພັນມີຄວາມໜ້າສົນໃຈ ແລະງ່າຍຕໍ່ການຈູງໃຈໃນ ການທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ການໃຊ້ພາສາທີ່ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ເປັນຕົ້ນ					
6.6 ເຈົ້າໜ້າທີ່ປະຊາສຳພັນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈສາມາດສື່ສານໄດ້ ທັງພາສາລາວ, ພາສາໄທແລະພາສາອັງກິດ					
6.7 ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນໃນການປະຊາສຳພັນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
6.8 ການຈັດງານເທດສະການຕ່າງໆເຊັ່ນງານບຸນກະເຝປາກຊ່ອງເປັນຕົ້ນ					
6.9 ການສ້າງປະຫວັດຄວາມເປັນມາ(ສະຕໍຣີ)ເພື່ອຄວາມແຕກຕ່າງແລະ ໂດດເດັ່ນຂອງ ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					

ຕອນທີ 4 ຂໍສະເໜີແນະອື່ນ ໆ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ຂໍຂອບໃຈຢ່າງຈິງໃຈທີ່ທ່ານເສຍສະຫຼະເວລາທີ່ມີຄ່າຕອບແບບສອມຖາມໃນຄັ້ງນີ້

ທ້າວ ແສງແດດ ຕຸ້ຍສີເມືອງ
(Mr. Sengdaeth TOUYSIMEUANG)

ນັກສຶກສາປະລິນຍາໂທ ຫຼັກສູດປະລິນຍາສີລະປະສາດມະຫາບັນດິດ
ຄະນະພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວ, ມະຫາວິທະຍາໄລແມ່ໂຈ້, ປະເທດໄທ
ຜູ້ວິໄຈ

ภาคผนวก ข
ผลการทดสอบค่าความเชื่อมั่น

ตารางผนวกที่ 1 ค่าความเชื่อมั่นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว (Reliability)

องค์ประกอบด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	จำนวนผู้ให้ข้อมูล (N = 30) ค่าความเชื่อมั่น
1 ด้านการเข้าถึงในแหล่งท่องเที่ยว (accessibility)	
1.1 แหล่งท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก	.851
1.2 แหล่งท่องเที่ยวมีสถานที่จอดรถเพียงพอ	.846
1.3 ถนนหนทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เช่น ใช้รถยนต์ เดินเท้าได้ เป็นต้น	.848
1.4 แหล่งท่องเที่ยวมีป้ายบอกเส้นทางอย่างชัดเจน เข้าใจง่าย	.854
1.5 แหล่งท่องเที่ยวมีความปลอดภัยของเส้นทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	.852
1.6 แหล่งท่องเที่ยวมีรถยนต์โดยสารประจำทางให้บริการ	.849
1.7 ระยะทางในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม	.851
1.8 เวลาในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม	.850
1.9 ค่าใช้จ่ายในการเดินทางจากตัวเมืองเข้าหาแหล่งท่องเที่ยวมีความเหมาะสม	.851
2. ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (activity)	
2.1 มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีความน่าสนใจและสร้างสรรค์	.847
2.2 มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้ศึกษาและเรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน	.849
2.3 มีกิจกรรมการท่องเที่ยวสอดคล้องกับธรรมชาติและชุมชน	.849
2.4 มีกิจกรรมการเรียนรู้ทำอาหารที่บ้านร่วมชาวบ้าน	.850
2.5 มีผู้ให้ความรู้หรือผู้ดูแลในการทำกิจกรรมการท่องเที่ยว	.849
2.6 มีกิจกรรมศึกษาธรรมชาติที่หลากหลาย เช่น เดินป่าชมทุ่งดอกไม้ การตั้งแคมป์ การชมพืช ฆมน้ำตก เป็นต้น	.848
2.7 มีกิจกรรมทางวัฒนธรรม เช่น การตักบาตร เป็นต้น	.847
2.8 มีโปรแกรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย	.852
2.9 มีบริษัทให้บริการกิจกรรมท่องเที่ยว เช่น บริษัท Green discovery เป็นต้น	.852
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (amenity)	
3.1 มีที่พักแรมเพียงพอกับจำนวนนักท่องเที่ยว	.850
3.2 มีระบบไฟฟ้า (พลังงานน้ำขนาดเล็ก: Pico-hydropower) ไว้บริการนักท่องเที่ยว	.855
3.3 มีบริการแบกหามเตรียมไว้สำหรับนักท่องเที่ยว	.849
3.4 มีห้องน้ำไว้ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ	.849

3.5 แหล่งท่องเที่ยวมีถึงขยะ/จุดทิ้งขยะที่เพียงพอ	.853
3.6 มีสัญญาณมือถือหรืออินเทอร์เน็ตชัดเจนและครอบคลุม	.850
3.7 มีร้านอาหาร ร้านค้าและร้านขายของที่ระลึกเพียงพอ	.851
3.8 มีสาธารณูปโภคอื่น ๆ อย่างครบถ้วน เช่น บิมน้ำมัน ไปรษณีย์ ร้านซักรีด โรงพยาบาล และธนาคารให้บริการเพียงพอ	.848
3.9 มีศูนย์ให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	.852
4. ด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยว (attraction)	
4.1 แหล่งท่องเที่ยวมีความสมบูรณ์ของพื้นที่ป่าไม้ พืชพันธุ์และสัตว์ป่า	.848
4.2 แหล่งท่องเที่ยวมีทัศนียภาพทางธรรมชาติ ป่าไม้และน้ำตกที่สวยงาม	.847
4.3 แหล่งท่องเที่ยวมีลักษณะโดดเด่นที่น่าสนใจทางธรณีสัณฐาน เช่น หน้าผา ก้อน หินใหญ่ ภูเขา ที่ราบสูง เป็นต้น	.849
4.4 แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีความหลากหลายทางชีวภาพที่ยังไม่ถูกตัดแปลง หรือถูกรบกวนจากมนุษย์	.848
4.5 แหล่งท่องเที่ยวมีกิจกรรมการท่องเที่ยวหลากหลาย เช่น การเดินป่า การส่อง นกหรือสัตว์ป่า เป็นต้น	.847
4.6 ภายในแหล่งท่องเที่ยวมีกิจกรรมสันทนาการที่มีชื่อเสียง เช่น ชมน้ำตก โหนสลิง	.850
4.7 แหล่งท่องเที่ยวมีการเผยแพร่ความรู้ด้านภูมิปัญญาโดยชุมชน เช่น หัตถกรรม การทอผ้า การปั้นดินเผา เป็นต้น	.851
4.8 ชุมชนมีวัฒนธรรม ประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ เช่น บายศรี การหากินตาม ธรรมชาติ เป็นต้น	.845
4.9 มีวิถีชีวิตของชนเผ่าที่ดำรงชีวิตกลมกลืนกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	.848
5. ด้านที่พักแรม (accommodation)	
5.1 มีที่พักแรมเพียงพอ	.850
5.2 มีที่พักให้เลือกหลากหลายรูปแบบ เช่น พักเรือนประชาชน พักแบบส่วนตัว โรงแรม โฮมสเตย์ รีสอร์ท การนอนเต็นท์ การตั้งแคมป์ เป็นต้น	.849
5.3 มีที่พักสะอาดและสวยงาม	.851
5.4 มีที่พักประกอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน เช่น โทรศัพท์ โทรศัพท อินเทอร์เน็ต ทีวีไว้ให้บริการอย่างเพียงพอ	.851
5.5 มีห้องน้ำและห้องส้วมสะอาดและเพียงพอ	.851
5.6 มีที่พักตั้งอยู่ในบริเวณที่มีสภาพแวดล้อมที่ดี มีทัศนียภาพสวยงาม ไม่แออัด	.850
5.7 มีที่พักที่เป็นส่วนตัว ไม่มีเสียงรบกวน ไม่มีกลิ่นเหม็นจากของเสีย เป็นต้น	.851

5.8 มีราคาที่พักแรมและการบริการเหมาะสม	.853
5.9 มีเจ้าหน้าที่ดูแลและรักษาความปลอดภัย	.853
ค่าคะแนนความเชื่อมั่น	0.849

ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (alpha cronbach coefficient) α พบว่าค่าความเชื่อมั่นด้านระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิต บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว มีค่าเท่ากับ 0.849 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ แสดงว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือและสามารถนำไปใช้เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้ในพื้นที่ทำการวิจัยได้

ตารางผนวกที่ 2 ค่าความเชื่อมั่นด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว (Reliability)

องค์ประกอบของด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	จำนวนผู้ให้ข้อมูล (N = 30)	ค่าความเชื่อมั่น
1. ด้านการส่งเสริมการจัดการแหล่งท่องเที่ยว		
1.1 รูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติที่เหมาะสม เช่น เส้นทางเดินป่า การศึกษาพืชและสัตว์ การชมน้ำตก เป็นต้น		.856
1.2 กฎหมายคุ้มครองแหล่งท่องเที่ยวของภาครัฐ เช่นกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยวกฎหมายว่าด้วยป่าไม้กฎหมายว่าด้วยสัตว์น้ำและสัตว์ป่า เป็นต้น		.850
1.3 ข้อห้ามด้านการรุกรานพื้นที่หรือทำลายทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อมในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว		.853
1.4 การส่งเสริมพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พื้นที่พหุธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสำหรับชุมชนท้องถิ่น		.850
1.5 การจัดสรรพื้นที่โดยแบ่งเป็นโซนต่าง ๆ เช่น โซนการจัดกิจกรรม โซนหวงห้ามและโซนอนุรักษ์ เป็นต้น		.850
1.6 การออกแบบสิ่งก่อสร้างที่กลมกลืนกับธรรมชาติ เช่น ทางเดินเหมาะสมที่พัก ห้องสุขา เป็นต้น		.854
1.7 ป้ายประกาศกฎระเบียบ ข้อบังคับตลอดเส้นทางท่องเที่ยว		.851
1.8 การปลูกฝังจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยวและคนในพื้นที่ในการคุ้มครองและรู้จักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การแยกขยะ การคุ้มครองพืชที่บอบบางหรือพืชหวงห้าม เป็นต้น		.852
1.9 การส่งเสริมให้ชุมชนผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกหรือสินค้าประจำท้องถิ่น		.851

2. ด้านการส่งเสริมการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว	
2.1 การปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว เช่น ไม่ควรทิ้งขยะ ไม่รบกวนสัตว์ หวงห้าม เป็นต้น	.851
2.2 การอบรมเพื่อให้ความรู้ด้านผลกระทบต่อพื้นที่ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ของแหล่งท่องเที่ยว	.850
2.3 การสร้างสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวที่ดี เช่น กำจัดขยะ ลดเสียงรบกวน ลด กลิ่นเหม็น เป็นต้น	.849
2.4 การวางแผนการปฏิบัติงานตามข้อตกลง ในความร่วมมือเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน	.854
2.5 การจัดสรรเส้นทางเดินป่าศึกษาธรรมชาติที่คงสภาพเดิม ไม่ทำลายแหล่งพืชและสัตว์ ป่าหายากในแหล่งท่องเที่ยว	.846
2.6 ที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเป็นมิตรกับธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	.853
2.7 การส่งเสริมการปลูกป่าทดแทนเพื่อฟื้นฟูความสมดุลของป่าไม้ในเขตใกล้เคียง แหล่งท่องเที่ยว	.851
2.8 การนำใช้ผลการวิจัยด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่	.847
2.9 การเปิดโอกาสให้ชุมชนและนักท่องเที่ยวมีส่วนร่วม ในการดูแลรักษาความสะอาดใน แหล่งท่องเที่ยว	.854
3. ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	
3.1 การวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	.853
3.2 ระยะเวลาในการดำเนินการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสม	.849
3.3 การวางแผนสร้างบุคลากรชุมชน เช่น การฝึกมัคคุเทศก์ชุมชน	.851
3.4 แผนกิจกรรมการดำเนินงานการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	.851
การควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว	.850
3.6 การฝึกอบรมนักท่องเที่ยวก่อนเข้าไปชมแหล่งท่องเที่ยว	.850
3.7 การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับพื้นที่	.849
3.8 การเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการประเมินจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาสและภัย คุกคามในแหล่งท่องเที่ยว	.850
3.9 การประเมินคุณภาพการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	.852

4. ด้านการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว	
4.1 การปรับปรุงการคมนาคมขนส่งหรือพาหนะขนส่งท่องเที่ยว เช่น อายุการใช้งาน เครื่องจักร ความสะอาดและปลอดภัย การบริการที่ดีและมีความรับผิดชอบต่อสูง	.849
4.2 การปรับปรุงด้านการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว เช่น มาตรฐานด้านที่พักเป็นต้น	.850
4.3 การปรับปรุงด้านการบริการเครื่องดื่ม เช่น มาตรฐานด้านร้านเครื่องดื่ม ร้านบันเทิง เป็นต้น	.852
4.4 การปรับปรุงทักษะมัคคุเทศก์ชุมชนก่อนการนำเที่ยว เช่น ความรู้ในการนำเที่ยว ระเบียบในการนำเที่ยวและกฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว เป็นต้น	.849
4.5 การปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณรอบแหล่งท่องเที่ยว เช่น การสร้างจุดสนใจ เป็นต้น	.851
4.6 การปรับปรุงป้ายชี้ทางบริเวณสถานที่แหล่งท่องเที่ยว เช่น ที่พัก สถานที่ร้านขายเครื่องดื่ม เป็นต้น	.850
4.7 การปรับปรุงการจัดการขยะ/ของเสียในแหล่งท่องเที่ยว	.851
4.8 การปรับปรุงการมีส่วนร่วมของชุมชน ในการรักษาความปลอดภัย ในแหล่งท่องเที่ยว	.851
4.9 ปรับปรุงการสร้างเส้นทางภายในแหล่งท่องเที่ยวที่เหมาะสมกลมกลืนกับพื้น	.849
5. ด้านการจัดการด้านกฎระเบียบในแหล่งท่องเที่ยว	
5.1 การกำหนดกฎระเบียบสำหรับนักท่องเที่ยวต้องปฏิบัติในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ห้ามนักท่องเที่ยวทำลายพืช และทิ้งขยะในเขตแหล่งท่องเที่ยว	.849
5.2 การระบุนักท่องเที่ยว หรือบุคคลที่มาท่องเที่ยวสร้างความเสื่อมเสียในแหล่งท่องเที่ยว เช่น แสวงหาผลประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่กำหนดไว้	.845
5.3 การระบุนักท่องเที่ยว ค้าขาย เสพ มีไว้ครอบครองหรือจำหน่ายสิ่งเสพติดทุกประเภทในแหล่งท่องเที่ยว	.849
5.4 การกำหนดข้อบังคับในการรองรับนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวชัดเจน เช่น จำนวนนักท่องเที่ยว	.851
5.5 การส่งเสริมการสร้างกฎระเบียบในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อความสวยงาม เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรการท่องเที่ยว	.849
5.6 การส่งเสริมการจัดระเบียบด้านร้านค้า ร้านขายของที่ระลึกอื่นๆ ในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ห้ามกินดื่มเกินเวลาที่กำหนดไว้	.849
5.7 การกำหนดเขตพื้นที่ ที่ใช้สำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยวและนันทนาการในแหล่งท่องเที่ยว	.849

5.8 การกำหนดบทลงโทษผู้กระทำผิดกฎระเบียบ ในการท่องเที่ยวในเขตแหล่งท่องเที่ยว	.848
5.9 การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง สำหรับผู้กระทำผิด ฝ่าฝืนในการลักลอบตัดไม้ ทำลายพืชและสัตว์ป่า เป็นต้น	.851
6. ด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว	
6.1 การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ผ่านบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักแสดง	.849
6.2 การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ผ่านสื่อแบบดั้งเดิม เช่น เว็บไซต์ นิตยสาร ท่องถิ่น เป็นต้น	.850
6.3 การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวแบบสื่อที่เข้าถึงง่ายเช่นโทรทัศน์วิทยุ เป็นต้น	.848
6.4 การเผยแพร่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก (Facebook) ยูทูป อินสตาแกรม เป็นต้น	.848
6.5 เนื้อหาสื่อประชาสัมพันธ์มีความน่าสนใจและง่ายต่อการสนใจในการท่องเที่ยว เช่น การใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เป็นต้น	.853
6.6 เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวมีความรู้ ความเข้าใจ สามารถสื่อสารได้ทั้งภาษาลาว ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ	.848
6.7 การมีส่วนร่วมของชุมชนในการประชาสัมพันธ์การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	.849
6.8 การจัดงานเทศกาลต่างๆ เช่น เทศกาลกาแพเมืองปากซอง เป็นต้น	.850
6.9 การสร้างสตอรี่เพื่อความแตกต่างและโดดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว	.853
ค่าคะแนนความเชื่อมั่น	0.850

ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (alpha cronbach coefficient) α พบว่าค่าความเชื่อมั่นด้านระดับความคิดเห็นของบุคลากรที่มีต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติตามคະມິດ บ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก สปป. ลาว มีค่าเท่ากับ 0.850 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ แสดงว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือและสามารถนำไปใช้เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้ในพื้นที่ทำการวิจัยได้

ภาคผนวก ค
เอกสารที่เกี่ยวข้อง

ที่ อว 69.9.1.1/103

มหาวิทยาลัยแม่โจ้
63 หมู่ 4 ตำบลหนองหาร
อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่
50290

19 มิถุนายน 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

เรียน ผอ.นค.นค.ช.ว. วัฒนธรรม และท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ด้วย Mr. Sengdaeth Touysimeuang รหัส 6509302006 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาพัฒนนาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มีความประสงค์จะขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ จากบุคลากรในหน่วยงานของท่าน ในระหว่างเดือน กรกฎาคม 2566 ถึง สิงหาคม 2566 เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งเที่ยวทางธรรมชาติ ตาดคะมิด บ้านหนองหลวง เมืองปากซอ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินงานวิจัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อย คณะพัฒนนาการท่องเที่ยว จึงขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาดังกล่าวเข้าเก็บรวบรวมข้อมูล หากมีข้อเสนอแนะประการใด กรุณาแจ้งให้นักศึกษาทราบตามหมายเลขโทรศัพท์ +(856-20) 55441650 Email: Sengdaeth1011@gmail.com จะขอบพระคุณยิ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.กิติ ตระการศิริวานิช)
คณบดีคณะพัฒนนาการท่องเที่ยว

งานบริหารและธุรการ
คณะพัฒนนาการท่องเที่ยว
โทรศัพท์ 053 875151

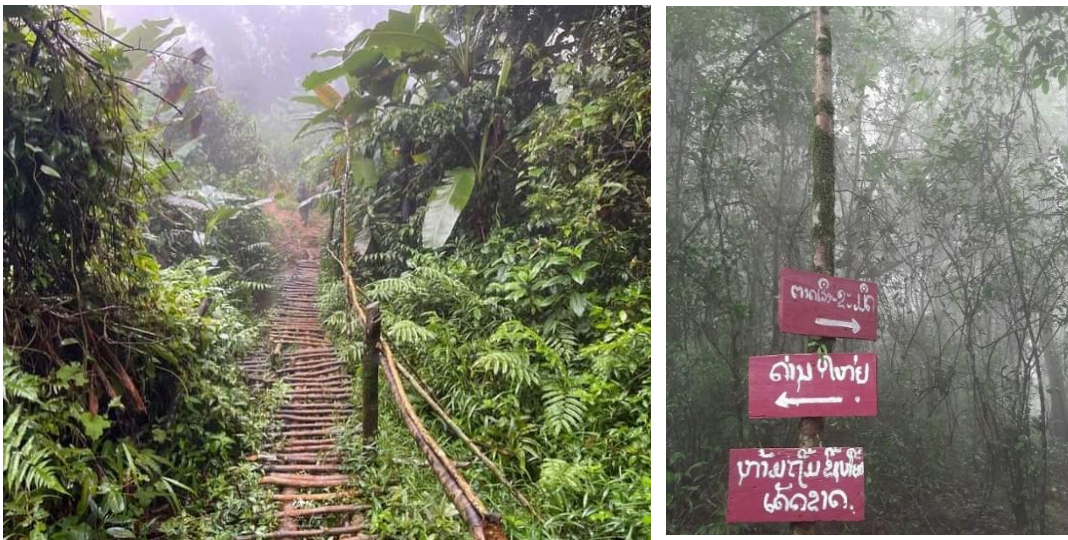
ภาพผนวกที่ 1 เอกสารขอความอนุเคราะห์การลงเก็บข้อมูลของนักศึกษาระดับปริญญาโท

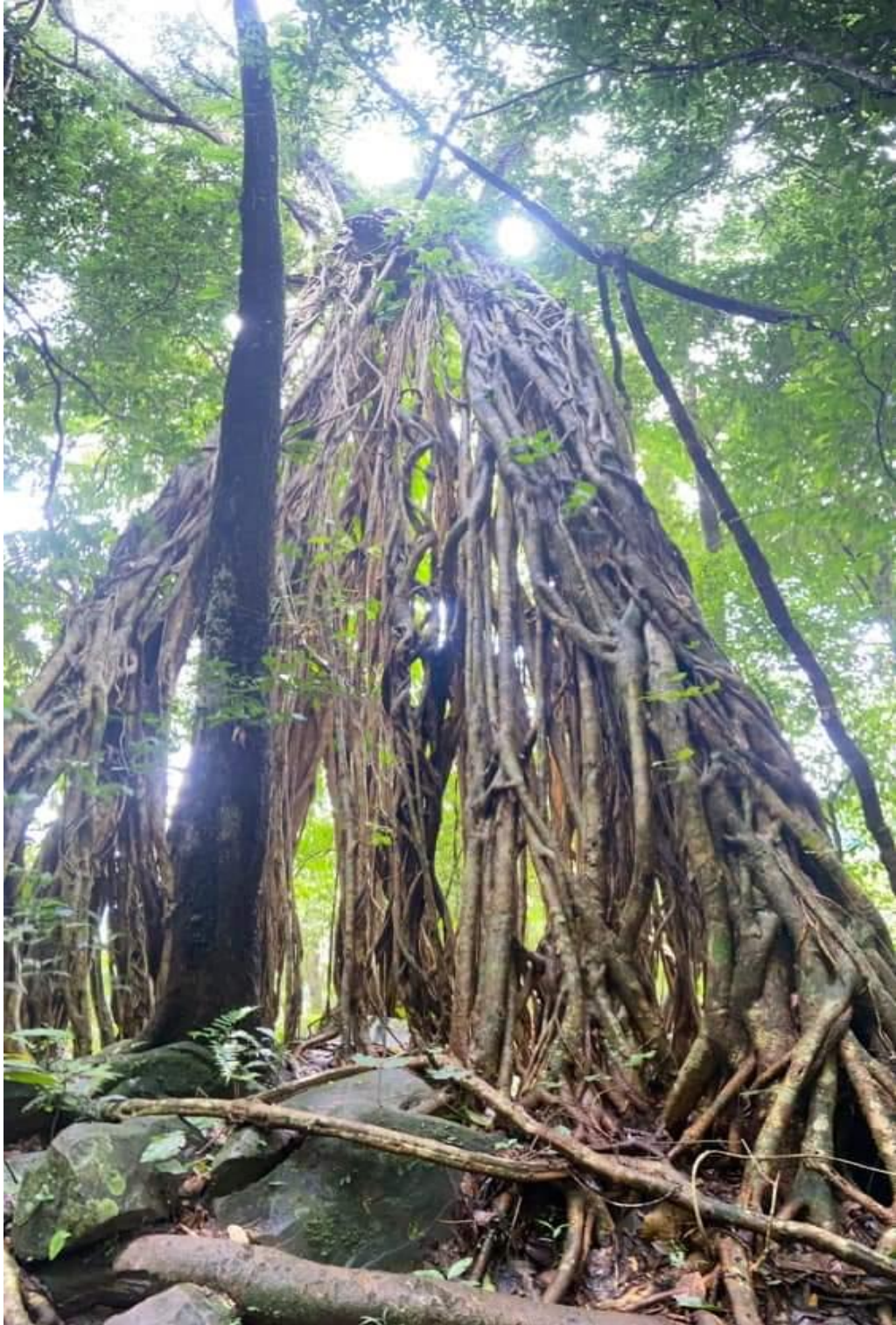
ภาคผนวก ง
กิจกรรมภายในแหล่งท่องเที่ยว

ภาพผนวกที่ 4 สภาพเส้นทางเดินตามแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด

ภาพผนวกที่ 5 ขั้วข้ามห้วย และป้ายบอกเส้นทางในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด

ภาพผนวกที่ 6 จุดน่าสนใจตามเส้นทางแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติตาดคะมิด

ภาพผนวกที่ 7 ตาดคะมิต และเรือนต้นไม้ในแหล่งท่องเที่ยว

ภาพผนวกที่ 8 ป้ายแหล่งท่องเที่ยว และแผนวาดของแหล่งท่องเที่ยวในบ้านหนองหลวง

ຖານທີ່ 9 ປ້າຍຂໍ້ຫ້າມເຂດປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດດິງຫ້າສາວ ບ້ານນອງລຽງ ເມືອງປາກສອງ

ຖານທີ່ 10 ປ້າຍບອກເສັ້ນທາງຈາກເມືອງປາກສອງເຖິງບ້ານນອງລຽງ ເມືອງປາກສອງ

ภาพผนวกที่ 11 สภาพเส้นทางบ้านหนองหลวง และมีห้วงจุดการสัญจรไม่ดี

ภาพผนวกที่ 12 การตอบแบบสอบถามของกลุ่มการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวง เมืองปากซอง

ภาพผนวกที่ 13 สภาพห้องน้ำและห้องส้วมบ้านหนองหลวง เมืองปากซอง แขวงจำปาสัก

ภาพผนวกที่ 14 การตอบแบบสอบถามของกลุ่มการท่องเที่ยวบ้านหนองหลวง เมืองปากซอง

ภาพผนวกที่ 15 การตอบแบบสอบถามขององค์การปกครองบ้านหนองหลวง เมืองปากซอ

ภาพผนวกที่ 16 เข้าพบหัวหน้าสำนักงานแกล่งข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวเมืองปากซอง

ภาคผนวก จ
ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	Mr. Sengdaeth Touysimeuang
เกิดเมื่อ	10 พฤศจิกายน 2535
ประวัติการศึกษา	2554-2558: ปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขา การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ คณะวิทยาศาสตร์ป่าไม้ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว สปป. ลาว
ประวัติการทำงาน	1. Sep 2015 - Present: Lecturer at the Department of Community Forestry and Rural Development, the Faculty of Forest Science, National University of Laos, Lao PDR

E-Mail: sengdaeth1011@gmail.com

